POLIROM

Rajaa
AL-SANEA

Un *chick-lit* interzis în Arabia Saudită!

Fetele din Riad

CHIC

Colecţia

O voce nouă şi îndrăzneaţă din Arabia Saudită, Rajaa al-Sanea ne spune povestea fascinantă a patru femei care încearcă să navigheze printre valurile severe ale iubirii, dorinţei, împlinirii şi... tradiţiei islamice.

„Un roman care sparge tabuurile!“

The Washington Post

„***Fetele din Riad*** este romanul unei tinere curajoase, inteligente. Una dintre acele rare cărţi care au puterea de a cutremura o societate clădită pe tradiţii adânc înrădăcinate.“

Los Angeles Times

„Tinerii măcar au fotbalul şi maşinile. Pentru tinerele femei, însă, versiuni arabe ale eroinelor lui Jane Austen, nu există decât măritişul – te gândeşti la el, îţi vezi prietenele măritându-se şi, până la urmă, de bine, de rău, treci şi tu prin aceeaşi experienţă. Şi este o experienţă!“

New Statesman

EDITURA POLIROM

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Rajaa al-Sanea, *The Girls of Riyadh*

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

AL-SANEA, RAJAA

Fetele din Riad / Rajaa al-Sanea ; trad. și note de Mihaela Negrilă. - Iași : Polirom, 2010

ISBN 978-973-46-1655-8

I. Negrilă, Mihaela (trad.)

821.411.21-31=135.1

Printed in ROMANIA

Rajaa

AL-SANEA

Fetele din Riad

Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Negrilă

POLIROM
2010

Rajaa al-Sanea a crescut în orașul Riad, în Arabia Saudită, într-o familie de doctori. În prezent trăiește și studiază la Chicago, dar intenționează să revină în țară după terminarea studiilor. Este în vârstă de douăzeci și cinci de ani, iar *Fetele din Riad* este romanul ei de debut:
Patru prietene din familii saudite, reprezentante ale unei clase sociale înstărite și educate, își urmează diversele cursuri la facultăți din Riad, Chicago și San Francisco, ținând legătura între ele și cu băieții din viețile lor pe *chat room*-uri sau la telefoanele mobile. Cu toată tehnologia modernă, viața celor patru este profund marcată de tradiții străvechi ce sancționează orice libertăți moderne. Logodnicul lui Sadeem o părăsește după ce face sex cu el. Soțul lui Gamrah divorțează de ea, după ce ea descoperă că acesta are o aventură. Michelle și Faisal se adoră, dar el renunță la ea, la cererea propriei familii. Poliția arestează un cuplu într-o cafenea, dar majoritatea familiilor nu au nevoie de ajutorul autorităților ca să intervină fără menajamente în viețile fiicelor și surorilor lor. Tradus din limba arabă în engleză de autoare, acest roman de debut a fost inițial interzis în Arabia Saudită. Rajaa al-Sanea spune această poveste în cunoștință de cauză și o completează cu contradicțiile și trădările care par să definească viața de zi cu zi. Este vorba despre un *chick-lit* în toată puterea cuvântului, însă imaginați-vă genul de drame, oricât de emoționante, care se petrec printre tinerii din Occident, și transpuneți-le într-un mediu în care dacă o femeie este văzută cu chipul descoperit în public are toate șansele să declanșeze un scandal, nu poate avea întâlniri amoroase decât sub ochii rudelor, iar pentru un bărbat, să o curteze înseamnă să se țină la kilometri distanță fără să o scape o clipă din ochi!

Celor dragi mie : mamei şi surorii mele, Rasha, şi tuturor prietenelor mele, Fetele din Riad

Nota autoarei

Nu mi-a trecut niciodată prin cap, atunci când îmi scriam romanul, că îl voi publica în altă limbă decât araba. Nu m-am gândit că lumea occidentală ar putea fi interesată cu adevărat. Mi se părea, ca multor alți saudiți, că Occidentul ne percepe încă fie romanțat, ca tărâm al celor o mie și una de nopți, țara unde șeici bărboși stau în corturi, înconjurați de un harem minunat, fie din perspectivă politică, drept țara care a dat naștere lui Ben Laden și altor teroriști, țara în care femeile se îmbracă în negru din cap până-n picioare și unde fiecare casă are în curte sonda ei de petrol! Prin urmare, știam că va fi foarte greu, dacă nu imposibil, să schimb acest clișeu. Dar succesul de care s-a bucurat cartea mea în lumea arabă a fost suficient ca să facă din mine o membră a societății intelectuale arabe, ceea ce părea să atragă anumite responsabilități. Mai mult, provenind dintr-o familie care prețuiește alte culturi și națiuni și fiind o saudită mândră, am simțit că e de datoria mea să dezvălui lumii occidentale o altă latură a vieții din Arabia Saudită.

În versiunea arabă a romanului, am amestecat araba clasică și limbaje care reflectă araba corcită a lumii moderne – există dialectul saudit (mai multe asemenea dialecte), libaneză-arabă, engleză-arabă

şi multe altele. Cum nimic din toate astea nu ar fi avut înţeles pentru cititorul care nu e arab, a trebuit să modific oarecum textul original. De asemenea, a trebuit să adaug anumite explicaţii, care sper că-l vor ajuta pe cititorul occidental să înţeleagă mai bine esenţa textului, care a fost scris iniţial în arabă.

Pentru a fi însă corectă, va trebui să subliniez că fetele din roman nu le reprezintă pe toate fetele din Riad, dar le reprezintă pe multe dintre ele.

Sper că atunci când veţi termina cartea vă veţi spune în sinea voastră: „O, da. E o societate islamică foarte conservatoare. Femeile de acolo chiar trăiesc sub dominaţia bărbatului. Dar ele sunt pline de speranţă, de planuri, de hotărâre şi de visuri. Şi se îndrăgostesc şi apoi le trece, aşa cum li se întâmplă tuturor".

Şi sper că veţi înţelege, de asemenea, că aceste femei încep să-şi croiască propriul drum – nu drumul Occidentului, ci unul care păstrează ce e bun din valorile religiei şi culturii noastre, permiţând, în acelaşi timp, reforma.

Rajaa al-Sanea, 2007

Cu adevărat, Allah nu schimbă condiția unui popor până când acesta nu se schimbă lăuntric.

Coran, sura al-Ra'd
Capitolul „Tunetului“, versetul 11

Bine ați venit pe lista de abonați ai Seereh wenfadha7et *sau* Jurnal dezvăluit!

Pentru a vă abona, trimiteți un mesaj gol la adresa : seerehwenfadha7et_subscribe@yahoogroups.com

Pentru a vă dezabona, trimiteți un mesaj gol la adresa : seerehwenfadha7et_unsubscribe@yahoogroups.com

Pentru a contacta administratorul grupului, trimiteți un mesaj la adresa : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com

Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la : „seerehwenfadha7et“
Data : 13 februarie 2004
Subiect : Voi scrie despre prietenele mele

Doamnelor și domnilor,
Sunteți invitați să mă însoțiți într-unul din cele mai incendiare scandaluri și la petrecerile cele mai zgomotoase și dezlănțuite, care țin toată noaptea. Ghidul dumneavoastră personal – adică *moi* – vă va dezvălui o lume nouă, o lume care e mai aproape de dumneavoastră decât v-ați putea imagina. Trăim cu toți în această lume, dar nu o gustăm cu adevărat, vedem doar ceea ce putem tolera și ignorăm restul.

Tuturor celor care vă aflați acolo,

cei care aveți peste optsprezece ani și, în unele țări, douăzeci și unu, deși la noi, la saudiți, înseamnă peste șase ani (și nu, nu am vrut să zic șaisprezece) pentru băieți și după menopauză pentru fete.

Tuturor acelora care vă aflați acolo,

care aveți destul curaj să citiți adevărul gol-goluț de pe Worldwide Web și ați luat hotărârea de a accepta acest adevăr, și care aveți, desigur, răbdarea necesară de a rămâne

alături de mine în această aventură nebunească.

Tuturor acelora care
s-au săturat de marca înregistrată „eu – Tarzan, tu – Jane“ a romanelor de dragoste și au ajuns dincolo de perspectiva în alb și negru, bun și rău asupra lumii.

Tuturor acelora care cred
că se poate ca 1+1 să nu fie neapărat egal cu doi, precum și acelora dintre voi care și-au pierdut nădejdea că în ultima secundă a episodului căpitanul Majed[1] va marca acele două goluri pentru a ajunge la egalitate. Celor mânioși și celor înfuriați, celor înfierbântați și celor ostili, rebelilor și colericilor și tuturor acelora dintre voi care pur și simplu știu că fiecare weekend din viața voastră va fi o ratare desăvârșită – ca să nu mai vorbim de restul săptămânii. Aceste rânduri vă sunt dedicate: vouă vă scriu e-mailurile mele. Fie ca ele să fie chibriturile care vă vor aprinde gândurile, fitilul care alimentează vâlvătaia schimbării.

Seara asta e seara cea mare. Eroii poveștii mele sunt aleși dintre voi, din jurul și din lăuntrul vostru, căci din deșert venim cu toții și în deșert ne vom întoarce. Și, la fel ca la plantele noastre din deșert, veți găsi aici și

1. Film de animație foarte popular în rândul copiilor din Arabia Saudită în anii '90, tradus din limba japoneză. Este povestea unui băiețel care încearcă să-și împlinească visul de a deveni jucător de fotbal.

dulceața, și țepii, și pe cei buni, și pe cei răi. Unii dintre eroii mei reprezintă dulceața, alții reprezintă țepii, în vreme ce câțiva sunt câte un pic din ambele, în același timp. Așa că păstrați secretul care vă va fi dezvăluit sau, așa cum spunem noi, „Tăinuiește ceea ce s-ar putea să întâlnești!". Și cum eu, foarte curajoasă, m-am apucat să scriu aceste e-mailuri fără să le consult pe prietenele mele și pentru că fiecare dintre ele trăiește ghemuită în umbra unui bărbat sau a unui zid, ori a unui bărbat care este un zid, sau, pur și simplu, stă ascunsă în întuneric, am decis să schimb toate numele și să fac unele modificări ale faptelor reale, dar într-o modalitate care să nu afecteze sinceritatea poveștii și nici să nu facă adevărul mai puțin usturător. Ca s-o spun pe șleau, puțin îmi pasă de repercusiunile pe care acest proiect le va avea asupra mea. Cum zicea și Kazantsakis, „Nu aștept nimic. Nu mă tem de nimeni. Sunt liber". Cu toate astea, un anumit fel de viață a rămas neschimbat, în ciuda a tot ceea ce veți citi aici, și trebuie să recunosc: nu consider o realizare faptul că îl distrug prin intermediul câtorva e-mailuri!

Cum spunea marele poet libanez Nizar Qabbani[1]:

Voi scrie despre prietenele mele,
căci în povestea fiecăreia

---

1. Nizar Tawfiq Qabbani (1923-1998) a fost un celebru diplomat, poet și publicist.

Văd povestea și triumful meu,
O tragedie spusă de propria-mi viață.
Voi scrie despre prietenele mele,
despre vieți de prizoniere, secătuite de închisoare,
și pagini de reviste care irosesc timpul femeilor
și despre uși care nu se deschid.
Despre dorințe ucise din leagăn voi scrie,
despre marea, imensa celulă,
cu ziduri negre de trudă,
despre mii, mii de martire, toate femei
îngropate, fără de nume,
în cimitirul tradițiilor.
Prietenele mele femei,
Păpuși înfășurate în voal într-un muzeu pe care *ei* îl încuie,
Monede în monetăria Istoriei, niciodată dăruite, niciodată cheltuite,
Pești înghesuindu-se și sufocându-se în fiecare bazin și acvariu,
pe când în vase de cristal se adună roiuri de fluturi pe moarte.
Fără teamă
Voi scrie despre prietenele mele,
despre lanțurile pline de sânge răsucite în jurul gleznelor acestor frumuseți,
despre delir și greață, despre noaptea pe care ruga fierbinte o sfâșie
și despre dorințele îngropate în perne, în tăcere,
despre învârtirea la nesfârșit în nimicnicie
Și despre moartea fragilelor clipe.
Prietenele mele,

Ostatice cumpărate și vândute în bazarul credințelor irosite,
tinere domnițe din haremul Orientului,
moarte fără să fi murit, cadavre respirând încă,
ele trăiesc, ofilite, și mor pe lujerii lor,
precum ciupercile asfixiate sub sticlă.
Prietenele mele,
păsări colibri în cuiburi micuțe, mor
fără glas,
fără un țipăt.

Că mare dreptate mai ai, iubite Nazir! Fie limba ta lăudată, Dumnezeu să te binecuvânteze și să te odihnească în pace. Adevărul e că, deși bărbat, chiar ești „poetul femeilor“ și, de cuiva nu-i convine ceea ce spun, n-are decât să meargă să bea apă din mare și să tacă pentru totdeauna.

Părul mi-e acum tapat și înfoiat și mi-am dat pe buze cu un ruj roșu aprins, nerușinat. Lângă mine se află un bol cu chipsuri stropite cu chili și chitre. Sunt gata să dezvălui primul scandal!

• • •

Organizatoarea de nunți o strigă pe Sadeem, care se ascundea în spatele draperiei împreună cu prietena ei, Gamrah. Cu araba ei libaneză cântată, doamna Sawsan o informă pe Sadeem că banda cu muzica de nuntă era încă blocată în aparat și că se depuneau toate eforturile pentru a o recupera.

— Te rog, spune-i lui Gamrah să se liniștească! Nu are de ce să-și facă griji, n-o să plece nimeni. E de-abia unu noaptea! Și, oricum, toate miresele *cool* de astăzi încep mai târziu, ca să crească un pic suspansul. Unele nici nu calcă spre altar înainte de două sau trei dimineața!

Gamrah însă era pe punctul să facă o criză de nervi. Auzea vocile mamei și surorii ei, Hessah, țipând la managerul de evenimente aflat în celălalt capăt al sălii de bal și întreaga seară amenința să se transforme într-o umilire senzațională. Sadeem stătea lângă mireasă, ștergând picăturile de transpirație de pe fruntea prietenei sale înainte ca acestea să se ciocnească de lacrimile reținute numai de cantitatea considerabilă de dermatograf care-i îngreuna pleoapele.

Vocea celebrului cântăreț saudit Muhammad Abdu răsună în cele din urmă cu putere în boxe, umplând sala imensă și făcând-o pe doamna Sawsan să dea din cap spre Sadeem. Sadeem îi dădu un ghiont lui Gamrah:

— *Yalla*, să mergem.

Cu o mișcare rapidă, Gamrah își șterse mâinile de rochie, după ce recită niște versete din Sfântul Coran ca să o apere de deochi, și apoi trase în sus decolteul, ca să nu-i alunece de pe sânii micuți. Începu să coboare scara de marmură, pășind chiar mai încet decât la repetiția făcută cu prietenele ei, adăugând o secundă în plus la cele cinci pe care trebuia să le numere între fiecare treaptă. Murmură numele lui Dumnezeu înainte de fiecare pas,

rugându-se ca Sadeem să nu se împiedice de trena ei și să i-o sfâșie sau ca ea însăși să nu se încurce în tivul rochiei lungi până la pământ și să cadă lată în nas, ca într-un spectacol de comedie. Era atât de diferit față de repetiție, unde nu avusese o mie de femei care să-i urmărească fiecare mișcare și să-i cântărească fiecare zâmbet, unde nu existase nici un fotograf enervant care să o orbească la fiecare câteva secunde. Cu toate luminile orbitoare și toți ochii aceia groaznic de pătrunzători fixați asupra ei, ideea de nuntă mică, în familie, pe care o dispreţuise întotdeauna începu brusc să i se pară un vis minunat.

În spatele ei, Sadeem călca pe urmele prietenei ei cu mare atenție, ferindu-se, ca să evite apariția în poze. Nu știi niciodată cine se va uita la poze, din familia lui Gamrah sau a lui Rashid, și, ca orice fată decentă, nu voia ca bărbați străini să o vadă în rochie de seară decoltată și cu machiaj ostentativ. Potrivi vălul de pe capul lui Gamrah și dădu câte un mic imbold trenei după fiecare pas făcut de Gamrah, în timp ce radarul ei înregistra frânturi de conversație de pe la mesele alăturate.

— Cine e *ea*?

— *Ma sha Allah*, Dumnezeu s-o apere de deochi, ce frumoasă e!

— E sora miresei?

— Cică e o veche prietenă.

— Pare fată bună – de când am venit, am tot văzut-o alergând încoace și-ncolo ca să se ocupe de tot felul de lucruri – se pare că ea poartă pe umeri toată nunta.

— E mult mai frumoasă decât mireasa. Îți vine să crezi? Am auzit că Profetul Mahomed obișnuia să înalțe rugăciuni pentru fetele urâțele!

— Fie ca binecuvântările și pacea lui Dumnezeu să se pogoare asupra lui. *E walla*, trebuie să fie adevărat, căci jur că urâtele par să fie la mare căutare acum. Nu noi, ce ghinion!

— Sângele ei e pur? Are pielea foarte deschisă la culoare.

— Tatăl mamei ei era sirian.

— O cheamă Sadeem al-Horaimli. Familia mamei ei e înrudită prin căsătorie cu a noastră. Dacă fiul tău e serios, pot să-ți fac rost de amănunte despre ea.

Lui Sadeem i se spusese deja că trei femei întrebaseră de ea de când începuse nunta. Acum le auzea cu urechile ei pe a patra și a cincea. De fiecare dată când vreuna dintre surorile lui Gamrah venea să-i spună că întrebase de ea cutare și cutare, ea murmura cu stăpânire de sine: „Fie ca sănătatea să-i bată la ușă".

Lui Sadeem i se părea că era posibil ca, într-adevăr, căsătoria lui Gamrah să fie „prima perlă care se desprinde de pe șirag", cum spunea mătușica Um Nuwayyir. Poate că, acum, și restul fetelor aveau să fie la fel de norocoase. Adică, dacă urmau planul conceput de mătușică.

Strategia „*yaaallah yaaallah*", care înseamnă „să lași lucrurile să avanseze, dar *foooarte* încet", este calea cea mai lipsită de riscuri

către o cerere rapidă în căsătorie în societatea noastră conservatoare. Ideea e să fii plină de energie și reținută, în același timp. „Și după aia poți să fii cât de prostuță vrei“, potrivit sfatului lui Um Nuwayyir. La nunți, recepții și reuniuni sociale unde se întâlnesc femeile, mai ales femeile *în vârstă* care umblă cu pețitul (sau „fonduri de capital și mame-de-băieți“, cum ne place nouă, fetelor, să le numim), trebuie să urmezi strict această tactică: „*Abia* dacă pășești, *abia* dacă vorbești, *abia* dacă zâmbești, *abia* dacă dansezi, fii matură și înțeleaptă, gândește mereu înainte de a face ceva, măsoară-ți cuvintele cu grijă înainte de a vorbi și nu te purta ca un copil“. Instrucțiunile lui Um Nuwayyir sunt fără de număr.

Mireasa își ocupă locul pe podiumul magnific împodobit. Mama ei și mama mirelui urcară treptele să o felicite cu prilejul fericitei căsătorii și ca să facă poze cu mireasa, înainte ca bărbații să vină din sala alăturată, unde sărbătoreau între ei.

La această nuntă Najdi tradițională, la care majoritatea oamenilor vorbeau în dialectul din interiorul țării, accentul Hijazi sofisticat, de pe coasta de vest, al lui Lamees ieșea în evidență pe când îi șoptea ceva prietenei sale, Michelle.

— Hei! Ia uită-te la ea. S-au întors faraonii!

Influența bunicii egiptence a lui Lamees ieșea întotdeauna repede la iveală din limba ascuțită a lui Lamees și din purtarea sa.

Ea și Michelle examinară machiajul generos care îmbrăca fața prietenei lor Gamrah, mai

ales ochii ei, care căpătaseră culoarea sângelui de la creionul dermatograf.

Numele adevărat al lui Michelle este Mashael, dar toată lumea, inclusiv familia ei, îi spune Michelle. Ea îi răspunse lui Lamees în engleză:

— *De unde naiba și-a luat rochia asta?*

— Biata Gamrah, mai bine s-ar fi dus la croitoreasa care i-a făcut rochia lui Sadeem, în loc de nenorocirea asta de rochie pe care și-a creat-o singură! Ia uită-te însă la rochia superbă a lui Sadeem – oricine ar crede că e un model Elie Saab[1].

— Ei, și ce? De parcă e măcar o singură femeie în adunătura asta de provinciale care să știe să facă diferența! Crezi că are habar cineva că rochia mea e Badgley Mishka? Dumnezeule, machiajul ei e groaznic! Are tenul prea închis pentru un fond de ten atât de alb, parcă e cretă. Au făcut-o să pară, practic, albastră – și uită-te și tu la contrastul dintre față și gât! Puah... ce vulgar!

— Ora unsprezece! Ora unsprezece!

— E unu și jumătate.

— Nu, toanto, vreau să zic să te întorci spre stânga ta, în direcția pe care ar arăta-o limbile ceasului la ora unsprezece – n-o să înveți niciodată, nu-i așa? Iar ai picat proba

1. Creator de modă libanez (n. 1964), cunoscut și ca „ES“, devenit celebru pe plan internațional, după ce a fost primul designer libanez care a îmbrăcat o câștigătoare a unui premiu Oscar – Halle Berry, în 2002.

de bârfă! Nu contează, ia uite la tipa aia – are „talent“, nu glumă!

— Care „talent“ – din față sau din spate?

— Ești sașie? Din spate, desigur.

— Prea mare. Ar trebui să-i taie o bucată din el și să-i mai pună lui Gamrah în față, un pic de colagen dintr-ăla, cum folosește toată lumea.

— Cea mai „talentată“ dintre noi toate e Sadeem – uite și tu cât de feminină arată cu toate curbele alea. Mi-aș dori să am un fund bombat ca al ei.

— Cred că trebuie să dea musai câteva kilograme jos și să facă sport, ca tine. *Alhamdulillah*, mulțumesc lui Dumnezeu că eu nu mă îngraș deloc, indiferent cât de mult mănânc, așa că nu-mi fac griji.

— Ce noroc pe tine, îți jur. Eu trăiesc într-o stare de permanentă înfometare pentru a-mi păstra corpul așa.

Mireasa le observă pe prietenele ei stând la masa din apropiere, zâmbindu-i, făcându-i cu mâna și încercând să mascheze întrebarea care li se furișa în ochi: „De ce nu sunt eu acolo sus?“. Gamrah nu mai putea de fericire, era aproape amețită de acest moment neprețuit. Întotdeauna se văzuse ca fiind cea mai puțin favorizată dintre toate, dar acum uită-te la ea: prima dintre toate care se mărita.

La estradă începură să vină valuri de invitate ca să felicite mireasa, acum că ședința foto se încheiase. Sadeem, Michelle și Lamees se ridicară toate și se duseră să o îmbrățișeze pe Gamrah, șoptindu-i una-alta la ureche:

— Uau, Gamrah! *Masha Allah*, facă-se voia Domnului! Suuu-perb! Toată seara m-am rugat la Dumnezeu să te aibă în paza lui.

— Felicitări, scumpo! Arăți splendid – rochia arată trăsnet pe tine!

— Doamne, fetițo, ești spectaculoasă. O viziune! Cea mai frumoasă mireasă pe care am văzut-o vreodată.

Gamrah zâmbi și mai larg în timp ce asculta laudele prietenilor ei și observă invidia pe jumătate ascunsă din ochii lor. Toate trei se fotografiară cu fericita mireasă. Sadeem și Lamees începură să danseze în jurul ei, în vreme ce privirile tuturor acelor doamne în vârstă, care își dedică viața aranjării de căsătorii, nu se mai puteau dezlipi de trupurile lor. Lamees se bucura că își putea expune statura ei distinsă și corpul tonifiat la sala de fitness, asigurându-se că nu dansează prea aproape de Sadeem, care o avertizase dinainte, în mod expres, ca nu cumva să fie prea aproape, iar invitații să le compare trupurile. Sadeem tânjea să își facă o liposucție pentru a elimina formele voluptuoase și pentru a fi la fel de slabă ca Lamees și Michelle.

Brusc, bărbații dădură buzna pe ușă, iute ca niște săgeți, cea mai rapidă săgeată fiind mirele, Rashid al-Tanbal, care se îndreptă direct spre mireasa lui de pe estradă. Femeile se retraseră în masă, căutând cu disperare orice aveau la îndemână, ele sau prietenele lor, care să le ascundă părul și fața – ca să nu mai pomenesc de orice alte părți ale corpului

dezgolite – de ochii acelor bărbați care înaintau în pas de marș.

Când mirele și însoțitorii săi se aflau la doar câțiva pași depărtare, Lamees trase brusc de colțul feței de masă ca să-și acopere decolteul. Sora ei geamănă, Tamadur, folosi un șal asortat cu rochia pentru a-și acoperi părul și spatele gol, în vreme ce Sadeem își trase pe ea o *abaya*[1] brodată și voalul de mătase, înfășurându-și corpul și partea de jos a feței. Michelle însă rămase la fel, exact așa cum era, și îi cercetă pe bărbați unul câte unul, neluând în seamă bombănelile și privirile cu adevărat înțepătoare pe care și le atrase din partea unora dintre femei.

Rashid își croi drum spre scenă împreună cu tatăl lui Gamrah, unchiul și cei patru frați ai ei. Fiecare bărbat încerca să-și descarce pe hardul mental cât mai multe chipuri de femei, în vreme ce acestea din urmă, la rândul lor, se holbau la unchiul lui Gamrah, care, la cei peste patruzeci de ani ai săi, aducea izbitor de mult cu frumosul poet, prințul Khalid al-Faisal.

Când Rashid ajunse la mireasa lui, îi dădu voalul la o parte, așa cum exersase mama lui cu el, apoi își ocupă locul lângă ea, făcând loc celorlalte rude de sex masculin să treacă să-i ofere lui Gamrah urările lor de bine. El se așeză lângă ea și apoi ceilalți bărbați se înghesuiră în jurul lor să felicite cuplul cu prilejul

1. Veșmânt lung și larg purtat peste haine, ori de câte ori o femeie se află în afara locuinței sale (n. a.).

căsătoriei lor binecuvântate, norocoase și fericite.

Glasurile prietenelor miresei răzbătură în atmosfera fierbinte a sălii de bal:

— O mie de binecuvântări și pacea fie cu voi, preaiubiții lui Allah și Mahomed! psalmodiară prietenele miresei și sunetul ascuțit al strigătelor feminine umplu încăperea.

Bărbații, cu excepția mirelui, plecară curând acasă, căci rolul lor în petrecerea femeilor se încheia aici și propria lor petrecere – care consta doar într-o cină – luase deja sfârșit.

Cuplul, urmat îndeaproape de toate rudele de parte femeiască, se îndreptă spre mesele cu mâncare, pentru tăierea tortului de nuntă.

Acela a fost momentul în care prietenele lui Gamrah începură să scandeze cât puteau de tare:

— Să-rut! Să-rut!

Mama lui Rashid zâmbi, pe când mama lui Gamrah se făcu roșie la față. Cât despre Rashid, el le aruncă fetelor o privire nimicitoare, care le amuți pe loc. Gamrah își blestemă în gând prietenele pentru că o făceau de râs în fața lui și îl blestemă și mai mult pe el, pentru că o făcea de râs în fața prietenelor ei prin refuzul de a o săruta!

Ochii lui Sadeem se umplură de lacrimi când își văzu prietena din copilărie, pe Gamrah a ei, părăsind sala de bal cu proaspătul ei soț pentru a merge la hotelul unde urmau să petreacă noaptea de dinaintea plecării în luna de miere, în Italia. Imediat după luna de miere,

urmau să plece din Riad în Statele Unite, unde Rashid își începea studiile de doctorat.

Din grupul celor patru fete, Gamrah al-Qusmanji era cea mai apropiată de Sadeem, căci fuseseră colege de şcoală încă din clasa a II-a. Mashael al-Abdel Rahman – sau Michelle, cum o cunoaștem noi – nu li s-a alăturat decât în cel de-al doilea an de gimnaziu, când s-a întors din America împreună cu părinții ei și cu micul Meshaal – sau Misho, cum îi zicea toată lumea fratelui ei mai mic. Tatăl ei făcuse facultatea acolo, la Universitatea Stanford, unde a cunoscut-o pe mama lor. După terminarea facultății, a rămas în America vreme de câțiva ani, pentru a munci şi a-și întemeia o familie. La doar un an după ce Michelle s-a întors să locuiască în țara ei, s-a transferat la o şcoală cu predare în limba engleză. Pur și simplu nu stăpânea suficient de bine araba ca să frecventeze cursurile la școala unde mergeau Sadeem și Gamrah. La noua ei școală, a cunoscut-o pe Lamees Jeddawi, care a devenit repede cea mai apropiată prietenă a ei. Lamees crescuse în capitală, la Riad, dar, așa cum sugera numele ei, familia ei era din Jeddah, pe când Gamrah era originară din Qaseem, un oraș renumit pentru caracterul său ultra-conservator și rigid. Numai Michelle nu era dintr-o familie cunoscută, legată de o anumită regiune. Fetele deveniră încă din școală un grup de patru prietene foarte bine sudat, prietenia lor rămânând neştirbită chiar și atunci când o luară pe drumuri diferite la facultate.

Sadeem studia Managementul Afacerilor, în vreme ce Lamees începuse programul de șapte ani al Facultății de Medicină din Arabia Saudită. Michelle se decisese pentru Informatică. Gamrah, singura dintre ele care nu era prea silitoare în liceu, fusese nevoită să se folosească de relațiile câtorva familii apropiate pentru a fi admisă la Facultatea de Istorie, unul dintre domeniile unde era cel mai ușor să intri. Se logodi însă la câteva săptămâni după începerea semestrului, așa că hotărî să se retragă, pentru a se dedica *full time* organizării nunții. Cum imediat după nuntă urma să se mute în America, pentru ca soțul ei să-și poată termina studiile acolo, părea să fie o decizie cât se poate de bună.

• • •

În camera ei de la Hotel Georgione din Veneția, Gamrah stătea așezată pe marginea patului. Se dădea pe coapse și pe picioare cu o loțiune de albire a pielii făcută de mama ei din glicerină și lămâie. Regula de Aur a mamei ei i se tot învârtea prin minte. *Nu te lăsa ușor.* Refuzul – acesta este secretul prin care se activează pasiunea bărbatului. La urma urmei, sora ei mai mare, Naflah, nu i s-a dăruit soțului ei decât în cea de-a patra noapte, iar sora ei Hessah făcuse cam la fel. Numai că ea stabilea un nou record : trecuseră șapte nopți și soțul ei nu se atinsese de ea. Rashid nu se atinsese de ea, deși ea fusese extrem de dornică să renunțe la teoriile mamei ei chiar

din prima noapte, când și-a dat jos rochia de mireasă și s-a îmbrăcat cu cămașa de noapte de culoarea fildeșului (pe care și-o pusese pe ea de câteva ori înainte de nuntă, fâțâindu-se în fața oglinzii din camera ei și stârnindu-i toată admirația mamei sale, care murmurase la nesfârșit numele Domnului pentru a îndepărta invidia, în timp ce îi făcea cu ochiul, sugestiv, fiicei ei). Aprobarea încântată a mamei o umpluse pe Gamrah de încredere și mândrie, chiar dacă știa că expresia de pe chipul mamei ei era un pic exagerată.

Numai că în noaptea nunții, când ieși din baie, îl găsi... dormind. Şi deși aproape c-ar fi putut să jure că Rashid se prefăcea, teorie pe care mama ei, în ultima lor convorbire telefonică, o puse pe seama „șoaptelor rele ale Satanei“, ea a fost de acord să-și consacre toată energia pentru „a-l duce cu zăhărelul“, mai ales că mama ei o anunțase recent la telefon că politica rezervei avusese, de bună seamă, în acest caz, tocmai efectul opus celui scontat.

De când Gamrah se măritase cu Rashid, mama ei devenise mai îndrăzneață în discutarea „treburilor bărbaților și femeilor“. De fapt, înainte de semnarea contractului ei de căsătorie, mama sa nu îi vorbise deloc despre astfel de chestiuni. După aceea însă, Gamrah primi un curs rapid de pregătire în arta seducției de la aceeași femeie care cândva rupea paginile din romanele de dragoste pe care Gamrah le împrumuta de la prietenele ei de la școală și care nici măcar nu o lăsa să meargă

acasă la prietenele ei, cu excepția lui Sadeem, pe a cărei mătușă, Badriyyah, mama lui Gamrah ajunsese să o cunoască destul de bine în cercurile sociale ale femeilor din cartier.

Mama lui Gamrah era ferm credincioasă teoriei că, lăsată nesupravegheată, „femeia este pentru un bărbat așa cum este untul pentru soare". Însă convingerile sale puternice că fetele ar trebui să fie extrem de naive, iar bărbații ar trebui să aibă experiență se topiră de îndată ce fata avu acel contract de căsătorie. Cât despre Gamrah, ea începu să asculte anecdotele și discursurile mamei ei despre „întreprinderea căsătoriei" cu aceeași bucurie înălțătoare și mândrie pe care le simte un tânăr atunci când, pentru prima oară, tatăl îi oferă o țigară, ca să o fumeze de față cu el.

(2)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 20 februarie 2004
Subiect: Fetele se strâng de Ziua cea Mare a lui Gamrah, în felul lor

Viața este o aventură îndrăzneață sau nimic.
Helen Keller

Întâi de toate, am un mic mesaj pentru următorii domni: Hassan, Ahmad, Fahad și Mahomed, care au fost cireașa de pe tort a zilei de azi cu întrebările lor pline de zel pe e-mail. Răspunsul e: Of! Lăsați-o baltă, băieți... nu, nu putem „să ne cunoaștem mai bine".

Acum, că mi-am aplicat semnătura cu ruj roșu aprins, voi relua povestea de acolo de unde am lăsat-o săptămâna trecută.

• • •

După nunta lui Gamrah, prietenele ei își așezară micile mărturii sub formă de vase din argilă, având gravate numele cuplului nupțial, alături de celelalte strânse de pe la

nunțile altor prietene. Fiecare dintre prietenele lui Gamrah spera, în taină, că următoarea mărturie care se va adăuga la colecție va fi aceea de la propria-i nuntă.

Cu mult înainte de nuntă, mica gașcă – *shillah* – făcuse pregătiri speciale pentru o sărbătorire intimă înainte de petrecerea propriu-zisă. Ideea era să pună la cale ceva de genul petrecerii burlacelor pe care o organizează, în Occident, prietenele miresei înainte de nuntă. Fetele nu erau interesate de o petrecere cu DJ, deoarece acum asta era ceva la fel de banal ca nisipul. În plus, o petrecere cu DJ însemna că trebuia să fie o petrecere mare cu dans, care ar fi putut chiar să implice angajarea unei *taggaga* profesioniste, o cântăreață de felul celor care, pe vremuri, aveau drept acompaniament doar o tobă, dar care acum puteau avea alături o întreagă orchestră. Ar fi trebuit să trimită invitații tuturor prietenelor și rudelor de sex femeiesc și tuturor celor pe care le cunoșteau, prefăcându-se în acest timp că mireasa nu știe nimic. Și, desigur, mica *shillah* de prietene care găzduiau petrecerea ar fi trebuit să suporte toate cheltuielile, care s-ar fi putut ridica la nu mai puțin de câteva mii de riali.

Însă prietenele lui Gamrah voiau să facă ceva nou. Voiau să vină cu ceva atât de îndrăzneț și atât de distractiv, încât și altele, după ele, să le imite și apoi să devină un trend și toată lumea să știe cine îl inventase.

Gamrah sosi roșie la față – și stacojie pe tot corpul – deoarece tocmai se întorcea de la

o ședință de scrubbing de la *hammam*-ul marocan, și după ce-i fusese smuls tot părul de pe față și de pe tot corpul cu o pastă lipicioasă din zahăr, *halawa*. Trebuiau să se întâlnească toate la Michelle acasă. Gazda le întâmpină îmbrăcată în pantaloni lălâi, cu multe buzunare, și o jachetă mult prea mare, ținută care îi ascundea cu măiestrie orice semn de feminitate, plus o bandană care-i ascundea părul. Ca să pună capac, purta o pereche de ochelari de soare colorați, care-i confereau înfățișarea unui adolescent scăpat de sub supravegherea părintească. Lamees purta un *thobe* alb, în stil masculin, cu un *shimagh* drapat pe cap, susținut de un *iqaal*[1] negru.

Cu înălțimea ei și cu trupu-i atletic, chiar că semăna cu un tip, și încă unul frumos. Celelalte purtau *abaya* brodate, dar nu dintr-acelea largi ca un cort, cum vedeți că poartă femeile pe stradă. Acestea erau cambrate în talie și pe coapse și erau foarte atrăgătoare! La *abaya*, fetele purtau *lithaam* din mătase neagră, care acoperea totul din vârful nasului până la baza gâtului, ceea ce, desigur, nu făcea decât să accentueze frumusețea ochilor

1. Hainele bărbătești tradiționale în Arabia Saudită ; un *thobe* este o robă albă, lungă și lejeră, iar un *shimag* este o bucată de pânză de culoare roșu cu alb, în formă triunghiulară, care se poartă pe cap, ținută de un *iqaal*, șnurul care o fixează. În prezent, aceste obiecte vestimentare sunt create de designeri celebri, precum Gucci, Christian Dior, Givenchy și Valentino (n.a.).

dați cu creion dermatograf, lentilele de contact colorate și genele fantastice.

Michelle avea permis de conducere internațional. Ea preluă controlul, conducând un jeep BMW X5 cu geamuri fumurii. Reușise să-l închirieze de la un salom pentru leasing folosindu-se pe contract de numele șoferului etiopian al familiei ei. Lamees se așeză în față, lângă Michelle, în timp ce celelalte două prietene, împreună cu Sadeem și Gamrah, urcară pe bancheta din spate. CD-playerul era dat la maximum. Fetele cântau și își legănau umerii înveșmântați în *abaya*, ca și cum ar fi dansat pe locurile lor.

Prima oprire a fost la renumita cafenea de pe strada Tahliya. Însă când Michelle a parcat mașina, geamurile fumurii le-au dat imediat de gol. Cum acestea sunt folosite doar atunci când înăuntru se află femei care trebuie ferite de văzul lumii, toți tipii din apropiere, cu ochii lor ageri de vânători și instincte sigure, își dădură seama într-o clipită că BMW-ul era o pradă neprețuită.[1] Încercuiră mașina. După ce fetele își luară băuturile dorite de la *drive-through* direct în mașină, întreaga paradă începu să se deplaseze spre marele mall de pe strada Al-Olayya, care reprezenta a doua

---

1. O mașină scumpă cu geamuri fumurii poate să aparțină unui tată care nu vrea ca soția și fiicele sale să fie expuse sau deranjate de privirile tinerilor care se plimbă cu mașinile în căutare de astfel de distracții. În prezent, din motive de siguranță a traficului, legea saudită interzice geamurile fumurii (n.a.).

destinație a fetelor. Între timp, fetele își notau cât mai multe numere de telefon posibil. Nu era nevoie să se chinuie prea tare, căci acestea le erau cu generozitate oferite de către tineri. Fetele le puteau memora pe acelea cu combinații ușor de ținut minte și repetau cifrele în timp ce tipii își scoteau capetele pe geamurile mașinilor, din mers, și repetau întruna numerele, pentru ca fetele să le noteze. Fetele transcriau, de asemenea, din numerele pe care tinerii le aveau scrise pe pancarte atârnate la geamurile mașinilor, puse acolo anume pentru ca fetele din mașinile învecinate să le poată vedea clar. Cei mai vajnici cavaleri dintre ei întindeau cărți de vizită, scoțându-le pe geamul mașinii, ca să poată fi apucate de fetele care erau la fel de curajoase ca acei Romeo aspiranți.

La intrarea în mall, fetele coborâră din mașină. În spatele lor dădură buzna o grămadă de tineri, prea mulți ca să fie o simplă coincidență, dar care se opriră nesiguri în fața agentului de pază. Era de datoria lui să împiedice intrarea în mall a tuturor bărbaților necăsătoriți când trecea de ora chemării la rugăciunea *isha*, care preceda căderii serii. Cei mai slabi de înger se retraseră, dar un singur tânăr își adună curajul și se apropie de Michelle. Cu chipul ei minunat și trăsăturile delicate, pe care era pur și simplu incapabilă să le ascundă sub hainele excentrice, Michelle ieșise în evidență de la început ca fata care poate că era îndeajuns de îndrăzneață încât să caute aventura. Tipul o întrebă pe Michelle dacă-i

dă voie să intre cu ele ca membru al familiei și îi oferi o mie de riali (ceea ce înseamnă un pic peste 250 de dolari) pentru acest privilegiu. Michelle a fost uluită de tupeul lui, însă a acceptat târgul de îndată și ea și prietenele ei au pornit-o mai departe alături de el, ca și cum ar fi făcut parte din grupul lor.

Odată intrate în mall, fetele s-au împărțit în două grupuri, unul condus de Sadeem, celălalt alcătuit din Lamees, Michelle și chipeșul tânăr.

Numele lui era Faisal. Râzând, Michelle remarcă faptul că în prezent nici un tip nu mai purta nume beduine Najdi vechi, ca Obaid sau Duyahhim. Toți pretind că au un nume dintr-ăsta *cool*, gen Faisal, Saud ori Salman, ca să impresioneze fetele. Râse și el cu ele, jurându-se că era numele lui adevărat, și le invită pe cele două fete să ia cina într-un restaurant elegant din afara mallului. Michelle refuză invitația. Conform înțelegerii, el îi dădu cele două bancnote de câte cinci sute de riali, după ce-i scrise pe una dintre ele numărul lui de telefon mobil, iar pe cealaltă numele său întreg: Faisal al-Batran.

Femeile din mall aveau un mod enervant de a le urmări cu privirea pe Gamrah, Sadeem și celelalte fete. Nu conta că aveau vălurile pe față, la locul lor. Fetele puteau să simtă privirile atente, examinatoare și amenințătoare ale femeilor. Nu se simțeau în largul lor la gândul că oricare dintre femeile acelea ar fi putut să le spună: „Am ghicit cine ești, dar tu nu știi cine sunt eu".

Așa stau lucrurile aici în magazine și malluri : tipii se zgâiesc la femei din anumite motive, pe când femeile se zgâiesc unele la altele doar pentru că sunt BĂGĂCIOASE ! Și ele nu au nici o scuză pentru asta. O fată nu se poate plimba prin mallurile noastre sub paza lui Dumnezeu fără a fi cercetată minuțios de toată lumea, mai ales de către cele de același sex cu ea, de la *abaya* cu care e acoperită la felul în care merge, și la pungile pe care le cară, și în ce direcție se uită, și în fața tipului de mărfuri la care se oprește. O fi invidie? Dramaturgul francez Sacha Guitry a avut *mare* dreptate când a spus: „Femeile nu se gătesc pentru bărbați, ci o fac pentru a se răzbuna pe alte femei".

După mall și un număr mai mult decât satisfăcător de flirturi nevinovate, fetele s-au dus la elegantul restaurant italian pe care-l aleseseră pentru cină. După ce-au luat masa, s-au îndreptat spre un mic magazin care vindea narghilele, *jiraak* și *muassel* – amestecurile cu tabac aromat și nearomat care se pun în micul vas al șișei sau a ceea ce unii numesc *hookah* ori bule- bolboroace. Fetele cumpărară suficiente șișe ca să nu fie nevoite să le împartă și fiecare își alese aroma preferată de tutun amestecat cu melasă și esențe parfumate.

Și-au petrecut restul serii acasă la Lamees, într-un mic cort din curtea interioară, unde tatăl ei și prietenii acestuia preferau să-și petreacă serile de două-trei ori pe săptămână, fumând din șișă și discutând diverse, de la politică la neveste sau de la neveste la politică.

Însă, ca de obicei, familia plecase la Jeddah, orașul lor de baștină, pe timpul vacanței de vară. Lamees și sora ei, Tamadur, rămăseseră pentru a lua parte la nunta lui Gamrah.

Cum șișele tatălui lor îl însoțeau pe acesta oriunde călătorea, deoarece, ca mulți bărbați și femei Hijazi, era dependent de șișa și de melasă, fetele instalară în cort șișele abia cumpărate și menajera aprinse cărbunii. Muzica era dată tare și fetele dansau, fumau și jucau cărți. Până și Gamrah încercă un *muassel*, care este considerat nepotrivit pentru femeile Najdi, după ce Sadeem o convinse că „o fată nu se mărită în fiecare zi". Cel mai mult îi plăcu tutunul cu aromă de struguri.

Lamees își înnodă strâns în jurul șoldurilor eșarfa zornăitoare, cu margini împodobite cu paiete. Ca întotdeauna, dansul ei era minunat: nimeni nu ar fi putut să o egaleze, mai ales în timp ce se unduia pe ritmul recentei versiuni a cântecului lui Um Kulthum, *O mie și una de nopți*. Nici una dintre fete nu i se alătură în dans. Mai întâi, deoarece nici una dintre ele nu se apropia de perfecțiunea lui Lamees atunci când dansa, dar apoi, și mai important, pentru că tuturor le plăcea să o privească. Când și când, născoceau câte o denumire amuzantă pentru mișcările pe care le făcea: exista mișcarea „blender", mișcarea „storcător de fructe" și mișcarea „ține-te după mine". Lamees interpreta aceste secvențe la nesfârșit, la cererea publicului. Iar al treilea motiv pentru care nimeni nu i se alătura pe ringul de dans era că Lamees, așa cum știau bine cu toatele,

ar fi refuzat să mai danseze dacă nu beneficia de o doză bună de încurajări, fluierături, aplauze și ovații potrivite cu statutul ei de Regină a Ringului de Dans.

În acea noapte, Lamees i se alătură lui Michelle la consumarea unei sticle de șampanie scumpă. Michelle o subtilizase din pivnița tatălui ei, care adăpostea băuturi destinate strict ocaziilor importante. La urma urmei, oare nu merita nunta lui Gamrah o sticlă de Dom Perignon ? Michelle știa multe despre coniac, votcă, vin și alte asemenea lucruri. Tatăl ei o învățase cum să-i toarne vin roșu la carne roșie și vin alb la alte feluri de mâncare, dar nu bea cu el decât foarte rar, la ocazii foarte speciale. Cum a bea alcool este împotriva legii islamice și, prin urmare, este interzis în Arabia Saudită, Lamees nu mai gustase niciodată din astfel de lucruri, cu excepția unei singure dăți, la Michelle, și atunci gustul a ceea băuse nu i se păruse prea plăcut. Dar, hei !, la urma urmei, în seara asta sărbătoreau amândouă nunta lui Gamrah ! Așa că i se alătură lui Michelle, de vreme ce tot voiau să facă din seara asta o ocazie specială și unică în toate modurile posibile.

Cu sonorul dat la maximum, nu era fată în cort care să nu fie în picioare, dansând pe melodia faimoasă a lui Abdul-Majeed Abdullah :

Fete din Riad, o, fete din Riad,

O, nestemate ale taților cu turbane din vechime !

Aveți milă de victima aceasta, aveți milă
De acest bărbat care zace întins pe prag.

(3)
Către: seerehfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehfadha7et“
Data: 27 februarie 2004
Subiect: Cine este Nuwayyir?

Către toți aceia care au lăsat la o parte ceea ce făceau ca să mă întrebe urgent ce marcă e rujul meu roșu aprins: este nou pe piață și se numește „Nu vă mai băgați nasul în treburile mele și citiți lucruri care chiar au importanță“.

• • •

La două săptămâni după nunta lui Gamrah, cea mai în vârstă mătușă a lui Sadeem, mătușa Badriyyah, primi mai multe telefoane de la mame pețitoare care o cereau în căsătorie pe frumoasa ei nepoată. De când mama lui Sadeem murise, pe vremea când Sadeem era doar un copilaș, mătușa Badriyyah încercase mereu să o ajute pe fată. Avea metodele ei de a verifica în amănunt pe toți candidații la căsătorie și îi elimina pe aceia care, în opinia ei, erau nepotriviți. O să-l informeze pe tatăl lui Sadeem despre lista scurtă a candidaților-cheie, hotărî ea. La urma urmei, dacă nu ieșea

nimic, restul vor fi tot acolo, așteptând cu nerăbdare pe margine. Nu era nevoie să-i spună tatălui lui Sadeem – darămite lui Sadeem însăși – despre toți bărbații deodată. Mătușa Badriyyah era dornică să protejeze capul scumpei ei nepoate și pe cel al stimatului ei cumnat de pericolul ca acestea să fie și mai împuiate cu cereri decât era al ei – nu trebuia să-i încurajeze să se simtă superiori față de ea și de fiicele ei.

Waleed al-Shary, licențiat în ingineria mijloacelor de comunicație, funcționar public cu gradul VII. E fiul lui Abdallah Al-Shary, unul dintre adevărații mari magnați imobiliari din regat. Unchiul lui, Abdallah Al-Shary, este colonel în rezervă, iar mătușa lui este directoarea uneia dintre cele mai mari școli particulare de fete din Riad.

Asta le spuse Sadeem lui Michelle, Lamees și Um Nuwayyir, vecina ei de alături, când se întâlniră acasă la aceasta din urmă. Um Nuwayyir este o kuweitiancă, funcționară a statului, care lucrează ca inspector școlar de matematică. Soțul ei saudit a divorțat de ea după cincisprezece ani de căsnicie ca să se însoare cu altă femeie.

Um Nuwayyir are un singur copil, un fiu pe nume Nuri – și există o poveste veche legată de acest Nuri al ei. De la vârsta de unsprezece-doisprezece ani, Nuri a fost entuziasmat de hainele de fată, fermecat de pantofi de fată, fascinat de machiaj și mort după părul lung. Pe măsură ce lucrurile *au luat amploare*, mama lui Nuri se alarmă cu adevărat, mai ales că Nuri părea să fie din ce în ce mai

doritor să aibă mai degrabă personalitatea unui băiat frumușel, blând și dulce, decât cea a unui tânăr dur, masculin, cum ar fi trebuit să devină. Um Nuwayyir a încercat cu înverșunare să-l ghideze în alte direcții. Găsise diverse metode de a-l descuraja. Încercase persuasiunea tandră, mămoasă, și bătăile ferme, de mamă, dar nimic nu dăduse rezultate.

Între timp, tatăl lui Nuri se purta mult mai aspru cu el. Nuri avea grijă să nu-și arate latura blândă în fața tatălui său, de care era foarte speriat. Tatăl auzi însă diverse lucruri de pe la vecini și ceea ce auzi îl înfurie peste măsură. Dând buzna într-o zi în camera lui Nuri, începu să-i care pumni și picioare fiului său. Băiatul suferi fracturi de coaste și se alese cu nasul spart și mâna ruptă. În urma acestui incident, tatăl a părăsit casa pentru a se muta de tot cu cea de-a doua soție, depărtându-se complet de această casă și de acest băiat *fătălău*, care era o ciudățenie a naturii.

După această confruntare, Um Nuwayyir s-a lăsat în voia Domnului. Era o încercare venită de la Dumnezeu, decretă ea în mintea ei, și trebuia să o îndure cu răbdare. Ea și Nuri evitară să pomenească despre subiect și să stârnească alte necazuri. Așa se face că Nuri continuă cu ale lui și oamenii începură să-i spună ei, în loc de „Mama lui Nuri", „Mama lui Nuwayyir", adică versiunea feminină a numelui băiatului. Așa ajunse ea Um Nuwayyir în loc de Um Nuri și rămase Um Nuwayyir chiar și după ce se mută în casa din vecini cu Sadeem, cu patru ani înainte de data la care

acest Waleed se prezentă pe post de pretendent potrivit pentru Sadeem și după ce Nuri respinse propunerea mamei lui de a se muta în Kuweit.

La început, Um Nuwayyir a fost de-a dreptul zguduită de perspectiva superficială a societății cu privire la tragedia ei, dar, pe măsură ce trecu timpul, se obișnui cu lucrurile și își acceptă situația greu încercată cu o asemenea răbdare și supunere, încât începu chiar să se prezinte intenționat noilor cunoștințe drept Um Nuwayyir. Era felul ei de a-și afirma puterea și de a demonstra cât de mult desconsidera atitudinea nedreaptă și opresivă pe care societatea o avea față de ea.

Um Nuri – sau Um Nuwayyir – avea treizeci și nouă de ani. Sadeem o vizita adesea sau aranja să se întâlnească la aceasta acasă împreună cu prietenele ei. În ciuda durerii ei, sau poate că tocmai din cauza acesteia, Um Nuwayyir era o nesecată fântână de glume și, dacă voia, putea să facă bucățele o persoană cu ajutorul umorului ei și al minții ei pătrunzătoare. Numai că era una dintre cele mai blânde și cu adevărat bune femei pe care le cunoscuse Sadeem vreodată. Mama lui Sadeem murise când copila avea doar trei anișori și era fiică unică, iar toate acestea o apropiaseră de Um Nuwayyir, pe care ajunse să o considere mult mai mult decât o vecină și o prietenă mai vârstnică. Adevărul e că Sadeem o vedea pe Um Nuwayyir ca pe-o mamă.

Cât de des a fost Um Nuwayyir păstrătoarea secretelor fetelor! Le era alături când

încercau să dea de capăt vreunui lucru sau altuia și era întotdeauna generoasă în a oferi o soluție când una dintre ele supunea atenției găștii vreo problemă. Pentru ea, era o alinare să le aibă în preajmă, ca să nu mai vorbim de sursa de distracție și de amuzament pe care o reprezentau, iar casa ei deveni cadrul perfect pentru experimentarea diverselor libertăți la care nu prea aveau acces în propriile lor case.

Casa lui Um Nuwayyir era paradisul sigur prin excelență pentru îndrăgostiți. De exemplu, prima oară când Michelle s-a întâlnit cu Faisal după ce el îi dăduse numărul la mall, ea îl sună și îi spuse să vină să o ia din fața casei lui Um Nuwayyir, explicându-i cum să ajungă acolo. Michelle îi spusese că avea câteva ore libere și îi propusese să iasă în oraș la o cafea sau la o înghețată.

Însă Michelle n-a vrut să-l anunțe dinainte pe Faisal de planurile ei. Îl sună cu doar câteva minute înainte de momentul în care trebuia să vină să o ia. În felul ăsta, se gândea ea, el nu avea cum să se pregătească pentru întâlnire și atunci ea putea să-l cunoască așa cum era cu adevărat. Când ieși din casă pentru a se urca în mașina lui, descoperi uluită că era mult mai atrăgător în blugi și tricou și cu barba nerasă decât fusese atunci în mall, îmbrăcat în clasicul *thobe* și cu un *shimagh* Valentino pe cap. Nu se putu abține să nu bage de seamă că tricoul îi scotea în evidență pieptul musculos și bicepșii, într-o manieră foarte avantajoasă.

Faisal cumpără două cafele cu gheață și colindă cu Porsche-ul său străzile din Riad cu ea la bord. O duse la biroul lui de la firma tatălui său și se lansă în explicații despre responsabilitățile pe care le avea în cadrul afacerii. Trecură apoi pe la universitate, unde el studia literatura engleză. Se învârti cu mașina prin parcare câteva minute, până când o patrulă a campusului îl informă că nu avea voie să meargă cu mașina pe proprietatea universității la ora aceea nocturnă. După vreo două ore, Faisal a dus-o pe Michelle înapoi la Um Nuwayyir acasă. Lui Michelle i se învârtea capul. Pur și simplu, în mod cu totul surprinzător, Faisal o dăduse gata.

(4)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la : „seerehwenfadha7et"
Data : 3 martie 2004
Subiect : Ce i-a făcut *nemernicul* ăla lui Gamrah în noaptea aia ?

Această cultură de la care ne revendicăm –
baloane de săpun, de murdărie, care se sparg,
Noi trăim mai departe după logica cheii și lacătului,
Ne înfășurăm femeile în lințolii de bumbac,
Le stăpânim ca pe covoarele de sub picioarele noastre,
ca pe vacile de pe pășunile îngrădite,
să se strângă acasă la sfârșitul serii
pentru ce ni se cuvine nouă, tauri și armăsari nestruniți,
Cinci minute, nu mai mult,
Fără emoție, fără simțire,
Și apoi zăcem ca niște cadavre,
partenerele noastre abandonate,
lăsate să ardă la foc mic
în noroi, murdărie și clisă,
le lăsăm în urma noastră la jumătatea drumului :
O, trivialitatea armăsarilor !

Nizar Qabbani

În liniștea camerei mele, stau și aud, pur și simplu, izbucnirile de condamnare și blasfemie venind din partea bărbaților saudiți și arabi din rândul cititorilor mei, atunci când zăresc postate aceste versuri. Aș vrea ca voi, bărbații, să le puteți înțelege așa cum cred că Nizar Qabbani a intenționat să fie înțelese... O, Nizar, în ale iubirii nu a fost nimeni ca tine înaintea ta și nimeni nu va mai fi la fel după tine, chiar dacă mila ta față de noi nu se datorează unei mutații genetice a cromozomilor tăi masculini, ci mai degrabă sfârșitului prin suicid al tragicei povești de iubire a sărmanei tale surori. Căci, îmi pare rău să o spun, se pare că nici una dintre noi, femeile, nu și-l va găsi pe Nizar al ei decât după ce va fi omorât o soră de-a lui, astfel încât povestea frumoasei iubiri va trebui să se numească *Pe aripile închisorii*, în loc de *Pe aripile vântului*.

O, inima mea, nu jeli.

• • •

Când luna de miere se încheie, Gamrah și soțul ei se îndreptară spre Chicago, unde el lucra la doctoratul în ingineria instalațiilor electrice, după ce-și luase licența la Los Angeles și făcuse un masterat la Indianapolis.

Gamrah își începu noua viață cu teamă absolută și îngrijorare. Simțea că o să moară de groază de fiecare dată când intra în liftul

care o ducea sus, la apartamentul de la etajul 40 din Presidential Tower, unde locuiau. Simţea cum presiunea îi despica ţeasta şi îi înfunda urechile pe când liftul o lua în sus, străbătând cu foarte mare viteză etajele zgârie-norilor. O lua ameţeala de fiecare dată când încerca să se uite afară, pe fereastra apartamentului. Jos, foarte departe, totul părea micuţ şi fragil. Se uita lung în jos, la străzile oraşului, care i se păreau aidoma străzilor din jocul lego, cu maşinile lui minuscule, nu mai mari decât cutiile cu chibrituri, cu care se juca atunci când era mică. Într-adevăr, de la această înălţime, maşinile semănau cu nişte furnici în coloane: atât de mici şi atât de ordonat aranjate, tăcute, în şiruri lungi care se deplasează încet.

Lui Gamrah îi era frică de cerşetorii beţi care umpleau străzile şi îi scuturau în faţa ei paharele de hârtie, cerând bani. Poveştile despre furturi şi omoruri despre care părea să audă mereu o îngrozeau. Fiecare istorie de acest fel pe care o auzea era legată de acest oraş periculos! Îi era frică, în egală măsură, de negrul uriaş care făcea de pază la intrarea în clădirea lor şi care o ignora ori de câte ori încerca să-i atragă atenţia, cu engleza ei proastă, în speranţa că el o va ajuta să cheme un taxi.

Din momentul sosirii lor, Rashid se cufundase complet în studiul său la universitate. Pleca din apartament la şapte dimineaţa şi se întorcea la opt sau nouă seara, uneori chiar la zece. În weekend, părea hotărât să-şi ocupe

timpul cu orice găsea care să-l țină departe de ea. Stătea ore în șir pe internet sau la televizor. Adormea adesea pe canapea, în timp ce se uita la vreun meci plictisitor de baseball sau la știrile de pe CNN. Dacă se ducea totuși să doarmă în dormitorul lor, își lăsa pe el chiloții albi, lungi, și tricoul, care erau singurele articole de îmbrăcăminte pe care le purta în apartament atunci când erau doar ei doi în casă. Se prăvălea pe pat de parcă era un bătrân secătuit de toată energia, nu un tânăr însurățel.

Gamrah visase la mult mai mult: la mângâieri și iubire, tandrețe și emoții ca acelea care-i tulburau inima atunci când citea romane de dragoste sau se uita la filme de dragoste. Și, iat-o acum, cu un soț care era limpede că nu se simțea deloc atras de ea și care nu o atinsese din noaptea aceea cu ghinion din Roma.

La vremea aceea, după cina luată în restaurantul elegant de la hotel, Gamrah luase hotărârea irevocabilă ca aceea să fie adevărata ei noapte a nunții, ceva ce aștepta de foarte multă vreme. Cum soțul ei era atât de timid, trebuia să-l ajute ea, să-i netezească drumul, așa cum o sfătuise mama ei. Au urcat în camera lor și ea a început să flirteze cu el, sfioasă. După câteva clipe de seducție inocentă, el preluă conducerea. Ea se abandonă momentului, în ciuda enormei anxietăți pe care o simțea. Își închise ochii, anticipând ceea ce avea să urmeze. Și atunci el o surprinse cu un act care nu se aflase niciodată pe *lista*

aşteptărilor sexuale pe care le avea ea! Răspunsul ei, şocant pentru amândoi, a fost să-i tragă o palmă, tare, peste faţă, imediat! Privirile lor se întâlniră preţ de o clipă plină de uluire. Ochii ei erau plini de teamă şi uimire, pe când ai lui erau plini de o mânie cum ea nu mai văzuse niciodată. El s-a depărtat repede de lângă ea, s-a îmbrăcat în grabă şi a plecat din cameră în toiul lacrimilor şi scuzelor ei.

Gamrah nu-şi revăzu soţul decât abia a doua zi, seara, când el o însoţi morocănos la aeroport, exact la timp ca să prindă avionul de Washington, de unde au luat un altul spre Chicago.

(5)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la : „seerehwenfadha7et"
Data : 12 martie 2004
Subiect : Waleed și Sadeem : O poveste de iubire tipică din viața saudită contemporană

Bărbatul crede că și-a atins scopul dorit când femeia i se dăruiește, pe când femeia crede că și l-a atins doar atunci când bărbatul a apreciat și a prețuit ceea ce ea i-a oferit.

Honoré de Balzac

Mi-au scris bărbați și mi-au zis : „Cine te-a autorizat să vorbești despre fetele din Najdi ? ! Nu ești decât o femeie răutăcioasă și ranchiunoasă, care încearcă în mod intenționat să păteze imaginea femeilor din societatea saudită".

Acestora le spun : ne aflăm de-abia la început, dragilor. Dacă voi porniți un război împotriva mea de la al cincilea e-mail, atunci imaginați-vă ce veți spune despre mine după ce veți fi citit multele e-mailuri care vor urma ! Căci mai e cale lungă ! Fie ca bunătatea și prosperitatea să se pogoare asupra voastră !

• • •

Sadeem şi tatăl ei intrară în salonul de primire bogat decorat din casa lor ca să-l întâmpine pe Waleed al-Shari. Era *shoufah*, acea singură „vizionare“ a potenţialei mirese permisă de legea islamică. Sadeem era atât de emoţionată, că picioarele aproape că i se împleticeau când păşea. Gamrah îi povestise despre avertismentul pe care i-l dăduse mama ei ca sub nici o formă să nu se ofere să dea mâna cu mirele la această întrevedere, aşa că Sadeem se abţinu să întindă mâna.

Waleed se ridică plin de respect să-i salute şi se aşeză din nou abia după ce ea şi tatăl ei luară loc. Tatăl ei începu imediat să-i pună întrebări despre o varietate de subiecte, la întâmplare, şi apoi, câteva minute mai târziu, părăsi încăperea pentru a le da celor doi posibilitatea de a sta de vorbă nestânjeniţi.

Sadeem îşi dădu seama numaidecât că Waleed era cucerit de înfăţişarea ei, căci felul în care se holba la ea făcea ca acest lucru să fie limpede. Deşi ea de-abia îşi ridicase capul ca să se uite la el, atunci când intrase în salon, îl zărise studiindu-i trupul, ceea ce o făcuse aproape să se împiedice. Însă pe când discutau, Sadeem îşi depăşi treptat tulburarea şi, cu ajutorul lui, îşi învinse timiditatea. El o întrebă despre studiile ei, despre specializarea la universitate, despre planurile de viitor şi despre ceea ce-i plăcea să facă în timpul liber – toate în drum spre acea zonă interzisă a chestionării, întrebarea pe care

noi, fetele, o urâm și despre care considerăm că e nepoliticos a fi formulată cu ocazia *shoufah* : „Știi să gătești?".

— Dar tu? zise el. Tu nu vrei să mă întrebi nimic? E ceva anume ce vrei să-mi spui?

Ea se gândi câteva clipe și, în cele din urmă, răspunse :

— Ăăă... Vreau să-ți spun că port ochelari.

El râse când auzi mărturisirea ei și râse și ea. După o clipă, el îi spuse ușor provocator :

— Apropo, Sadeem, știi, serviciul meu îmi impune să călătoresc mult în străinătate.

De data asta, ea îi răspunse fără să stea pe gânduri, ridicând dintr-o sprânceană, flirtând :

— Nici o problemă. Îmi place la nebunie să călătoresc!

El îi spuse că năzdrăvănia și umorul ei i se păreau încântătoare și ea lăsă capul în jos, roșind puternic și blestemându-și incapacitatea de a-și controla gura slobodă, care se putea dovedi cauza punerii pe fugă a unui mire. După câteva secunde, tatăl ei veni să o salveze, fără să știe, atunci când intră pe ușă. Ea se scuză în grabă și se îndreptă glonț spre ieșire, oferindu-i lui Waleed un zâmbet larg, pe care el i-l întoarse. Plecă din salon simțind fluturași în stomac.

Waleed i se păruse chipeș, chiar dacă nu era cu adevărat genul ei. Prefera tipii mai oacheși. Tenul lui era deschis, cu o nuanță de roz. Însă ea se gândi că mustăcioara și ciocul, alături de ochelarii aceia cu rame subțiri din argint, adăugau mult farmec chipului său.

După ce ea ieşi din cameră, Waleed îi ceru tatălui ei permisiunea de a o suna, ca să o poată cunoaşte mai bine înainte de a se anunţa că erau logodiţi oficial. Tatăl ei consimţi şi îi dădu numărul de mobil al lui Sadeem.

Waleed o sună în seara aceea, târziu, şi după ce lăsă telefonul să sune suficient de mult, ea răspunse. Îi spuse cât de mult îi plăcuse de ea. Vorbea puţin şi apoi rămânea tăcut, ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să comenteze ce-i spunea. Ea îi zise că se bucurase să-l cunoască, dar nu spuse mai mult de-atât. El îi zise că-i plăcuse *cu adevărat* de ea, că de fapt fusese vrăjit de ea şi că i se părea insuportabil să aştepte cele câteva luni până la Eid Alfitr pentru a semna sacrul contract de căsătorie.

După aceea, Waleed o sună de zeci de ori pe zi – o suna de cum se trezea dimineaţa, înainte de a merge la serviciu, la serviciu, după serviciu şi, în sfârşit, înainte de a merge la culcare, pentru o lungă conversaţie, care putea să se întindă uneori până când soarele apărea la orizont. O trezea în toiul nopţii ca să asculte melodia pe care i-o dedicase la radio. Şi în fiecare zi o ruga să-i aleagă o pereche de ochelari, sau un ceas, ori o apă de toaletă din diverse magazine – îi zicea că se va duce imediat să cumpere ce-i spunea ea, pentru ca tot ceea ce purta să fie pe gustul ei.

Celelalte fete au început să o invidieze pe Sadeem, mai ales Gamrah, care era copleşită de autocompătimire ori de câte ori Sadeem îi

descria la telefon cât de mult îl îndrăgea pe Waleed și cât o adora el, la rândul lui. Gamrah începu să inventeze povești despre viața ei minunată cu Rashid – cât de iubitor era față de ea, cât de multe cadouri îi aducea.

Waleed și Sadeem semnară contractul de căsătorie în cadrul unei ceremonii restrânse. Mătușa lui Sadeem plânse nestăpânit, gândindu-se la sora ei – mama lui Sadeem – care murise când Sadeem avea trei ani și care nu avusese norocul să-și vadă fiica măritată. În taină, ea plânse, de asemenea, pentru fiul ei, Tariq – întotdeauna sperase că acesta se va însura cu Sadeem.

În timpul procedurii oficiale, Sadeem își puse amprenta pe pagina din registrul enorm, având în vedere că nimeni nu ținea cont de protestul ei pentru faptul că nu i se dădea voie să semneze.

— Fata mea, îi spuse mătușa ei, doar pune degetul acolo și gata. Șeicul zice amprentă, nu semnătură. Bărbații sunt singurii care semnează.

După ceremonia semnării, tatăl ei dădu un banchet mare pentru cele două familii. În seara zilei următoare, Waleed veni să-și vadă mireasa, pe care nu o mai întâlnise în persoană de la acea unică întrevedere permisă de lege. Cu acest prilej, Waleed îi oferi cadoul obișnuit astăzi pentru perioada de logodnă: un telefon mobil, un model foarte nou pe piață.

În săptămânile care au urmat, în timpul perioadei *milkah*, dintre semnarea oficială a actelor și ceremonia propriu-zisă de nuntă,

vizitele lui Waleed deveniră din ce în ce mai dese. De majoritatea acestora știa și tatăl lui Sadeem, dar au existat câteva întâlniri care scăpară atenției lui. În timpul săptămânii, Waleed trecea de obicei pe acolo după rugăciunile de seară și stătea, de regulă, până la două noaptea. În weekend, rareori pleca înainte de ivirea zorilor.

La fiecare câteva săptămâni, Waleed o scotea în oraș la cină la un restaurant de lux, iar în celelalte seri îi aducea mâncarea sau dulciurile care-i plăceau ei. Își petreceau timpul discutând și râzând, uitându-se la vreun film împrumutat de pe la prieteni. Apoi lucrurile începură să evolueze și ajunseră până acolo încât ea avu parte de primul ei sărut.

Waleed își făcuse obiceiul de a o săruta pe obraji când o saluta de sosire și de plecare. Însă într-o seară, buzele lui întredeschise fură, hotărât, mai fierbinți decât de obicei. Poate că sfârșitul tragic al filmului pe care-l văzuseră împreună (*Armaghedon*) a jucat un rol în crearea stării potrivite pentru ca el să depună acel sărut lung, înfocat, pe buzele ei virgine.

Sadeem începu să se pregătească pentru nuntă, colindând prin magazine împreună cu Um Nuwayyir sau Michelle ori Lamees. Uneori, mergea Waleed cu ea, mai ales când avea de gând să-și cumpere cămăși de noapte.

Petrecerea de nuntă era planificată să aibă loc în vacanța de vară, la o săptămână sau două după sesiunea de examene a lui Sadeem, așa cum ceruse ea. Îi era teamă să se mărite în timpul vacanței de Eid Alhaj, de frică să

nu îi afecteze capacitatea de a învăța pentru examene – Sadeem era întotdeauna o studentă foarte bună, grijulie să obțină note mari. Însă hotărârea ei îl necăji pe Waleed, care era nerăbdător să se căsătorească extrem de curând. Sadeem decise să se revanșeze față de el.

Într-o seară, își puse pe ea cămașa de noapte din dantelă neagră pe care i-o cumpărase el, dar pe care, la vremea respectivă, ea refuzase să o probeze de față cu el. Îl invită pe la ea fără să-i spună tatălui ei, care era plecat de-acasă cu prietenii, într-o excursie cu cortul, în deșert.

Petalele roșii pe care ea le împrăștie pe canapea, lumânările așezate din loc în loc, muzica în surdină care plutea din combina bine ascunsă – nimic nu-l impresionă pe Waleed la fel de mult ca dantela neagră a cămășii de noapte care mai mult îi dezvăluia decât îi acoperea trupul. Cum Sadeem își jurase să-l facă fericit în noaptea aceea pe prea iubitul ei Waleed şi cum voia să şteargă dezamăgirea lui cu privire la insistențele ei de a amâna nunta, ea îi dădu voie să meargă mai departe decât înainte. Nu încercă să-l oprească – așa cum avea obiceiul să o facă – atunci când el încercă să treacă linia stabilită de ea pentru el şi pentru ea însăși, în primele zile de după semnarea contractului. Era convinsă că nu va fi mulțumit decât dacă îi dăruia mai mult din „feminitatea" ei, iar ea era dornică să facă orice pentru a-l mulțumi pe el, iubirea vieții ei, chiar dacă asta însemna să depășească limitele pe care ea le păzise o viață întreagă.

Ca de obicei, Waleed plecă după chemarea la rugăciunea din zori, însă de data asta Sadeem se gândi că el părea abătut și tulburat. Își închipui că se simțea, cu siguranță, la fel de emoționat ca și ea după ceea ce se întâmplase. Așteptă cu nerăbdare obișnuitul lui telefon atunci când ajungea acasă, căci avea neapărată nevoie să-i audă glasul tandru după o asemenea noapte, dar el nu sună. Sadeem nu-și dădu voie să-l sune ea și așteptă până a doua zi, dar el nu dădu telefon nici atunci. Oricât îi era de greu, ea hotărî să-l mai lase câteva zile să se liniștească, înainte de a-l suna ca să-l întrebe ce s-a întâmplat.

Trecură trei zile fără nici o veste de la Waleed. Sadeem decise să lase baltă hotărârea ei și sună, doar ca să descopere că telefonul lui era închis. Continuă să sune toată săptămâna, la ore diferite din zi și din noapte, disperată să dea de el. Însă telefonul lui mobil era întotdeauna închis, iar linia personală din camera lui era mereu ocupată. Ce se întâmpla? Să i se fi întâmplat ceva groaznic? Sau era încă supărat pe ea, *atât* de supărat chiar și după eforturile ei de a-i face pe plac? Cum rămânea cu tot ceea ce-i dăruise ea în noaptea aceea?

Greșise oare să i se dăruiască lui Waleed înainte de ceremonia de nuntă? Avea vreun sens să creadă că *asta* era cauza pentru care el o evita? De ce însă? Nu era el soțul ei legiuit și nu era el soțul ei, după lege, încă de când semnaseră contractul? Sau a te căsători însemna sala de bal, invitații, cântăreața și

cina festivă? Și ceea ce făcuse ea – merita cumva o *pedeapsă* din partea lui? Nu el începuse? De ce o silise să facă un lucru greșit și apoi o abandonase? Și, la urma urmei, fusese o greșeală, era un păcat? O pusese la încercare? Și, dacă picase testul, asta însemna că nu era demnă de el? Trebuie să fi crezut că era o fată ușoară! Dar ce fel de prostie mai era și asta? Nu era ea soția lui, partenera lui conform legii? Nu-și pusese ea degetul, în ziua aceea, în registrul ăla mare, lângă semnătura lui? Nu existaseră acceptare, consimțământ și asumare de obligații, martori și informarea lumii? Nimeni nu o prevenise vreodată despre așa ceva! O să o facă Waleed să plătească pentru ceva ce nici măcar nu știa? Dacă mama ei ar fi trăit, ar fi prevenit-o și ar fi ghidat-o, și atunci nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! Și, apoi, auzise o mulțime de povești despre tinere care făcuseră ceea ce făcuse ea, poate chiar mai mult, după semnarea contractului și înainte de petrecerea de nuntă! Știa chiar de cazuri în care miresele născuseră prunci normali, care nu erau prematuri, la numai șapte luni după nuntă. Printre cei care știau de astfel de întâmplări, doar câtorva, puțini la număr, părea să le pese. Așa că unde era greșeala? Unde era păcatul?

Cine avea să-i traseze granița subțire dintre ceea ce constituia purtare ireproșabilă și ceea ce nu era așa? Și, se întreba ea, era acea graniță definită de religia lor aceeași cu cea pe care o avea în minte un tânăr din conservatorul

Najdi? Waleed o criticase de fiecare dată când ea punea capăt la ceva, spunându-i că era soția lui potrivit credinței lui Dumnezeu și a Profetului său. Cine să-i explice și ei profilul psihologic al tânărului saudit, astfel încât să poată înțelege ce-i trecea prin cap? Ajunsese acum Waleed să creadă că ea era o tânără cu „experiență"? Oare de fapt *prefera* ca ea să-i spună să înceteze? Ea nu făcuse nimic mai mult decât să-i facă lui pe plac, așa cum văzuse la televizor și auzise de la prietenele ei măritate. El făcuse restul! Atunci, de ce era ea de vină că urmase exemplul lui și știuse instinctiv cum să se poarte? Nu era ceva care să necesite cunoștințe de chimie sau fizică pentru a te descurca! Ce pusese stăpânire pe Waleed de-l făcuse atât de irațional?

Încercă să o sune pe mama lui, dar i se spuse că doarme. Își lăsă numele și o rugă pe menajeră să o anunțe pe stăpâna ei că sunase, după care așteptă plină de speranță un telefon de la Um Waleed, care nu veni niciodată. Oare să-i spună tatălui ei ce se întâmplase în acea noapte *amară*? Cum să-i spună? Ce să-i spună? Dacă însă nu spunea nimic, avea să nu spună nimic până în ziua nunții? Ce-o să spună lumea în ziua aceea? Că a părăsit-o mirele? Nu, nu! Nu se putea ca Waleed să fie atât de îngrozitor. Cu siguranță zăcea pe undeva în comă, într-un spital. Era de o mie de ori mai suportabil să se gândească la el zăcând pe un pat de spital decât la faptul că ar putea să o părăsească în felul acesta!

Sadeem plutea într-o stare de uluire, așteptând un telefon sau o vizită din partea lui Waleed, visând că va veni la ea în genunchi, cerșindu-i iertarea. Dar el nu veni în vizită și nici nu sună. Tatăl ei o întrebă ce se întâmplă, dar ea nu avu un răspuns pentru el. Totuși, trei săptămâni mai târziu, veni un răspuns de la Waleed : actele de divorț ! Tatăl ei încercă din răsputeri să afle de la Sadeem ce se afla în spatele acestei surprize groaznice, dar ea i se prăbuși în brațe și izbucni în lacrimi fără să mărturisească. Mânios, el se duse la tatăl lui Waleed, care spuse că nu știa nimic și că și el era la fel de surprins ca și tatăl lui Sadeem. Tot ce-i spusese Waleed tatălui său fusese că descoperise că nu se simțea în largul său cu mireasa și că prefera să dizolve contractul acum, înainte ca nunta să aibă loc.

Sadeem păstră secretul față de toată lumea. Își linse rănile în tăcere până când sosi al doilea șoc : în primul an la facultate, picase la mai mult de jumătate din examene.

(6)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la : „seerehwenfadha7et"
Data : 19 martie 2004
Subiect : Lamees, cea fără asemănare !

Am primit multe e-mailuri în care sunt rugată să-mi dezvălui adevărata identitate. Sunt una dintre cele patru fete despre care scriu în aceste e-mailuri ? Până acum, majoritatea presupunerilor au oscilat între Gamrah și Sadeem. Un singur tip crede că e posibil să fiu Michelle, dar apoi a zis că nu e sigur, deoarece engleza lui Michelle e mai bună decât a mea !

Ceea ce m-a făcut cu adevărat să urlu a fost un e-mail de la Haitham, din Medina, Orașul Luminii, în care mă face cu ou și cu oțet pentru extrema părtinire de care dau dovadă față de fetele „beduine" din Riad și neglijarea lui Lamees, cea dragă inimii lui. Măi să fie, oameni buni, ați început să vorbiți de parcă mi-ați cunoaște prietenele mai bine decât le cunosc eu ! Nu te supăra, Haitham. E-mailul meu de azi se va referi doar la Lamees.

• • •

Deși Lamees și Tamadur semănau foarte mult, cele două surori gemene erau foarte diferite în privința caracterului, a gândurilor și ideilor. Este adevărat că frecventaseră aceleași cursuri în școala primară și la gimnaziu, și chiar și la universitate se înscriseseră amândouă la Facultatea de Medicină. Însă doar Tamadur atrăgea admirația profesorilor pentru seriozitatea și personalitatea ei extrem de disciplinată. În schimb, Lamees era studenta cu note de zece care mai era și de gașcă, fiind preferata colegelor datorită simțului umorului și a atitudinii prietenoase față de toată lumea. În același timp, ea reușea să aibă și note bune. Lamees avea mai mult curaj – și, de asemenea, mai mult tupeu – decât Tamadur, care-și descria întotdeauna sora ca fiind lipsită de griji, neatentă, temerară, nechibzuită și, de asemenea, capricioasă și nițel frivolă.

Tatăl lor, dr. Asim Hijazi, era fostul decan al Colegiului de Farmacologie de la universitate, iar mama lor, dr. Fatin Khalil, fusese administrator-adjunct la aceeași facultate. Dr. Asim și dr. Fatin erau cheia succesului fiicelor lor și al superiorității lor academice deosebite. Încă de la nașterea lor, părinții fuseseră foarte atenți cu împărțirea rolurilor și a atenției lor, astfel încât cele două fetițe să beneficieze de toată considerația și grija de care aveau nevoie. Când Tamadur și Lamees au mers la creșă, apoi la grădiniță și apoi la școala adevărată,

atenția părinților a crescut, nu s-a micșorat. Și la fel și aspirațiile lor față de rezultatele fiicelor – din ce în ce mai bune – la învățătură.

Cuplul nu avea decât aceste gemene și, mai mult decât atât, nu le avusese decât după ce trecuseră amândoi prin multe suferințe și îngrijiri medicale pe parcursul a paisprezece ani, după care li s-a dăruit, prin mila lui Dumnezeu, aceste două minunate fetițe. Nu au încercat să mai facă și alți copii, căci la acea vreme mama avea deja o vârstă destul de înaintată și orice tentativă de a mai avea un copil ar fi putut periclita starea de sănătate a ei și a pruncului nenăscut.

Una dintre cele mai faimoase năzdrăvănii din cariera liceală a lui Lamees avu loc chiar în primul an. Ea, Michelle și încă două colege de clasă puseră la punct un plan perfect pentru un masiv schimb de casete video. În ziua stabilită, fiecare fată aduse la școală patru filme. Ideea era ca, la sfârșitul orelor, să-și împartă între ele cele șaisprezece filme, dar avură ghinion. Nici nu ajunseră bine la școală, că fetele auziră de intenția conducerii de a percheziționa, în ziua aceea, toate sălile de clasă și toate ghiozdanele, în căutare de articole interzise. Lista lucrurilor de contrabandă era lungă și includea albume foto, jurnale, parfumuri, romane de dragoste, casete audio și video.

Lamees nu știa dacă le turnase vreuna dintre fete sau dacă era vorba doar de simplul ghinion care părea să se țină mereu scai de ea. Când se răspândi vestea, cele patru fete

fură cuprinse de o panică soră cu haosul la această turnură neașteptată a evenimentelor. Iar adevărata catastrofă era că acum nu mai era vorba doar de o casetă-două, acolo, ci de *șaisprezece*, aflate la patru dintre cele mai bune eleve din școală! Ce scandal – și această posibilitate nu-i trecuse nici uneia prin minte!

Lamees strânse casetele de la celelalte fete, le îndesă într-o pungă mare de hârtie și le ceru să se poarte normal. Le asigură că totul va fi bine și că se va ocupa ea de tot ca să rezolve problema.

În timpul pauzei, ea duse punga doldora de casete la baie, ca să caute un loc în care să o ascundă, dar era o pungă MARE și nu găsi nici un loc bun în care să o dosească. Își făcea griji că orice angajată a școlii putea să dea peste pungă și să o fure ori să o predea autorităților. Dacă se întâmpla asta, problema ei nu va mai fi doar un scandal la nivelul școlii, ci – și asta era de zece ori mai nasol – va avea de furcă serios cu propriile colege, care nu vor fi deloc încântate să rămână fără casete!

Lamees se gândi apoi să ascundă punga în dulapul din clasă, dar acolo ar fi fost destul de expusă vederii, plus că era, evident, primul loc în care se va căuta. Lamees începu să se simtă deznădăjduită. Totul era ca un joc periculos de-a v-ați ascunselea, într-un moment și într-un loc care nu era deloc potrivit pentru vreun joc.

Însă chiar în clipa aceea îi trecu prin minte soluția perfectă. Genial! Ciocăni la ușa

cancelariei și rugă să o vadă pe profesoara ei preferată, domnișoara Hana, care preda chimia. Domnișoara Hana apăru la ușă, încântată de această vizită surpriză, iar Lamees îi explică, plină de îndrăzneală, situația ei dificilă. Expresia de încântare de pe fața profesoarei dispăru.

— *Shu badik*? se văită domnișoara Hana. Și ce vrei să fac *eu*, Lamees?! Trebuie să mă gândesc la poziția mea! Este imposibil! Nu te pot ajuta!

— Dacă află conducerea, sunt *terminată*! se văicări Lamees, la rândul ei.

— Ai înnebunit? Să aduci filme la școală?! Șaisprezece deodată?! Să-ți fie rușine.

După multă împotrivire, profesoara luă punga imensă de la Lamees, care nu contenise nici o clipă să o implore să o salveze. Domnișoara Hana îi promise lui Lamees că va face tot posibilul pentru a-i scăpa buna reputație din ghearele dezastrului.

Cam pe la jumătatea zilei, niște funcționare administrative scotociră prin clasa lui Lamees și începură să verifice ghiozdanele tuturor elevelor. Își băgară nasul în sertarele băncilor și în dulăpioare, căutând peste tot după articole interzise. Unele eleve își ascunseseră casetele audio sau sticluțele cu parfum, vreun album foto micuț ori pagerul (asta se întâmpla în 1996, când telefoanele mobile nu erau încă populare) în buzunarele mari de la uniformă și stăteau cu spatele lipit de pereții clasei. Privirile prietenelor lui Lamees le urmăreau pe cele care făceau inspecția, așteptând ca

acestea să descopere filmele lor în ghiozdanul lui Lamees.

La ultima oră, una dintre funcționare veni în clasă la Lamees și îi spuse că directoarea voia să o vadă. Lamees lăsă capul în jos: „Așadar, domnișoară Hana“, își spuse ea în sinea ei, „la asta s-a ajuns? Te duci pur și simplu să mă denunți? Ți-a fost frică! O profesoară în toată firea și se dovedește că ți-e mai frică de directoare decât îmi este mie.“

Lamees intră cu pași mari, neînfricată, în biroul directoarei. Răul fusese făcut și nu ajuta la nimic să-i fie teamă. Însă se simțea umilită. Nu era prima oară când era chemată în biroul directoarei pentru că nu se purtase cum trebuia.

— Ei... Lamees, ce ne facem cu tine? Nu e de-ajuns ce-ai făcut săptămâna trecută, când nu mi-ai spus care fată a pus cerneală roșie pe scaunul de la catedră?

Lamees lăsă capul în jos și zâmbi fără să vrea când își aminti cum colega lor Awrad turnase câteva picături de cerneală roșie din stilou pe scaunul de la catedră, în pauză. Profesoara veni și se alarmă imediat când zări petele roșii de pe pielea care îmbrăca scaunul. Înțepeni pe loc câteva clipe, în timp ce elevele încercau să-și stăpânească râsul. În cele din urmă, îndrăzni să lanseze întrebarea:

— Cu cine ați avut oră înaintea mea, fetelor?

Toate răspunseră în cor:

— Cu domnişoara Ni'mat, domnişoară.

Profesoară ieşi valvârtej din clasă ca să meargă să o caute pe prietena ei, domnişoara Ni'mat, pe care toate fetele o dispreţuiau. Se duse fuga să îi spună despre picăturile de „sânge“ de pe fusta ei bej. Cu siguranţă îi venise „perioada aceea a lunii“! Când se întoarse, mândră de favorul pe care i-l făcuse prietenei ei, salvând-o de la a umbla prin şcoală cu acea pată *jenantă* pe fustă, pe fete le durea burta de-atâta râs.

În acea zi, adusă dinaintea directoarei, Lamees îi răspunsese supărată:

— Doamnă Elham, v-am spus, nu îmi pot trăda prietenele.

— Asta se numeşte atitudine negativă, Lamees. Trebuie să cooperezi cu noi dacă vrei să-ţi menţii notele. De ce nu eşti şi tu ca sora ta, Tamadur?

După această ameninţare crudă şi obişnuita remarcă provocatoare legată de sora ei, Lamees se văzu nevoită să-i povestească mamei ei tărăşenia. Dr. Samiha veni la şcoală să discute cu directoarea. Mama lui Lamees o atenţionă în termeni foarte clari să nu mai vorbească niciodată astfel cu fiica ei. Atâta timp cât Lamees nu se afla în spatele acelei glume, nu aveau nici un drept să o oblige să divulge secretele prietenelor ei. Era mult mai potrivit ca ele să caute singure adevărata vinovată, în loc să încerce să o silească pe Lamees să fie spioana lor, făcând-o să-şi piardă respectul de sine şi marea afecţiune pe care i-o purtau colegele.

Era adevărat că profesoarele o întrebau mereu de ce nu semăna mai mult cu Tamadur, sora ei, dar, drept compensație, prietenele ei o întrebau pe Lamees de ce Tamadur nu semăna mai mult cu ea!

Lamees era sigură că directoarea o va lăsa mai moale de data asta, mai ales că nu trecuseră decât câteva zile de la ultima vizită a mamei ei. Dr. Samiha se bucura de oarecare prestigiu şi numele ei avea greutate în școală, căci de cinci ani era președinta Consiliului Mamelor – versiunea saudită a Consiliului Părinților şi Profesorilor. Muncise mult la acțiunile filantropice ale școlii, pe lângă faptul că fiicele ei se numărau printre elevele de frunte și erau selecționate să o reprezinte la concursurile școlare regionale.

— După cum vezi, în posesia mea a ajuns o anumită pungă de hârtie. I-am promis însă domnișoarei Hana că nu te voi pedepsi și o să mă țin de această promisiune. Tot ce voi face este să iau filmele cu mine astăzi și să ți le dau înapoi după ce le văd pe toate.

— Să le vedeți pe toate? De ce?

— Ca să mă asigur că printre ele nu se află nici unul de genul *acela*, îi făcu directoarea cu ochiul.

Ce urât din partea ei! Ce gen de filme? Pe fiecare casetă era scris titlul filmului. Erau cele mai noi filme americane şi era sigură că doamna Elham auzise despre toate. *Inimă neînfricată*, *Profesorul trăsnit* și alte câteva filme pe care frații fetelor le luaseră din Dubai sau Bahrein, ori de prin complexele americane

din Riad, unde se vindeau filme necenzurate. Nu avea la ea casete porno! Poate că doamna Elham voia să vadă filmele doar ca să se distreze! Dar atunci de ce nu o ruga să i le împrumute, într-o manieră directă? În orice caz, Lamees decise că această directoare nesuferită nu va beneficia de plăcerea de a viziona filmele *ei*, nu după toate mizeriile pe care i le făcea lui Lamees în fiecare zi.

— Îmi pare rău. Filmele nu sunt ale mele. Dacă prietenele mele află că filmele au fost confiscate, o să mă jupoaie de vie, căci unele dintre casete sunt ale fraților lor.

— Și cine sunt aceste prietene?

Dumnezeule! Oare femeia asta nu o să înceteze niciodată să pună astfel de întrebări?

— După cum știți, doamnă, nu pot să vă spun.

— Problema ta, Lamees, este că te crezi Nașul propriei tale Mafii, gata să iei asupra ta toate relele pe care le fac ele. Ori îmi spui numele fetelor care sunt băgate cu tine în povestea asta, ori confisc filmele.

Lamees o măsură cu atenție pe directoare.

— Dacă o să vă spun numele lor, îmi puteți garanta că prietenele mele nu vor afla? Că n-o să știe niciodată că le-am pârât? Și promiteți că n-o să le pedepsiți?

— Da, Lamees, îți promit.

Lamees divulgă numele complicelor ei la crimă, luă filmele înapoi și, după ore, le distribui celor patru, ca să le vadă în weekend. Unde era ascunzătoarea ei, vrură ele să știe,

și cum reușise să ascundă punga aia imensă? Dar Lamees le răspunse doar cu replica ei obișnuită, afișând un zâmbet încrezător:

— Hei, eu sunt Lamees! N-am asemănare!

(7)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et“
Data: 25 martie 2004
Subiect: Legendele Străzii nr. 5

Societatea noastră saudită seamănă cu un cocteil de fructe care nu se amestecă între ele decât dacă este absolut necesar și doar cu ajutorul unui blender! Clasa de sus, sau lumea socială de „catifea“, din care provin cele patru fete ale noastre, reprezintă numai o mică parte din marea diversitate a lumii studențești.

De îndată ce *shillah* – gașca – intră la facultate, ele ajunseră să cunoască fete care veneau din regiuni îndepărtate, despre care auziseră foarte puțin. Dacă număraі toate fetele care veneau din altă parte decât din măreţul Riad, constatai că ele alcătuiau mai mult de jumătate dintre cele șaizeci de tinere din primul an. Cu cât Lamees devenea mai apropiată de aceste fete, cu atât simţea mai multă admiraţie faţă de ele. Erau energice, independente şi puternice. Absolvente de şcoli publice, aceste fete din interiorul regatului nu avuseseră nici un sfert din resursele şi

sprijinul pe care îl avuseseră ea și cele trei prietene ale ei în școlile lor particulare de lux. Și, cu toate acestea, excelaseră și obținuseră cele mai mari note la examene și, de n-ar fi fost faptul că marea lor majoritate erau slabe la engleză, nimeni nu le-ar fi putut deosebi de prietenele ei, poate cu excepția simplității hainelor. Nici una dintre ele nu auzise vreodată de firmele celebre de la care cumpărau cele patru membre ale micii noastre găști.

Michelle rămase surprinsă și chiar se supără când o auzi pe una dintre studentele care pășeau foarte aproape în spatele ei și al lui Lamees cerându-și cu înfocare iertare de la Dumnezeu pentru că i se întâmplase să audă descrierea făcută de Lamees rochiei sexy pe care urma să o poarte într-o seară la nunta verișoarei ei! Iar Sadeem îi povesti că una dintre colegele ei zicea tot timpul că se afla în căutarea unei mirese pentru soțul ei, cu care se măritase doar cu un an înainte, astfel încât să îi poată oferi chiar ea mireasa cea nouă! Motivul pe care-l dăduse a fost acela că voia să-și găsească timp pentru a face curățenie în casă și a-și vopsi rădăcinile decolorate, pentru a-și înfrumuseța mâinile cu desene cu henna și a se găti pentru el, și pentru a avea grijă de copilul lor și de copiii care urmau să vină. Zicea că ar fi putut să facă toate astea în timpul în care soțul ei era cu cealaltă nevastă!

Dintre cele patru fete, Michelle era singura care nu putea suporta genul acesta de fată. Nu o interesa să poarte discuții mai adânci cu vreuna dintre ele și nu era deloc bucuroasă

de entuziasmul evident al lui Lamees de a avea de-a face cu ele. În sinea ei, o acuza pe Lamees că joacă rolul interpretat de Alicia Silverstone în *Liceenele din Beverly Hills*, care fusese filmul lor preferat pe vremea când erau adolescente. Lamees, își zicea ea, le purta pe cele mai puțin sofisticate dintre fete într-un voiaj de înfrumusețare și cultivare – oferindu-le o transformare totală – doar ca să devină conștiente de propria ei superioritate.

Ceea ce o supăra și mai mult pe Michelle era că Sadeem împărtășea interesul și raporturile superficiale ale lui Lamees cu acele fete. Cu toată simplitatea lor, fetele erau extrem de politicoase și foarte delicate și, într-un fel, rafinate. Bunătatea lor inocentă atrăgea pe toată lumea, pe lângă simțul umorului pe care-l aveau, trăsătură care, în cercurile înalte ale societății, dispăruse.

Există un raport invers proporțional între statutul social și economic al unei persoane, pe de o parte, şi umorul și personalitatea veselă, pe de altă parte? Cam aşa cum cred oamenii în existența unei relații invariabile între a fi gras şi a fi amuzant? Personal, eu cred în astfel de lucruri. A fi urâcios, plictisitor, nesuferit sau cu adevărat odios – acestea sunt boli larg răspândite printre cei bogați. Uitați-vă numai la gradul de banalitate printre blonde, ca să nu mai zic de blondele din clasa de sus, și o să știți exact ce vreau să zic!

Lamees începu să simtă gelozia instantanee a lui Michelle ori de câte ori ea dădea semne

de apropiere față de orice altă fată de la facultate. În primul semestru din anul întâi, Lamees și Sadeem se întâlneau în fiecare zi pe trotuarul Străzii nr. 5, sau pe „Champs", cum îi ziceau ele, după Champs-Élysées din Paris, deoarece era strada pe care toate fetele din universitate se plimbau în timpul liber dintre cursuri. După câte auziseră despre Champs de Olaisha, fusese visul celor două fete să-l vadă. Și iată-l acum, nimic altceva decât câteva bănci vechi de lemn, plasate în fața Porții nr. 5. Campusul Olaisha, unul dintre campusurile Universității Regele Saud, era alcătuit din doar câteva clădiri, aflate pe punctul de a se dărâma. Construit inițial în 1957, fusese destinat la vremea aceea strict studenților de sex masculin. Mai târziu, băieții au fost mutați într-un campus nou, imens, iar Olaisha le-a rămas fetelor. În campusul Olaisha, străzile erau acoperite cu resturile curmalelor uscate căzute din palmierii care mărgineau străzile. Locul era atât de neîngrijit, că până și mănunchiurile de curmale rămase în copaci își pierduseră speranța că va veni cineva să le culeagă. Chiar și după ce cădeau, nimeni nu le observa, iar aceasta se petrecea în fiecare an. Nimeni nu venea să le strângă.

Michelle, care venise special într-o dimineață din campusul Malaz ca să exploreze Champs Olaisha, a fost atât de dezamăgită, că-și jeli cu voce tare soarta, care hotărâse ca ea să urmeze o universitate saudită, în loc de una din America. Nu era decât vina mătușilor ei. Băgăcioasele surori ale tatălui ei chiar că

își depășiseră atribuțiile și săriseră peste cal în cazul ăsta, împuind capul tatălui ei, de altfel, un om destupat la minte, cu idei retrograde. Ele l-au avertizat de consecințele posibile dacă-i dădea voie să meargă singură la studii în străinătate. Fetele care călătoresc în afara regatului pentru studii, ziceau mătușile, se trezesc la întoarcere înconjurate de multe bârfe neplăcute. Și apoi, nu mai găsesc pe nimeni care să vrea să se însoare cu ele. Cea mai mare tragedie era că tatăl ei cel atât de civilizat se lăsase convins de aceste argumente ridicole, prostești!

Trotuarul Străzii nr. 5 își avea secretele sale, dintre care multe aveau de-a face cu legende supranaturale. Se spuneau multe povești despre el, unele adevărate, altele mult înflorite.

Una dintre cele mai faimoase povești despre Strada nr. 5, transmisă din generație în generație în campusul Olaisha, era povestea lui Arwa. Aceasta era o studentă renumită pentru înfățișarea ei minunată și care ieșea în evidență prin părul extrem de scurt și mersul masculin. Toată lumea o căuta pe Arwa mai ales pentru că tuturor le era foarte frică de ea. Una dintre fete jura că o văzuse pe Arwa într-o zi, stând pe trotuarul de pe Strada nr. 5, îmbrăcată într-o fustă neagră, lungă, de sub care se zărea marginea unor pantaloni albi Sunnah, bărbătești. O alta era sigură că o prietenă de-a ei o văzuse pe Arwa strecurându-și brațul în jurul taliei unei alte fete, într-o manieră foarte dubioasă. Sadeem pomeni

că era să moară de spaimă când se întâmplă ca Arwa să treacă pe lângă ea chiar atunci când o bârfea. Nu o mai întâlnise niciodată pe Arwa, așa că nu și-a dat seama în ce necaz se băgase decât atunci când o altă fată spuse că tânăra care se sprijinea de zid, cu privirea ațintită asupra lui Sadeem și cu un zâmbet misterios pe buze, nu era alta decât Arwa!

— Credeți că m-a auzit, fetelor? Dacă a auzit, ce-o să-mi facă acum? le întrebă Sadeem pe prietenele ei, în timp ce picături de transpirație îi brăzdau fruntea.

Prietenele ei o preveniră să nu meargă singură prin campus de acum înainte, căci era clar că fusese adăugată – *pe bune* – la lista neagră a lui Arwa.

— Dumnezeu să te apere, Sadeem dragă! Să nu te apropii de clădirea „X", care este cea mai veche și cea mai îndepărtată.

Ele spuseră că Arwa le hărțuiește pe fetele care merg acolo – pe toate! – deoarece locul este atât de puțin circulat și de părăsit, încât chiar dacă ar fi țipat vreo fată sau s-ar fi spart ceva pe acolo, nimeni nu ar fi auzit sau aflat.

Arwa lesbiana! Poate fi adevărat că ea chiar a absolvit la Olaisha? N-am mai auzit nimic despre ea de destul de multă vreme. Arwa a devenit o legendă, ca toate celelalte mituri din acest campus vechi și venerabil.

După primul semestru, Lamees și Tamadur s-au mutat la Secția de Științe din campusul pentru fete din Malaz, unde Michelle studia deja, la Facultatea de Informatică. Asta avea

să dureze doar un semestru, după care urmau să se mute la Facultatea de Medicină a fetelor, aflată de asemenea la Malaz, unde rămâneau doi ani; după care aveau să se mute – pentru ultima oară – la Spitalul Universitar Regele Khalid, pentru a-şi definitiva pregătirea. Această ultimă destinaţie din traseul sistemului educaţional era cea care le făcea pe celelalte fete să le invidieze pe gemene, pentru că studiau în acelaşi spital în care studiau şi băieţii, care veneau acolo de la propria lor Facultate de Medicină, ca şi de la Facultatea de Stomatologie şi de la cea de Ştiinţe Medicale Aplicate.

Gândul de a se amesteca, în cele din urmă, cu persoanele de sex opus era un vis măreţ pentru mulţi, foarte mulţi studenţi – băieţi şi fete deopotrivă. Unii se înscriau la aceste facultăţi în speranţa că se vor putea bucura de mai multă libertate de mişcare împreună, nestânjeniţi, din punct de vedere fizic şi social, chiar dacă amestecul pe care-l anticipau cu atâta nerăbdare era strict limitat. Contactul cu persoanele de sex opus nu mergea niciodată mai departe de întâlnirea întâmplătoare şi fugitivă din pauzele dintre cursuri sau la orele de rugăciune (mai ales că studenţilor de sex masculin le plăcea în mod deosebit să se roage în zona special destinată, situată în apropiere de locul în care se aflau în mod obişnuit fetele), sau consta în priviri furate şi ocheade aruncate în timp ce mergeau prin spital ori luau liftul. Profesorii şi pacienţii erau de ambele sexe. Doctorii bărbaţi predau

studentelor, iar studenţii de sex masculin aveau voie să examineze pacienţi de sex feminin, dar nu era permis ca studenţii de ambele sexe să împartă o sală de curs ori cantina.

(8)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et“
Data: 4 aprilie 2004;
Subiect: Cu privire la aceia care nu se minunează de ceea ce este minunat

Când o femeie este afectată de o stare de depresie sau disperare, inima ei devine precum mânerul unei uşi: oricine îl poate răsuci în orice direcţie.

Anis Mansour

Întâi de toate, vă cer scuze tuturor pentru întârzierea involuntară în expedierea acestui e-mail. Am avut o afurisită de gripă, care m-a împiedicat să scriu ieri, adică vineri, aşa că veţi primi e-mailul meu sâmbătă, în loc de vineri. Fii blând cu mine, Abdullah, pentru că ţi-am dat înapoi cumplita după-amiază târzie de vineri[1], după ce te obişnuiseşi ca e-mailurile mele să aducă puţină lumină în plictiseala zilei de vineri. Şi, iartă-mă, Ghada, că nu

1. În Arabia Saudită, weekendul înseamnă zilele de joi şi vineri.

ți-am oferit nici un subiect despre care să poți vorbi toată ziua la bancă în această sâmbătă (și, apropo, îți mulțumesc că ești prima fată care-mi scrie un e-mail de când a început această serie de scrieri scandaloase). Iartă-mă, Ra'id, caraghiosule, că ți-am stricat programul săptămânal, făcându-te să te întrebi ce zi a săptămânii e și ce dată e, de mai că nu te-ai dus la serviciu sâmbătă dimineață, iar viața ta a fost un haos și TOATE astea doar din cauză că e-mailul meu a întârziat!

M-am dat cu rujul meu roșu aprins și iată lângă mine o farfurie mare plină de castraveciori murați. De data asta, chiar am nevoie de ceva picant de ronțăit, ca să-mi aducă aminte întruna de aroma înțepătoare a ceea ce sunt pe cale să scriu în acest e-mail.

• • •

Gamrah se obișnui cu noua ei viață. Îi devenise clar că purtarea lui Rashid față de ea nu era doar o problemă cauzată de vreun sentiment de timiditate sau jenă vizavi de soția care-i asaltase brusc viața. Era ceva mai mult de-atât. Gamrah nu avea puterea de a spune pe nume comportamentului lui – oricum, nu folosind acel cuvânt care-i răsuna în minte, chiar dacă o anume înșiruire de cuvinte i se tot strecura în minte, cu toată împotrivirea ei, și apoi i se furișa în inima-i tulburată: „Soțul meu, pe care-l iubesc, mă urăște. Vrea să mă alunge".

La doar câteva săptămâni după sosirea lor la Chicago – și după ce Rashid bombăni tot

mai mult pe seama lenei ei și a faptului că nu părăsea niciodată apartamentul –, Gamrah se deprinse a ieși în oraș de una singură, ca să cumpere cele necesare casei, la fiecare sfârșit de săptămână. Rashid nu era dispus să o învețe el însuși să șofeze, dar nu avea încredere că ea s-ar fi putut înțelege cu un instructor străin, dată fiind engleza ei proastă, așa că apelă la ajutorul soției unuia dintre amicii săi arabi, care, contra unei sume, se oferi să o învețe pe Gamrah să conducă. Însă, după ce Gamrah pică de trei ori la rând examenul de conducere, Rashid întrerupse lecțiile de șofat și îi porunci să învețe cum să folosească transportul în comun ca să facă ceea ce avea de făcut.

Ori de câte ori ieșea în oraș, Gamrah purta o haină lungă și un *hijab*, care-i acoperea părul. După o vreme, până și hainele ei deveniră motiv de enervare pentru soțul ei. „De ce nu te îmbraci și tu cu haine la fel ca ale celorlalte femei de aici? E ca și cum ai încerca să mă faci de râs în fața prietenilor mei cu lucrurile pe care le porți! Și apoi te mai miri de ce nu te iau în oraș cu mine!"

Nici Gamrah, nici mama ei nu puteau să priceapă de ce era el atât de supărat. Care era motivul permanentei iritări și tensiunii care păreau să-l fi copleșit pe Rashid? Cu toate acestea, în ciuda suferinței și nefericirii ei, Gamrah era gata să facă orice pentru bunul mers al căsniciei. Sau măcar pentru ca aceasta să continue.

Într-una din rarele zile când erau amândoi acasă, Gamrah se ținu de capul soțului ei ca să o scoată la un film și, în cele din urmă, el se înduplecă. După ce ajunseră la cinematograf și el găsi locurile, ea îl surprinse scoțându-și haina lungă și dându-și jos *hijab*-ul, înainte de a se așeza. Îi aruncă soțului ei un zâmbet timid, încercând să-i citească gândurile în acel moment crucial. El o cercetă cu o privire piezișă și, după doar câteva secunde, îi zise:

— *Hijab*-ul e mai ușor de suportat. Pune-ți-l la loc.

Înainte de nuntă, bucuria ei prilejuită de logodnă și de mire, care era o partidă atât de bună și atât de elegant – și toate gătelile din Liban, cu o dotă pe care nici o fată din familie nu fusese în stare să o depășească –, toate acestea erau prea mult ca să permită vreunei îndoieli să se strecoare în sufletul lui Gamrah. Însă acum existau foarte multe îndoieli și încă și mai multe întrebări.

„Atunci, de ce s-o fi însurat cu mine, dacă nu m-a vrut?“, se întreba Gamrah în sinea ei iar și iar. O întrebă pe mama ei dacă auzise ceva de la familia lui Rashid care să sugereze că fusese silit să se însoare cu ea. Dar avea vreun fel de logică faptul ca un *bărbat* – și el era bărbat, indiferent ce altceva se dovedise a mai fi – să fie silit să se însoare cu o femeie pe care n-o voia, indiferent cât de convingătoare ar fi fost motivele?

Înainte de nuntă, Gamrah l-a văzut pe Rashid o singură dată, în ziua de *shoufa*, ziua stabilită de lege pentru întâlnirea cu viitoarea

mireasă. Tradițiile familiei ei nu permiteau bărbatului care dorea să se logodească să își vadă mireasa din nou înainte de semnarea contractului. Cu atât mai mult în acest caz, în care nu era decât o distanță de două săptămâni între semnare și celebrarea propriu-zisă a nunții, iar mama lui Gamrah și mama lui Rashid căzuseră de acord ca Rashid să nu-și vadă mireasa în această perioadă, pentru ca ea să nu fie întreruptă din pregătirile pentru nuntă. Fusese ceva cât se poate de logic în ochii lui Gamrah, cu excepția faptului că i se păruse un pic ciudat că Rashid nu-i ceruse voie tatălui ei să vorbească la telefon cu ea, astfel încât să o poată cunoaște înainte de petrecerea de nuntă, așa cum fac toți ceilalți bărbați în prezent.

Gamrah auzise că majoritatea tinerilor de azi insistau să se cunoască prin telefon cu logodnicele lor, înainte de semnarea contractului, dar obiceiurile deosebit de tradiționaliste ale familiei ei nu permiteau asta. În ceea ce-i privea, căsătoria era – așa cum spuneau mereu – precum pepenele când îl tai cu cuțitul – nu știai niciodată cu ce te vei alege. Pepenele surorii ei mai mari, Naflah, se dovedise a fi unul dintre aceia „foarte dulci", pe când al ei – și al surorii ei Hessah – erau mai mult seci, niște tigve goale.

Gamrah ținea socoteala prilejurilor în care Rashid își manifestase personalitatea dificilă și acestea începură să se înmulțească și să se adune precum un bulgare de zăpadă care se rostogolește pe un munte, ajungând la dimensiuni de-a dreptul gigantice. Gamrah își

continuă investigația, răsucind în minte fiecare detaliu, încercând să descopere adevăratul motiv pentru care el era atât de ostil față de ea – și chiar, părea limpede, îi era silă de ea. Care era adevărul din spatele disprețului său? se întreba Gamrah, nedumerită. Ce anume îl determinase, pe parcursul tuturor acestor luni, să insiste ferm ca ea să ia pastile anticoncepționale, cu toate că ea de-abia aștepta să aibă un copil cu el?

Îndoieli serioase începură să copleșească inima și sufletul lui Gamrah la câteva luni de când era măritată. Felul în care o trata Rashid nu era cu mult diferit de cel în care tatăl ei o trata pe mama ei. Însă era diferit de felul în care Muhammad o trata pe sora ei Naflah și chiar față de cel în care Khalid se purta cu Hessah, cel puțin atunci când de-abia se căsătoriseră. Și era cu totul deosebit față de modul în care vecinul lor Imarati se purta față de soția lui, cu care se însurase cu doar șase luni înainte de nunta lui Rashid și a lui Gamrah.

Cu toate că era uneori aspru și bădăran cu ea, Gamrah își iubea soțul. Îi era chiar devotată, în ciuda a toate, deoarece era primul bărbat cu care petrecuse ceva timp, în afara companiei fraților, unchilor și tatălui ei. Era primul bărbat care venise să-i ceară mâna și, prin asta, o făcuse să se simtă ca și cum exista cineva pe lumea asta care știa – și chiar aprecia – faptul că ea trăiește. Gamrah nu știa dacă ajunsese să-l iubească pe Rashid din cauză că era demn de a fi iubit sau deoarece simțea că e de datoria ei, ca soție, să-l iubească.

Acum, însă, îndoielile care începură să o cuprindă îi tulburau somnul și îi întunecau zilele.

Într-o zi, pe când făcea cumpărături la băcănia arabă Al-Khayyam de pe Bulevardul Kedzie, îl auzi pe patron fredonând, odată cu faimosul cântăreț egiptean Um Kulthum. Era evident că se simțea bine și era complet cufundat într-o transă indusă de muzică. Gamrah ascultă melodia melancolică și cuvintele care zgândăreau rana din lăuntrul ei. Ochii i se umplură de lacrimi când o lovi ideea : e posibil oare ca Rashid să fie îndrăgostit de altcineva ?

Când Gamrah făcu o vizită la Riad în timpul vacanței de Anul Nou, Rashid nu merse cu ea. Petrecu aproape două luni cu familia ei, sperând că Rashid o va ruga să se întoarcă, după ce se va fi săturat să stea singur. Însă el nu o rugă să meargă înapoi. De fapt, ceva îi spunea că el spera ca ea să rămână în Riad și să nu se mai întoarcă niciodată la el ! De câte sute de ori pe zi o înjunghia el de moarte cu răceala-i de gheață ! Încercase totul ca să-l cucerească, dar degeaba. Cu încăpățânarea-i înnăscută și firea-i evazivă, Rashid era chintesența bărbatului născut în zodia Leului.

Lamees le servise întotdeauna drept astrolog fetelor din mica *shillah*. Aducea de la Beirut cărți despre semnele zodiacale. Lamees îi citea fiecărei fete în parte trăsăturile de personalitate ale zodiei și gradele de compatibilitate dintre zodia ei și toate celelalte zodii. Era ceva de la sine înțeles ca fetele să se consulte cu Lamees înainte de a se lansa în

orice fel de relație, indiferent de natura acesteia, astfel că pe timpul logodnei Gamrah luase legătura cu ea ca să o întrebe cât de compatibilă era zodia ei, Gemeni, cu cea a lui Rashid, care era Leu. Tot astfel, şi Sadeem apelase la sfatul lui Lamees, atunci când Waleed, care era Berbec, îi ceruse mâna. Până şi Michelle, care nu arătase niciodată prea mult entuziasm față de asemenea lucruri, o contactă pe Lamees de îndată ce descoperi că Faisal era născut sub semnul Racului. Voia să știe de la o expertă cât de reuşită va fi relația lor.

Înainte ca Gamrah să se mărite și să plece la Chicago, Lamees îi dărui o fotocopie a unuia dintre neprețuitele ei manuale zodiacale. Gamrah îl recitea cu regularitate, subliniind ceea ce se aplica în cazul ei.

„Femeia născută în Gemeni este atrăgătoare și seducătoare, iar frumusețea ei îi face pe oameni să întoarcă pe stradă capul după ea. Energică și plină de viață, ea își lasă micul rezervor de răbdare să guverneze chiar și în chestiunile amoroase. Este genul tipic de femeie capricioasă, schimbătoare, neîndrăgostită, care nu se mulțumeşte cu nimic și cu nimeni. Este o fire emoțională – într-adevăr, emoțiile ei devin foarte intense dacă întâlneşte bărbatul potrivit, care este în stare să-i satisfacă deopotrivă inima, mintea și trupul. În ciuda felului ei de a fi, femeia din Gemeni este o persoană complexă. Este hipersensibilă și are numeroase temeri. Însă este întotdeauna stimulantă și distractivă, iar cei care o cunosc nu ştiu ce înseamnă plictiseala..."

„Bărbatul din Zodia Leului este un tip practic, deştept şi atent cu banii săi, căruia nu-i place să-şi irosească timpul cu jocuri neprofitabile. Este nervos şi rapid în reacţii, egocentric şi încăpăţânat, şi rage când e mânios. Atunci când iubeşte, Leul este gelos şi posesiv cu persoana iubită. Aşteaptă-te să domine în dragoste, dar este, de asemenea, exuberant şi impetuos, ca un vulcan care aruncă lava pasiunii. Femeia pe care o iubeşte trebuie să închidă ochii, nu trebuie să se supere când el se amestecă în treburile ei personale şi nu trebuie să facă din ţânţar armăsar. Bărbatul Leu nu va ezita să-şi arate latura violentă când este cuprins de cea mai mică bănuială legată de supunerea şi loialitatea femeii pe care o iubeşte..."

Cea mai groaznică propoziţie din tot ceea ce citi Gamrah înainte de căsătorie era cea în care se specifica gradul de compatibilitate dintre o femeie din Gemeni şi un bărbat din Leu: „Nu mai mult de 15%!".

„Este dificil de găsit înţelegerea şi armonia între femeia din Gemeni şi bărbatul din Leu. Ei pot munci împreună pentru o perioadă determinată de timp, de dragul obţinerii unei reuşite practice. În privinţa relaţiilor sentimentale însă, acestea pot fi cel mult călduţe, până la o completă stagnare, dând naştere la ură reciprocă, şi predispuse a sfârşi într-un eşec indubitabil."

Înainte de căsătorie, Gamrah bombănea când citea aceste rânduri, spunând: „Chestiile

astea sunt o adunătură de minciuni, chiar dacă unele dintre ele se dovedesc a fi adevărate". Dar acum citea aceleași rânduri cu mai multă convingere, pe când își amintea de bucătăreasa lor nord-africană din Riad, care obișnuia să-i ghicească în cafea, găsind înțelesuri în dantelăria alcătuită de zațul gros și negru al cafelei turcești. Îi ghicea de asemenea în palmă și îi spunea că era limpede ca lumina zilei că mariajul ei cu Rashid va fi unul dintre cele mai de succes din familie și că va fi binecuvântată cu mulți copii. Bucătăreasa îi și descrisese, de parcă le-ar fi văzut cât se poate de limpede, trăsăturile în petele de cafea din ceașca goală sau în liniile palmei ei.

Se gândi la tabla Ouija, cu care se jucase când era adolescentă, împreună cu cele trei prietene ale ei, după ce Michelle o adusese cu prilejul uneia dintre călătoriile ei în America. Tabla îi spusese că se va mărita cu un tânăr al cărui nume începea cu litera „R" și că va călători în străinătate cu el. Vor avea trei fii și două fiice. Mica piesă din sticlă pe care o țineau ușor cu degetele se mișca pe tabla de joc umplută cu litere, în întunericul camerei, noaptea, ghidând-o spre numele copiilor, unul câte unul.

Gamrah încercă să scape de gândurile rele, care creșteau ca o tumoră în capul ei. Pentru a se liniști, o sună pe mama ei în Riad și o întrebă cum se prepară *jireesh*, o mâncare saudită tradițională. Pe când aceasta era în

curs de preparare, ea se așeză și se bucură că îi va fi distrasă atenția, ascultând ultimele vești despre rudele și vecinii ei, plus câteva povești despre băiețeii isteți și năzdrăvani ai lui Naflah și despre răbdarea de care Hessah dădea dovadă în ceea ce îl privea pe Khalid, soțul ei.

(9)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et“
Data: 9 aprilie 2004
Subiect: Comoara dintr-un poem

Săptămâna trecută am primit o mulțime de e-mailuri furioase. Unii erau supărați pe Rashid din cauza cruzimii sale. Alții erau supărați pe Gamrah pentru că e slabă. Iar restul – și aceștia erau majoritatea – erau supărați pe mine, că vorbesc despre zodii și despre Ouija și despre ghicitul în cafea, în care nu cred prea mulți.

OK. Vă accept supărarea. Și, de asemenea, nu v-o accept. După cum puteți vedea și după cum veți vedea, sunt o fată obișnuită! (OK, poate că sunt un pic sărită, da' numai un pic!) Nu-mi analizez fiecare mișcare și nu-mi fac griji că fiecare faptă a mea ar putea fi încălcarea unui tabu sau că ar contraveni legilor sociale ori religioase. Tot ce spun e că nu pretind că sunt perfectă (așa cum fac unii).

Prietenele mele sunt exemple standard, și încă foarte bune, pentru ceea ce suntem cu toții. S-ar putea ca unii să ignore intenționat faptul că poveștile lor spun ceva despre noi

înșine, pe când alții pur și simplu sunt orbi la acest aspect. Aud tot timpul oameni care îmi spun: „N-o să schimbi lumea și n-o să schimbi oamenii“. Au și ei dreptate, și încă foarte multă, numai că ceea ce NU VOI FACE este să renunț să încerc, așa cum renunță toți ceilalți. *Există* o diferență între mine și ceilalți. Cum se spune și în Hadith[1], pace Profetului Mahomed, „Faptele sunt măsurate după intențiile care stau în spatele lor“. Fie ca Dumnezeu să considere scrierile mele drept fapte bune, căci nu am decât intenții bune. Dați-mi voie să mai spun o dată, în caz că e cineva care nu a priceput de prima oară: „Nu pretind perfecțiunea!“. Îmi mărturisesc ignoranța și defectele, dar „Toți copii lui Adam fac greșeli și cei mai buni dintre cei care greșesc sunt cei care se căiesc“. Mă căznesc să-mi îndrept greșelile și să mă cultiv. Numai de s-ar întoarce și s-ar îndrepta pe ei înșiși și cei care-mi găsesc mie greșeli, înainte de a începe să se agite să mă corecteze pe mine!

Fie ca toți să se căiască pentru greșelile lor după ce vor citi despre ele pe internet. Fie ca toți să descopere tumorile ascunse și să și le extirpe, după ce le-au fost arătate la microscop niște exemple urâte. Nu văd nimic rău în a expune problemele prietenelor mele în aceste e-mailuri, astfel încât să beneficieze și alții – alții care nu vor fi avut ocazia să învețe la școala vieții, școala în care prietenele mele

---

1. Ansamblu de tradiții privind faptele și învățăturile Profetului Mahomed și ale discipolilor lui.

au intrat pe cea mai largă dintre porți – poarta *Iubirii*. Răul adevărat și rușinos, după cum văd eu lucrurile, ar fi ca oricare dintre noi să stea în calea celorlalți, vorbindu-ne de rău unii pe alții, chiar dacă admitem cu toții unitatea țelului nostru, care este reformarea societății noastre și transformarea fiecăruia dintre noi într-o persoană mai bună.

• • •

De ziua Sfântului Valentin, Michelle se îmbrăcă într-o cămașă roșie și își luă o poșetă asortată. Multe dintre celelalte studente făcură la fel, suficient de multe încât întreg campusul să pară roșu aprins, din cauza hainelor, florilor și a jucăriilor de pluș. Pe vremea aceea, sărbătoarea era încă o manie nouă și băieților le plăcea. Cutreierau străzile oprind fiecare fată pe care o vedeau ca să-i ofere un trandafir roșu, cu numărul lor de telefon scris pe un bilețel înfășurat în jurul tijei. Și fetelor le plăcea, căci acum găsiseră în sfârșit pe cineva care să le dea trandafiri roșii, așa cum văzuseră că se făcea prin filme. Asta era înainte ca Poliția Religioasă să interzică orice ar fi putut să aducă măcar pe departe cu celebrarea unei sărbători a iubirii, Ziua Sfântului Valentin, deoarece, potrivit Islamului, nu există decât două sărbători sau *Eid*-e : una este *Eid al-Fitr*, postul de o lună de Ramadan, iar cealaltă este *Eid al-Adha*, după zilele pelerinajului la Mecca. Saudiții au început să sărbătorească ziua Sfântului Valentin la sfârșitul anilor '90, după ce au aflat de ea prin intermediul

posturilor de televiziune prin satelit, transmise din Liban sau Egipt. Era înainte de a se institui pedepse și amenzi pentru patronii de florării care le vindeau trandafiri roșii clienților de vază, prin cele mai complicate metode, de parcă ar fi fost marfă de contrabandă. Deși celebrarea acestei sărbători era interzisă în Arabia Saudită, sărbătorirea Zilei Mamei sau a Zilei Tatălui nu era interzisă, chiar dacă principiul din spatele ambelor idei este unul și același. Prin părţile noastre, iubirea e tratată ca un vizitator nepoftit.

Șoferul lui Faisal o aştepta pe Michelle la intrarea în universitate, ca să-i dea cadoul de Sfântul Valentin din partea lui Faisal. Era un coș enorm, umplut cu trandafiri roșii uscați și lumânări roșii în formă de inimă. Cuibărit în mijlocul acestuia se găsea un ursuleț negru, care ținea o inimă din catifea sângerie. Când apăsai pe inimă, se auzea melodia lui Barry Manilow, *Știi că nu pot zâmbi fără tine*.

Michelle se duse spre sala de curs la pas de plimbare, simţindu-se cu adevărat deosebită. Le privi de sus, cu bunăvoință, pe prietenele ei, ale căror inimi se dezintegrau încet de gelozie, pe când le citea poemul pe care Faisal îl scrisese pe felicitarea care însoțea cadoul. De fapt, erau atât de invidioase, încât câteva dintre ele aduseră a doua zi păpuși, ursuleți din pluş ori flori, doar ca să demonstreze că și lor li se făcuse o surpriză, după ce se întorseseră acasă de la școală.

În ziua aceea, multe fete plânseră după o dragoste pierdută sau jeliră o veche pasiune.

Multe daruri au fost confiscate și fetele care purtau haine sau accesorii roșii trebuiră să promită că nu-și vor repeta purtarea în anul următor. În anii care au urmat, hainele făcură obiectul inspecției încă dinainte ca fetele să intre pe poarta campusului, unde-și puteau da jos ceea ce aveau deasupra. În felul acesta, inspectoarele le puteau preda pe vinovate șoferilor lor, care încă le așteptau acolo, pentru a fi duse imediat acasă, dacă ar fi existat cel mai mic semn de *delict roșu* asupra lor, chiar dacă acest delict consta doar într-un simplu elastic pentru păr.

Însă darul lui Faisal pentru Michelle nu se încheie cu poemul său romantic. Pe drumul de întoarcere acasă, pe când își tot trecea ursulețul negru dintr-o mână într-alta și inspira elegantul parfum Bulgari al lui Faisal, care fusese pulverizat peste ursuleț, ea zări deodată o pereche de cercei cu diamant, în formă de inimă, pe care Faisal îi agățase de urechiușele drăgălașe ale jucăriei de pluș, pentru ca drăgălașa lui Michelle să și-i prindă în urechiușele ei.

(10)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 16 aprilie 2004
Subiect: Când mâhnirea devine plăcere

El îi spuse într-o zi: „Tot ce vrea un bărbat de la o femeie este ca ea să-l înțeleagă". Și atunci femeia se răsti tare în urechea lui: „Și tot ce vrea o femeie de la un bărbat este ca el să o iubească".

Socrate

După ce Sadeem a picat la examene, ceea ce a constituit o foarte mare surpriză pentru toată lumea, deoarece era cunoscută pentru rezultatele ei școlare excelente, tatăl ei i-a propus să călătorească amândoi la Londra, ca să se distreze. Sadeem îl rugă însă să îi dea voie să meargă singură și să stea în apartamentul lor din South Kensington. Voia să petreacă un timp singură, zise ea. După un moment de ezitare, tatăl ei consimți și îi puse la dispoziție câteva numere de telefon și adrese ale unor prieteni ai săi care, însoțiți de familii, își petreceau vara în Anglia. Îi putea contacta, dacă dorea o mică pauză în solitudinea ei. O

îndemnă să își ocupe timpul liber înscriindu-se la vreun curs de informatică sau de economie, astfel încât să profite de șederea în străinătate și să îi fie de folos atunci când se va întoarce la facultatea ei din Riad.

Sadeem își puse în bagaje și rana, odată cu hainele, și o cără hăt departe, din Capitala Mondială a Prafului în Capitala Mondială a Ceții. Londra nu era ceva nou pentru ea. De fapt, a petrece ultima lună din vară acolo devenise un ritual anual familiar. Însă, de data aceasta, Londra era diferită. De data aceasta, Londra era un uriaș sanatoriu, în care Sadeem hotărâse să se refugieze pentru a învinge maladiile mentale care o copleșeau după experiența cu Waleed.

Înainte ca avionul să înceapă coborârea pentru aterizarea pe aeroportul Heathrow, Sadeem se îndreptă spre toaleta avionului. Își dădu jos *abaya* și acoperământul pentru cap, dezvăluind un corp bine proporționat, îmbrăcat în blugi strâmți și tricou, și o față catifelată, împodobită cu un fard de obraz roz deschis, un pic de rimel și puțin luciu de buze.

Venind din arșița Riadului, lui Sadeem îi plăcuse întotdeauna să se plimbe prin ploile de vară ale Londrei, dar, în această călătorie, deasupra ei nu turna decât cu nefericire. Londra nu era decât posomorâtă, nimic mai mult, hotărî ea. Orașul era mohorât și înnorat, la fel ca starea ei de spirit. Apartamentul tăcut și perna goală dădură un plus nefericirii ei, făcând-o să verse mai multe lacrimi decât ar fi crezut vreodată că era capabilă să producă.

Sadeem petrecu mult timp plângând. Vărsă lacrimi care-i arseră ochii pentru răul, întunericul care o acoperise, care înfășurase într-un lințoliu feminitatea ei dezonorată. Plânse și iar plânse, jelindu-și prima iubire, îngropată de vie când era încă la început, înainte ca Sadeem să poată măcar să găsească plăcere în ea. Plânse și se rugă, se rugă și iar se rugă, în speranța că Dumnezeu o va călăuzi în starea jalnică în care se afla, căci nu avea mamă care să o aline și să o îmbărbăteze, nici soră care să-i fie alături în această încercare. Încă nu știa dacă să-i spună tatălui ei ce se întâmplase între ea și Waleed în ultima noapte în care fuseseră împreună sau dacă ar fi trebuit să ducă acest secret în mormânt.

Tot ce avea puterea să facă era să caute iertarea lui Dumnezeu și să trimită spre cer rugăciune după rugăciune, implorând ca Waleed cel demn de dispreț să nu o scandalizeze dezvăluind de ce divorțase de ea; ca, după ce o părăsise, el să nu spună despre ea nimic care să-i târască numele prin noroi. „Allah, apără-mă! Ține departe de mine acest rău! Allah, nu Te am decât pe Tine, iar Tu cunoști cel mai bine situația mea."

În această perioadă complicată, Sadeem deveni dependentă de cântece despre suferință, durere și despărțire. În timpul celor câteva săptămâni petrecute la Londra, ea ascultă mai multe cântece triste decât ascultase în toată viața ei de până atunci. Se simțea transportată, înălțată chiar, ori de câte ori asculta vreunul dintre cântecele clasice de

dragoste ale cântăreților arabi, care erau pline de dor și melancolie.

Aceste cântece o cufundau în tristețe și o înfășurau ca o pătură caldă, curată. Pe măsură ce zilele treceau, nu mai asculta aceste cântece ca să-și ofere alinare, ci mai degrabă ca să se mențină înecată în durerea pe care o descoperise după eșecul primei ei iubiri. Aceasta era o experiență comună cu cea a majorității îndrăgostiților care au suferit o pierdere sau o trădare ; o caznă masochistă, în care durerea devine plăcută și pe care cu toții ne-o putem evoca în minte atunci când suntem fericiți. În care trauma ne face să făurim un cort de gânduri înțelepte în care să stăm să filozofăm despre viața noastră, care trece pe lângă noi în exterior. Ne transformăm în ființe tandre, hipersensibile, și cel mai mărunt gând ne poate face să plângem. Inimile noastre sfărâmate se tem, îngrozite, de următoarea dată când se vor frânge, astfel încât ele rămân în interiorul singuratic al corturilor de înțelepciune, evitând să se mai îndrăgostească vreodată. Într-o bună zi, apare un alt beduin. Își face apariția ca să repare frânghiile care susțin cortul... Când acest alt bărbat trece pe lângă cortul nostru, îl invităm la o ceșcuță de cafea și-l ținem acolo, doar pentru puțin timp, ca să ne încălzească solitudinea tristă, dar, din păcate, acest alt bărbat ajunge să stea în cortul nostru – viața noastră – prea mult timp, până când cortul de înțelepciune se prăbușește în jurul amândurora !

După două luni de stat închisă singură în apartament, Sadeem se hotărî să-și ia masa principală în oraș, atâta vreme cât găsea un restaurant care să nu fie frecventat de puhoaie de turiști din Golf. Ultimul lucru pe care-l dorea, găsindu-se în această stare, era să întâlnească vreun tânăr saudit care să încerce să intre în vorbă cu ea.

Nu se simţi cu nimic mai bine la restaurant decât între cei patru pereţi ai apartamentului. Atmosfera din Hush Restaurant era, așa cum ar putea să o sugereze și numele[1], liniștită și romantică. Sadeem se gândea că lăsa impresia de victimă a vreunei boli contagioase, a cărei familie a abandonat-o. Iat-o acolo, luându-și masa în singurătate, în vreme ce cuplurile din jurul ei discută și șoptesc la lumina lumânărilor. Sadeem nu putea să nu-și amintească de cinele ei poetice cu Waleed și de felul în care își plănuiseră luna de miere. Îi promisese să o ducă pe Insula Bali. Ea îl rugase să petreacă la Londra câteva zile, înainte de a reveni la Riad după ce se termina luna de miere. Visase atât de multă vreme ca într-o bună zi să meargă cu soțul ei, oricare ar fi fost acela, în locurile în care se ducea singură de ani în șir.

Avusese totul planificat. Urma să-l ducă să viziteze Victoria Museum și Albert Museum, Tate Gallery, Madame Tussaud's. Chiar dacă Waleed nu era atras de artă la fel de mult ca

1. *Hush* înseamnă, ca substantiv, „liniște", iar ca adjectiv „tăcut", „tainic" (engl.).

ea, se gândise că va schimba acest lucru după ce se vor căsători, așa cum avea să-l oblige să se lase de fumat, un obicei care o supăra enorm. Aveau să bea suc de mere și vor mânca sushi la Itsu, pe Draycott Avenue. Se vor scufunda lent în clătite belgiene cu ciocolată, în localul de lângă apartamentul ei. Urma să-l ducă la spectacole la Ishbilia, restaurantul libanez și – bineînțeles ! – nu avea să uite să-l ducă într-o croazieră pe mare, la Brighton. La finalul șederii lor la Londra, voia să-l ducă la cumpărături pe Sloane Street, unde avea să-l facă să-i cumpere cele mai noi creații vestimentare și accesorii, exact așa cum o sfătuise mama lui Gamrah să facă, în loc să le cumpere de la Riad înainte de nuntă, odată cu zestrea.

Cât de dureroase erau acum aceste amintiri ! Luxoasa ei rochie de mireasă și voalul splendid (care fuseseră trimise, pe comandă, de la Paris) erau încă ascunse în dulapul ei din Riad, scoțând limba la ea, în batjocură, de fiecare dată când deschidea ușa dressing-ului. Nu putuse să se descotorosească de ele. Era ca și cum ceva din lăuntrul ei aștepta încă întoarcerea lui Waleed. Însă el nu avea să se întoarcă. Iar rochia ei de mireasă și voalul erau martorii urâcioși și mereu prezenți ai firii înguste și demne de dispreț a iubitului ei.

A doua zi dimineața, destinația ei a fost o librărie arabă. Își cumpără două romane de Turki al-Hamad, *Al-Adama* și *Al-Shemaisi*, după ce văzu un bărbat din Golf, care părea

să aibă vreo patruzeci și ceva de ani, cerându-le vânzătorului. Cumpără și *Sheqat al-Horreya* sau *Cuibul Libertății*, de Ghazi al-Qusaibi, pe care-l văzuse ecranizat într-un serial de televiziune, pe un canal prin satelit, în urmă cu câțiva ani, și îi plăcuse foarte mult. Se duse cu autobuzul înapoi acasă, unde găsi pe telefon un mesaj de la tatăl ei. Îi spunea că îi aranjase un stagiu pe timpul verii la una dintre băncile londoneze cu care trata de obicei. Începea într-o săptămână.

Lui Sadeem îi plăcu ideea. Munca pe timpul verii adăuga un sentiment de independență și oarecare bucurie de a te perfecționa. În afară de cărțile pe care tocmai le cumpărase și, acum, de munca la bancă, nu avea nici un alt plan pentru vară. Ei, avea unul: să studieze psihologia, călăuzită de Sigmund Freud, ajutată de cărțile pe care și le adusese cu ea, astfel încât să poată analiza mai bine personalitatea lui Waleed și să ajungă la o înțelegere clară a factorilor care-l împinseseră la un divorț nemotivat. Adică nemotivat de vreo greșeală din partea ei.

Lectura cărților abia cumpărate a fost o plăcere, dar o deprima faptul că habar nu avea ce să mai citească după aceea. Își dorea să aibă o listă cu lecturi obligatorii pentru o persoană cultă și inteligentă.

În romanele lui Al-Qusaibi și Al-Hamad, ea descoperi o mulțime de aluzii politice care-i aminteau de romanele scriitorilor egipteni de care fusese dependentă în adolescență. Își aduse brusc aminte de acea demonstrație la

care ei și colegelor ei li se interzisese să ia parte, pe atunci, când toate națiunile arabe protestau în semn de sprijin pentru Intifada palestiniană și revolta de la moscheea Aqsa. Își amintea cum o mulțime de țări începuseră să boicoteze produsele americane și britanice cu puțin timp în urmă, dar numai câteva dintre prietenele ei din Arabia Saudită participaseră, și chiar și acestea nu o făcuseră multă vreme, ci doar câteva săptămâni. Oare fusese cândva politica la îndemâna tuturor, dar acum nu mai era accesibilă decât generalilor și conducătorilor?

De ce nici una dintre rudele ei, bărbat sau femeie, nu se implica în lupta pentru o cauză politică, sprijinind-o din tot sufletul, așa cum se întâmplase pe vremea când Ghazi și Turki erau tineri? Cum de tinerii din ziua de azi nu aveau nici un interes față de politica externă, în afară de purtarea scandaloasă a lui Bill Clinton cu Monica Lewinsky? Nu era vorba doar de ea, Sadeem: toate colegele ei de an și toți cei de vârsta ei se aflau pe margine când era vorba de viața politică. Nu aveau nici un rol, nici o importanță. De-ar fi înțeles și ea politica! Să fi avut și ea o cauză de apărat sau una de combătut! Atunci ar fi avut ceva care să o țină ocupată și să o îndepărteze de la gândurile legate de Waleed, nemerni...!

(11)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la „seerehwenfadha7et"
Data : 23 aprilie 2004
Subiect : Clasificarea populației umane, potrivit lui Um Nuwayyir

Nu există alt Dumnezeu decât Allah cel atotputernic și milostiv. Nu există alt Dumnezeu decât Allah, stăpânul Marelui Tron. Nu există alt Dumnezeu decât Allah, stăpânul cerurilor, stăpânul pământului și stăpânul Tronului milostiv. Nu există alt Dumnezeu în afară de Tine, cel veșnic și fără de moarte, și în mila Ta căutăm ajutor.

Rugăciune pentru alinarea grijii, necazurilor și durerii

În ultimele două săptămâni, am citit ce s-a scris despre mine pe unele dintre cele mai faimoase forumuri saudite. Unele vorbe erau la fel de blânde precum particulele din săpunul meu de față, dar altele erau la fel de dure ca piatra neagră pe care o folosesc ca să-mi tratez veșnica problemă a genunchilor. Pe când urmăream aceste discuții care se roteau în jurul *meu* precum o furtună de nisip, m-am simțit de parcă priveam o luptă între

tauri. Poate vreunul dintre voi să creadă că există cineva care cere sângele meu? Ei bine, în regulă, asta e, dar există și cineva care se pretinde a fi sora mea, ceea ce e cu totul altceva! Ea afirmă că a observat că, în fiecare vineri, începând dis-de-dimineață, sora ei se izolează în cameră, în fața ecranului computerului. Odată, când această soră a ei nu era pe acolo, „sora“ care scrie zice că a scotocit prin fișierele surorii ei după dovezi care să-i confirme bănuielile. Și ascultați aici! A dat peste toate cele treizeci de e-mailuri! Și e dispusă să le vândă celui care oferă mai mult!

• • •

După ce citi *Introducere în psihanaliză*, *Compendiu de psihanaliză*, *Trei eseuri cu privire la teoria sexualității*, *Despre narcisism* și *Totem și tabu*, Sadeem își dădu treptat seama că Freud, cu toate totemurile, tomatele, castraveții, salatele și legumele sale verzi nu avea să-i fie de prea mare ajutor în rezolvarea problemei ei! Sigmund nu avea să-i furnizeze o explicație privind motivul pentru care Waleed o părăsise.

Sadeem dăduse peste două tratate ale lui Freud, traduse, la Librăria Jarir din Riad. Restul o rugase pe o prietenă de la facultate să i le aducă din Liban, înainte de propria-i plecare la Londra.

Gândirea lui Freud nu i se părea nici pe departe la fel de convingătoare, cel puțin nu în explicarea comportamentului lui Waleed,

pe cât i se părea clasificarea făcută de Um Nuwayyir în ceea ce privește grupurile umane. În vremuri mai fericite, având-o ca auditoriu pe Sadeem, Um Nuwayyir îi expusese propria-i analiză asupra bărbaților și femeilor din statele din Golf. Era un sistem complex de grupuri și subgrupuri, care acoperea cam toate tipurile de personalitate, iar Sadeem își luase notițe, ca să le poată ține minte pe toate.

Um Nuwayyir clasifica oamenii din Golf, și arabii, în general, în funcție de un număr de factori, printre care forța personalității, încrederea în sine, frumusețea fizică și așa mai departe. Aceste categorii generale se aplicau atât bărbaților, cât și femeilor și erau apoi divizate în alte subcategorii.

De exemplu, factorul „forța personalității" generează două grupuri: cei puternici și cei slabi. În general, cei puternici sunt motivați să își îmbunătățească prezenta condiție economică. Aceștia urmăresc modelele de succes pe care le văd în jurul lor și se folosesc de ocazia pe care o au de a profita. Celor slabi, tipurile celor *ușor-de-dus-de-nas*, le lipsește inițiativa și se pun pe treabă doar atunci când familia sau întregul lor mediu le dă un șut înainte. Însă aceste grupuri se subdivid după cum urmează:

1. Cei puternici
   A. Tipul logic, care respectă părerile tuturor celor cu care el/ea se întâlnește, chiar și atunci când are un alt punct de vedere.

B. Persoana care trebuie să facă așa cum vrea ea și căreia nu-i pasă de părerile celorlalți.

2. Cei slabi

A. Persoana a cărei familie o poate cu ușurință influența într-un fel sau altul. Această persoană e incapabilă să acționeze independent, deoarece, așa cum evidențiază Um Nuwayyir, „fără familia sa, nu valorează un ban".

B. Persoana care este cu ușurință influențată de prieteni și care nu se poate abține să nu se lase influențată. Acest caz este chiar mai grav decât primul, deoarece această persoană este convinsă că familia sa îi este potrivnică și are încredere numai în prietenii săi, care, în general, probabil că se găsesc într-o stare și mai proastă decât ea.

Um Nuwayyir a făcut același fel de analiză și pentru factorul „încredere în sine". Și aici sunt două grupuri principale, cei siguri pe ei și cei nesiguri pe ei, și, bineînțeles, fiecare grup este împărțit de Um Nuwayyir în două subcategorii, după cum urmează:

1. Cei siguri pe ei

A. Tipul rațional. Oamenii aparținând acestui grup sunt împăcați cu ei înșiși, demonstrând o mare încredere în sine, care face pe toată lumea să-i respecte și chiar să-i admire. Însă, în același timp, ei păstrează iubirea și afecțiunea celorlalți datorită modestiei și împlinirii lor autentice.

B. Tipul „prea încrezător în sine". Acesta include oameni care nu au cu adevărat nimic de care să fie mândri. Ei au un exces de încredere în sine, deși le lipsește orice motiv pentru asta ; nu au realizări importante sau personalități extraordinare și nici măcar o înfățișare atrăgătoare. Acest tip este îngrozitor și, din păcate, mult mai des întâlnit decât primul. Însă atât A, cât și B sunt mult mai puțin întâlnite față de al doilea grup principal.

2. Cei nesiguri pe ei

A. Cei care pretind că sunt siguri pe ei. Pozează în persoane încrezătoare în sine, deși nu cred deloc în această imagine. Iau foarte personal fiecare cuvânt care li se adresează și ripostează cu mare agresivitate, protejându-și eșecurile cu personalitatea lor zgomotoasă. Fac din țânțar armăsar sau, cum zicem noi, „un dom dintr-o sământă".

B. Cei care sunt cu adevărat nesiguri pe ei. Oamenii din această categorie nu pretind că sunt ceea ce nu sunt și nu acționează ca și cum ar fi altfel decât sunt. Se vede cu ochiul liber, de la început, că sunt jalnici și te fac să-ți fie milă de ei. Uneori, au o problemă evidentă de ordin fizic, ce le scade stima de sine, precum obezitatea, statura scundă sau chiar un nas mare. Sau poate fi o problemă socială, ca sărăcia, ori chiar una mentală, cum ar fi prostia. Sau, uneori,

ar putea fi o problemă ascunsă, de care nu e conștient nimeni altcineva, cum ar fi o inimă frântă în urma unei iubiri pierdute, care nu s-a vindecat.

Clasificarea preferată a lui Sadeem era cea a tipurilor religioase înainte și după căsătorie și aceasta era singura care făcea o diferențiere strictă între bărbați și femei. Existau trei categorii: tipul extrem de religios, tipul religios rațional moderat și tipul „sălbatic", care ignora, în cea mai mare parte, rigorile religiei. Bărbații și femeile sunt imagini în oglindă. Să trecem în revistă întâi bărbații:

1. Tipul extrem de religios
   A. Au fost cândva sălbatici, dar au devenit religioși.
   B. Le-a fost teamă de sălbăticie, așa că au devenit religioși.

Ambele tipuri se tem că vor degenera moral după căsătorie, așa că sfârșesc adesea în căsătorii poligame, preferând ca soțiile lor să fie cel puțin la fel de zeloase ca și ei.

2. Tipul moderat
   A. Un bărbat foarte religios, care diferă de prima categorie prin felul în care tratează femeile: cu tandrețe și fără să intervină. Acest tip se poate căsători cu o femeie relativ liberală, atâta vreme cât este sigur de dragostea și de moralitatea ei.
   B. Laicii. Acești bărbați cred că Islamul este clădit pe cinci convingeri elementare și obligatorii și atât. Ei participă

doar la cele cinci rugăciuni prevăzute și postesc numai în timpul Ramadanului. După ce vor fi mers în pelerinaj la Mecca, simt că și-au făcut datoria, atâta vreme cât au aderat și la declarația de credință și au dat de pomană săracilor. Acest tip de bărbat nu se însoară cu o femeie decât dacă ea este la fel de liberală ca el. Nu s-ar căsători cu cineva care poartă *hijab*, de exemplu, și ar insista ca soția sa să fie frumoasă, deschisă la minte și stilată, astfel încât el să se poată lăuda cu ea, plin de mândrie, în fața prietenilor, care-i împărtășesc punctul de vedere.

3. Tipul „sălbaticului“ sau al „evadatului“
   A. Cei care evadează treptat. Cel care aparține acestei categorii s-ar putea să fi crescut într-o atmosferă foarte strictă din punct de vedere religios și să „evadeze“ în timp din punct de vedere moral și religios. Evadarea sa este treptată, având loc ori de câte ori are ocazia de a se sustrage autorității comunității din care face parte. S-ar putea ca acest tip să treacă drept membru al primei categorii, pentru a preveni orice situație jenantă în societate.
   B. Cei educați liberal. Acest tip a fost crescut într-un cămin extrem de liberal, fiind aproape ateu în convingerile sale religioase și neavând nici un fel de apărare împotriva „relei purtări“. Și, așa cum spunem cu toții prin părțile astea, „Cel

care crește făcând ceva, înaintează în vârstă făcând acel lucru și face asta mereu, chiar și când îmbătrânește".

Problema care se întâlnește la acest tip de bărbat este suspiciunea patologică. Din păcate și din cauza experiențelor sale cu fete frivole, despre care vom vorbi mai încolo, el crede că orice fată este vinovată, până când se dovedește a fi nevinovată. Acesta este motivul pentru care bărbații din categoria „sălbatici" preferă întotdeauna să se însoare cu fete lipsite de experiență. Ei văd mereu lucrurile din perspectiva lor coruptă. Măsoară totul în conformitate cu greutatea propriului lor trecut. Uneori, un astfel de bărbat se însoară cu o fată care e o cochetă, dar care știe cum să se prefacă. Știe perfect cum să joace, știe foarte bine cum este soțul ei în realitate și știe cum să manipuleze și să se prefacă astfel încât faptele ei să nu ajungă să fie greșit interpretate. Asta este exact ceea ce i s-a întâmplat lui Sadeem, care nu și-a dat seama cum era Waleed cu adevărat decât atunci când a fost prea târziu și după ce el hotărâse deja, în mintea lui, că ea era „rea".

Ajungem acum la categoriile valabile în cazul femeilor.

1. Tipul extrem de religios („care se pleacă în fața credinței")
   A. Cele ferite. Crescută într-o familie foarte religioasă, o femeie din această categorie nu a fost niciodată expusă vreunei forțe conflictuale din exterior. Dacă e foarte

norocoasă, se va căsători cu cineva la fel de religios. Atâta timp cât amândoi sunt capabili să accepte și să fie fericiți cu ceea ce le-a rezervat soarta, pot trăi „fericiți până la adânci bătrâneți". Dacă însă ajunge să se mărite cu un bărbat mai liberal decât ea, va fi nefericită, din cauză că nu va înțelege niciodată cum să fie pe placul soțului ei, de vreme ce nu știe nimic despre modul lui de viață.

B. Ferite, dar cu fantezii. Această femeie a crescut în același fel de mediu, cu excepția faptului că este mereu urmărită de fantezia de a se lansa în ceva nou, într-o oarecare formă de emancipare. Și aceste femei sunt caste, dar nu din necunoașterea lumii din afară, ci datorită propriei lor voințe, a autodisciplinei ori a supravegherii familiei.

2. Tipul moderat

A. Victimele modei. Aceste femei își schimbă comportamentul după modă. Dacă la un moment dat există trendul de a te purta cu multă credință, de a lua parte la întruniri religioase și a purta *jihab* în afara regatului, ele vor face asta și vor merge cu valul. Dacă însă tendința este de a arunca *jihab*-ul cât colo în afara țării și, când sunt în țară, de a petrece o grămadă de timp prin malluri, purtând o *abaya* strânsă pe trup, care evidențiază liniile corpului, atunci ele vor merge, de asemenea, cu valul. Aceste

„trenduri“ se află, de obicei, sub controlul preferințelor bărbaților, în timpul căutării lor de neveste potrivite, sau al mamelor care vânează viitoare nurori.

B. Nici religioase, nici emancipate. Această femeie e mai puțin strictă decât femeile extrem de religioase, dar manifestă mai mult respect în practicile religioase decât femeile liberale. Femeia din această categorie are tendința de a rezista păcatului mai degrabă datorită moralității și principiilor ei decât efectiv din convingere religioasă. Adesea, ea are o personalitate puternică, așa că ar putea fi, din greșeală, catalogată drept liberală, deoarece nu se supune tuturor regulilor grupurilor mai zeloase din punct de vedere religios.

3. Tipul sălbatic

A. Sălbatică înainte de căsătorie. Această femeie se dă pe brazdă, în mod normal, după ce se mărită. S-ar putea transforma într-o femeie foarte devotată din punct de vedere religios sau cel puțin cu o devoțiune moderată. Asta depinde de soțul ei. Dacă se mărită cu cineva care nu e potrivit pentru ea, va rămâne chiar și după căsătorie tot o „sălbatică“.

B. Sălbatică după căsătorie. De obicei, această femeie este membră a unuia sau două grupuri moderate, dar se „înrăiește“ după ce se mărită, din cauză că nu se poate adapta la cerințele unui soț emancipat, ori din cauza unui mariaj care scârțâie sau a unui soț infidel.

Acestea erau unele dintre complicatele clasificări pe categorii pe care Sadeem şi le notase, pe când Um Nuwayyir dicta. Chiar şi la câteva luni după ce le scrisese, Sadeem încerca încă să le asimileze. Justeţea întregii scheme complexe îi devenea din ce în ce mai clară lui Sadeem, cu fiecare zi pe care o trăia la şcoala vieţii. La urma urmei, aceasta era şcoala la care Um Nuwayyir îşi strânsese informaţia şi îşi formulase teoria.

Gândul la Um Nuwayyir îi aduse aminte lui Sadeem de serile când se aduna cu cele trei prietene ale ei la aceasta acasă. Mai că putea să simtă gustul deserturilor kuweitiene cu care obişnuia să le ispitească Um Nuwayyir: *zalabya* dulce, însiropată, şi *darabeel* pisat mărunt, însoţite de ceai fierbinte. Amintirile o duseră acasă, în Riad, până la poarta din fier, cu barele ei aurite, unde stătuse de atâtea ori după rugăciunea de seară, aşteptând sosirea lui Waleed. Văzu cu ochii minţii leagănul de lângă piscină, unde-şi petrecuse serile în braţele lui, sufrageria formală, unde erau primiţi musafirii şi unde-l văzuse pentru prima oară, televizorul din camera de zi, unde se uitaseră împreună la toate filmele acelea, şi camera care fusese martora naşterii iubirii lor, ca şi a morţii acesteia. Oare murise cu adevărat iubirea ei pentru Waleed?

Se ridică să dea drumul la casetofon. Alese o casetă dintre multele care zăceau împrăştiate pe podea. O băgă în casetofon, se strecură la loc în pat şi se ghemui ca un făt în

pântecele mamei. Ascultă cu jale vocea lui Abdul Haleem, un bocet egiptean:

Scapă de jale şi lacrimi,
În loc să plângi ani în şir.
O, tu care-ai plâns după bărbatul trădător,
Plângi azi, dacă mai poţi.
Dar ai grijă să nu-ţi vadă nimeni lacrimile căzând,
Căci asta le va face plăcere tuturor trădătorilor.

Sadeem plânse și iar plânse, singură în apartamentul ei din Londra, dorind și sperând să scape de jale și lacrimi, în loc să plângă ani în șir, în loc să plângă primăvara și toamna, și-n toate anotimpurile, făcându-le o bucurie tuturor trădătorilor.

(12)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la : „seerehwenfadha7et“
Data : 30 aprilie 2004
Subiect : O viață care... „ar putea fi mai rea“

Am întrebat-o pe Aisha, soția Profetului Mahomed : „Ce făcea Profetul – pacea fie cu el – în casa lui ?“. Ea îmi zise : „Era mereu în slujba familiei sale, iar când venea ora rugăciunii, se ducea la moschee să se roage“.

Hadith al-Bukhari : 676

Ca să fiu sinceră, nu am prevăzut toată această agitație, tot acest du-te-vino în jurul modestelor mele e-mailuri.

Unii dintre voi mă întreabă cum am conceput acest proiect.

Am început să mă gândesc la el acum vreo cinci ani, adică în 1999, cam la vremea când a început povestea prietenelor mele, așa cum v-o scriu vouă și pentru voi acum. Însă, până de curând, nu am făcut nimic pentru a transforma această idee în realitate. Ceea ce m-a făcut să continui a fost faptul că am băgat de seamă că posibilitatea creierului meu de a

reține informații a ajuns la DISK FULL. Venise timpul să storc bine buretele minții și al inimii mele, ca să pot să absorb ceva nou.

• • •

Relația conjugală dintre Rashid și Gamrah nu era tocmai idealul cinematografic. Cu toate acestea, nu era nici propriu-zis nefericită. Preocupat de studiile sale, Rashid îi lăsă lui Gamrah responsabilitatea de a avea grijă de treburile casei, după ce-și dădu seama cât de lipsită era aceasta de entuziasm în privința înscrierii ei la universitate. Chiar dacă, la început, i-a fost greu să poarte pe umeri toate sarcinile gospodărești, Gamrah a învățat cum să se bazeze pe ea însăși. Începu să-și găsească îndrăzneala de a întreba oamenii de pe stradă unde era o adresă ori de a-i întreba pe vânzători cât costa un lucru sau altul.

Nu îl vedea prea mult pe Rashid, de fapt, dar obținea banii de care avea nevoie de fiecare dată când îi cerea, iar de cele mai multe ori chiar fără să-i ceară. Din când în când, el îi dădea oricum suficienți bani ca să acopere chiar și nevoile ei personale – acele „articole diverse“ necesare.

Gamrah nu era capabilă să compare ceea ce-i dădea Rashid cu ceea ce le ofereau alți bărbați soțiilor lor. Ceea ce primea însă părea destul de mulțumitor. Singurele nevoi care nu-i erau satisfăcute erau cele emoționale și, dacă nu punea asta la socoteală, se gândea că ar fi trebuit să se considere mult mai noro-

coasă decât multe alte femei de vârsta ei aflate în aceeași situație.

Trăind o vreme cu Rashid, Gamrah începu să observe latura lui bună, chiar dacă această bunătate nu ieșea niciodată la suprafață atunci când avea de-a face cu ea. Își putea face o idee despre bunătatea lui după felul în care se purta cu alții: mama și surorile sale, oamenii de pe stradă și copiii. În prezența copiilor, Rashid se transforma el însuși într-un copil fericit. Se juca bucuros cu ei și cu mare tandrețe.

Ea deveni convinsă de faptul că, în timp, Rashid va ajunge să o iubească. La urma urmei, chiar de la începutul căsniciei lor, el fusese tot timpul rece, și chiar un pic aspru cu ea, dar, pe măsură ce timpul trecea, părea să o accepte mai mult și să fie mai puțin sever, deși uneori tot mai izbucnea plin de furie, din motive care lui Gamrah i se păreau neînsemnate. Dar nu sunt toți bărbații Najdi așa? Dacă se gândea la tatăl sau la frații ei, ori la unchii ei și la fiii lor, nu credea că soțul ei era prea diferit. Așa era felul lui – și asta o făcea să fie răbdătoare cu el.

Ce o deranja cel mai mult la Rashid era faptul că niciodată nu-i cerea sfatul și nu se consulta cu ea despre nimic legat de casă. Când el hotărî să instaleze o antenă pentru televiziunea prin cablu, alese pachetul care includea posturile lui preferate, fără să ia în considerare faptul că HBO, care difuza serialul ei favorit, *Totul despre sex*, nu se afla printre ele. Gamrah urmărea cu aviditate serialul,

chiar dacă nu pricepea decât foarte puţin din ceea ce spuneau personajele. Astfel încât ceea ce făcu Rashid, neluând-o în considerare, de parcă nici n-ar fi existat, o supără cu adevărat, mai ales când el îi arătă, cât se poate de limpede, că supărarea ei îl lăsa rece. Ar fi putut la fel de bine să-i spună că ea nu avea nimic de-a face cu nici una dintre deciziile importante şi elementare din gospodărie, ca şi cum apartamentul acela ar fi fost numai al lui!

Şi lucrurile continuară aşa. În fiecare zi, el o obosea cu astfel de chestiuni. Însă ar fi dat de necaz dacă ar fi uitat ca seara să-i pregătească hainele sau să i le calce dimineaţa la prima oră, încă înainte ca el să se trezească. Mai mult, ea nu avea nici un drept să-l roage să o ajute la curăţenie, la gătit ori la spălat vasele, chiar dacă el era obişnuit să ducă o viaţă de burlac în toţi anii aceia în care studiase în America. Cât despre ea, în casa familiei din Riad se găseau întotdeauna servitori prin preajmă, ca să facă tot ceea ce ea şi surorile ei ar fi putut să le ceară în orice moment.

Rashid petrecea multe ore la facultate, stând până târziu. Când Gamrah îl întreba de ce ajungea întotdeauna atât de târziu acasă, el pur şi simplu o informa că-şi căuta pe internet materialele necesare, folosind computerele cu acces rapid din biblioteca universităţii.

În primele lor luni la Chicago, Gamrah îşi petrecu timpul în faţa televizorului sau citind

romanele de dragoste pe care și le adusese din Riad, cu care îi făcuse cunoștință Sadeem pe vremea când erau în gimnaziu.

Rashid avea un computer în apartament, pe care nu-l folosea. Îi dădea voie lui Gamrah să-l folosească dacă voia, dar nu era conectat la internet. Gamrah petrecu luni în șir în fața lui, învățând să-l utilizeze. Rashid o ajuta uneori, dar ea încerca să se bazeze pe ea însăși cât mai mult posibil. Băgă de seamă cât de mult insista Rashid să o ajute, de îndată ce-și dădea seama că era hotărâtă să învețe singură. Faptul că nu apela la el pentru fiecare lucru mărunt – sau mare –, așa cum făcuse la începutul căsniciei lor, părea să-l facă mai receptiv. Oare simt bărbații o amenințare la adresa autorității lor atunci când încep să se prindă că o femeie își dezvoltă niște abilități reale într-un anumit domeniu? se întreba ea. Le e teamă bărbaților de orice mișcări ce aduc a acțiune independentă din partea soțiilor lor? Și consideră ei o femeie care ajunge independentă și care muncește să-și îndeplinească propriile-i țeluri drept o jignire nelegiuită a drepturilor religioase de a conduce, drepturi pe care Dumnezeu le-a dăruit bărbaților? Și, astfel, Gamrah descoperi un principiu crucial în ce privește tratarea bărbaților. Un bărbat trebuie să simtă forța unei femei și independența ei, iar o femeie trebuie să-și dea seama că relația ei cu un bărbat nu ar trebui să fie clădită doar pe nevoi: pe nevoia ei față de banii lui, pe nevoia ei față de partea care-i

revine lui din responsabilitățile casnice, pe nevoia ei față de sprijinul oferit de el ei și copiilor și pe nevoia ei de a-și simți propria însemnătate în univers. E mare păcat, nu-i așa, că o femeie trebuie să aibă un bărbat ca să simtă acest sentiment de importanță? Stând la computer, Gamrah trecea prin niște fișiere care conțineau *screensaver*-e, când ochii îi căzură pe un fișier care părea să conțină foarte multe fotografii cu o asiatică. Era japoneză, află Gamrah mai târziu. Numele ei era Carrie.

Carrie era minionă și filiformă și părea să fie cam de aceeași vârstă cu Rashid sau, poate, ceva mai mare. În unele poze erau unul lângă altul. De fapt, într-una din fotografii erau așezați chiar pe canapeaua din apartamentul în care locuia Gamrah.

Iată ceva care nu necesita o analiză prea profundă! Aceste poze erau veriga lipsă pentru a explica purtarea inexplicabilă a lui Rashid față de ea. Rashid avea o aventură cu fata asta, dinainte de a se însura cu ea, înțelegea Gamrah, și nu era deplasat să creadă că încă mai avea o relație cu ea.

După asta, dovezile se înmulțiră. Pe lângă timpul pe care-l petrecea cu Carrie în fiecare zi, atunci când era la școală, pe internet sau la telefon, Rashid avea obiceiul de a petrece două zile în fiecare lună cu niște „prieteni", într-o excursie. Ea se bucurase de aceste excursii deoarece păreau să aibă un efect magic asupra lui Rashid: întotdeauna se întorcea

la ea într-o stare de încântare delirantă, binedispus și întrecându-se pe sine în a-i arăta afecțiunea lui, până într-acolo încât ea simțea o adevărată recunoștință față de acei prieteni și aștepta cu nerăbdare excursia din luna următoare!

Cum reușise oare să-și ascundă relația cu femeia asta timp de nouă luni încheiate? Și cum de putuse Gamrah să nu-și dea seama de aventura soțului ei cu o altă femeie? Primele luni după nunta lor fuseseră cu adevărat grele, cu siguranță, dar apoi el se schimbase treptat, transformându-se într-un soț Najdi tradițional, foarte asemănător cu soțul lui Hessah. Cum fusese capabil să joace mereu acest rol în fața ei, toată această perioadă? Se întâlnea cu femeia aceea cu regularitate? Locuia ea în același stat sau el călătorea undeva în fiecare lună ca să o vadă? O iubea? Se culca cu ea și o silea să ia pilule anticoncepționale, așa cum o silea pe soția lui?

Dacă mi-ar fi spus cineva că Gamrah, femeia asta deloc bătăioasă, va face ceea ce a făcut, nu aș fi crezut. Oricum, nu înainte de a vedea cu ochii mei. Această tânără soție scoase armele, hotărâtă să lupte pentru a-și apăra căsnicia și să se bată de dragul supraviețuirii ei. Nu spuse nimănui despre dureroasa ei descoperire, cu excepția prietenei ei Sadeem, care o anunțase despre faptul că fusese părăsită de Waleed. Gamrah simțea că această prietenă a ei, care plecase în exil la Londra, era persoana cea mai capabilă să-i înțeleagă sentimentele într-un asemenea moment, chiar dacă Gamrah nu

află de ce se despărțiseră Waleed și Sadeem decât abia în anul următor.

În conversațiile lor telefonice zilnice, Sadeem o preveni să nu-i spună nimic lui Rashid despre descoperirea ei.

— Adoptă mai degrabă o tactică de apărare decât un plan de atac pentru care nu ai strânse destule arme, o sfătui Sadeem. Nu ai de ales. Va trebui să te întâlnești cu ea și să ajungeți la o înțelegere.

— Și ce să-i spun? Stai departe de soțul meu, hoață de bărbați ce ești?!

— Bineînțeles că nu! Stai de vorbă cu ea și încerci să afli ce fel de relație are cu soțul tău și de când durează. Mai știi! S-ar putea ca el să-i ascundă faptul că e căsătorit!

— Aș da orice să știu ce-a văzut la japoneza asta cu ochi oblici!

— Mai important decât să afli ce anume a văzut în înfățișarea ei este să afli ce a văzut în personalitatea ei. Nu se spune „cunoaște-ți dușmanul"?

Avea Gamrah dreptate când s-a hotărât să lupte pentru căsnicia ei? Sau o căsătorie reușită este, în mod fundamental, o relație care nu are nevoie de război pentru a i se garanta siguranța? Este oare o căsătorie care are nevoie de război una sortită oricum eșecului?

Gamrah dădu peste numărul de telefon și adresa lui Carrie în agenda de buzunar a lui Rashid. Avea un număr din Japonia („și așa am descoperit că era japoneză", îi spuse Gamrah lui Sadeem). Mai avea un număr din statul vecin, Indiana, unde Rashid studiase pentru

master. Gamrah o sună pe Carrie la al doilea număr și o rugă să se vadă cu ea, după ce mai întâi se prezentă. Carrie îi răspunse calm, spunând că era dispusă să vină la Chicago s-o vadă, cu prima ocazie.

Asta a fost cam la două luni după ce Gamrah descoperise această relaţie ilicită dintre soţul ei și femeia aceea. În acest interval, Gamrah se chinuise foarte mult să-și țină în frâu emoțiile contradictorii. Nu voia ca Rashid să simtă vreo schimbare la ea înainte ca ea să se vadă cu amanta lui.

În timpul acestor două luni, Gamrah încetă să mai ia anticoncepţionale fără să se consulte cu mama ei, a cărei părere oricum o știa : „Tot ce ai sunt copiii tăi, draga mea. Copiii sunt singura modalitate de a lega un bărbat de tine". Gamrah nu voia ca singura legătură dintre ei să fie copiii – sau, mai pe șleau, singurul lucru care să-l forțeze pe Rashid să stea cu ea. Însă el o silea să recurgă la asta – las' să suporte consecințele propriilor lui fapte ! Și fie ca pruncii lor să îndure consecințele faptelor amândurora.

Amețeală, grețuri matinale și chiar vomă, ceea ce era de-a dreptul enervant, iată binecunoscutele semne ale sarcinii pe care Gamrah o așteptase cu nerăbdare. Voia ca aceste simptome să apară înainte să o sune pe Carrie. Se duse la supermarketul aflat la parterul blocului în care locuiau ca să-și ia ceva care să-i confirme bănuielile. Nu știa exact ce anume căuta, așa că, de astă dată, apelă la una dintre fetele care lucrau acolo, arătând spre burta ei cu

ambele mâini și schițând în aer o burtică rotundă.

— Eu... eu... eu gavidă !

— O, felicitări, doamnă !

Lui Gamrah nu-i plăcuse niciodată limba engleză și nu ajunsese niciodată o cunoscătoare la fel de bună ca prietenele ei. În fiecare an, trecea cu dificultate la engleză și într-un an a fost nevoită să mai dea o dată examenul final și, chiar și atunci, l-a luat doar pentru că profesoarei i-a fost milă de ea și i-a dat note mai mari decât merita.

— Nu ! Nu ! Eu... gavidă... cum ?

Își întinse palmele într-un gest care voia să întrebe „Cum ?“.

Chipul ciocolatiu al vânzătoarei arăta nedumerire :

— Îmi pare rău, scumpo, dar nu înțeleg ce vrei să spui !

Gamrah arăta întruna spre ea însăși :

— Eu... eu... cum gavidă ? Cum copil ? Cum ?

Vânzătoarea își chemă doi dintre colegi și aceștia, împreună cu un client care auzise din întâmplare schimbul de replici, se chinuiră să rezolve ghicitoarea pe care o constituiau spusele lui Gamrah. După alte zece minute de efort, Gamrah obținu în cele din urmă ceea ce căuta : un test de sarcină !

(13)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 7 mai 2004
Subiect: Înfruntarea: între cea demnă de prețuire și cea demnă de dispreț

Profetul – fie ca binecuvântările și pacea lui Dumnezeu să fie cu el – nu și-a bătut nici măcar un servitor și nici pe vreuna dintre femeile sale și nici nu a lovit nimic cu mâna.
Hadith Ibn Maja: 2060

Am auzit că firma saudită furnizoare de servicii de internet, King Abd al-Aziz City, încearcă să-mi blocheze site-ul pentru a îngrădi canalele de comunicare și a înlătura actele răuvoitoare, faptele scandaloase și toate sursele corupției sau ale răului. Știu că majoritatea știți o mie de metode de a accesa site-uri blocate. Dar s-ar putea ca pur și simplu să mor electrocutată dacă acest blocaj se întâmplă înainte să pot goli (și trimite către voi) sarcinile – pozitive și negative – pe care le port în piept, care se încăpățânează să se echilibreze în interiorul meu una pe alta, pentru a deveni neutre. Nu cer decât o părticică de spațiu

de pe World Wide Web, pe care să-mi spun poveștile. Cer prea mult?

• • •

După ce petrecu mai multe ore la coafor și după ce-și puse niște bijuterii scumpe, pe care nu le mai purtase de când plecase din Riad, Gamrah se îndreptă spre hotelul unde stătea Carrie. Pe drum, își preveni micii demoni răutăcioși din minte să nu o convingă să o strângă de gât pe femeia aceea decăzută în clipa în care o va vedea.

Carrie – și Gamrah îmi arătă mai târziu o poză cu actrița chineză Lucy Liu, spunându-mi că această Carrie semăna întru totul cu Lucy – coborî în hol. Așteptarea o omora pe Gamrah. Femeia aceea îi întinse mâna, dar Gamrah nu i-o strânse. Încă mai ducea o luptă cu micul demon din mintea ei.

Întâlnirea luă o turnură care nu era exact cea prevăzută de Sadeem. Carrie conducea conversația, începându-și și sfârșindu-și vorbele cu fermitate și siguranță de sine, fără să dea vreun semn de confuzie și fără să se încurce câtuși de puțin când vorbea în engleză. Spre deosebire de adversara ei.

— Sunt fericită să te cunosc. Am auzit multe despre tine de la Rashid. Cred că faptul că ai vrut să mă vezi demonstrează înțelepciune din partea ta.

Afurisită femeie! Cum îndrăznea?!

— Îmi face plăcere, normal, ca tu să mă vezi, astfel încât să-ți faci o idee despre ceea

ce iubește soțul tău. Rashid a suferit mult, iar tu trebuie să muncești mult să devii mai bună, pe dinăuntru și pe dinafară, astfel încât să te ridici la standardul pe care el îl dorește și de care are nevoie. Astfel încât să ajungi la nivelul meu.

Gamrah, care nu se așteptase deloc la o ofensivă de felul acesta, descoperi că, brusc, parcă își înghițise limba. Însă, după ce auzi vorbele lui Carrie, Gamrah explodă, blestemând deopotrivă într-o engleză proastă și în arabă. Carrie izbucni într-un râs nerușinat la propozițiile pe care le auzi, lipsite de înțeles, iar Gamrah simți cum devenea tot mai mică și mai slabă în fața ei. Cu o îndrăzneală nemaipomenită, Carrie își scoase telefonul mobil și-l sună pe Rashid, în timp ce soția lui se uita la ea. Îi spuse că se afla la Chicago și că se va duce să-l vadă, oriunde s-ar fi aflat.

Gamrah nu avea nevoie de nici o carte de astrologie ca să-i spună cam ce fel de expresie va avea pe față Rashid „Leul" când va ajunge acasă după ce amanta sa îi povestise personal tot ce se întâmplase între ea și soția lui. Acesta era motivul pentru care Gamrah amânase întâlnirea cu femeia decăzută până când a fost sigură că era însărcinată. Le auzise atât de mult timp pe mama și pe rudele ei de sex feminin repetând înțelepciunea generațiilor anterioare, și anume că dacă toate celelalte dau greș, sarcina este singura modalitate de a asigura continuarea unei căsnicii. (Observați că spun „continuarea", și nu „reușita".)

La mai puțin de o oră după ce Gamrah se văzuse cu Carrie, Rashid veni acasă. De n-ar mai fi venit!

— Haide. Ridică-te.

— Unde mergem?

— Mergi să-ți ceri scuze de la Carrie pentru ceea ce i-ai făcut și pentru mizeriile pe care i le-ai spus. Chestiile astea prostești pe care le faci nu țin la cineva ca mine. Pricepi? Dacă familia ta n-a știut cum să te educe, ei bine, atunci va trebui s-o fac eu însumi!

— N-o să-mi spui tu ce să fac! Nu-mi voi cere NICIODATĂ scuze de la japoneza aia! Și pentru ce? Care dintre noi e cea care ar trebui să-și ceară scuze? Eu sau ea și cu tine?

Rashid o apucă de braț și o trase brusc:

— Uite ce e, femeie! Tu ești cea care va merge și își va cere scuze! Și după aia ne urcăm în primul avion și plecăm de aici, iar tu te vei duce înapoi la familia ta și nu vreau să te mai văd niciodată la față. Nu sunt eu bărbatul pe care să-l comande o femeie ca tine!

— Da, cum nu! Deci eu sunt aia care *nu a fost educată cum trebuie*! Dar tu, domnule? Care mă înșeli cu o menajeră asiatică?!

Lovitura lui îi ateriză pe obraz și sunetul ei îi răsună în cap.

— *Menajera* aia e la fel de bună ca tine și valorează mai mult decât toată familia ta, înțelegi? Cel puțin tatăl ei nu a venit să se gudure pe lângă tatăl meu, ca să-și poată mărita fata cu un bărbat despre care știa că iubește pe altcineva în America și că trăiește

cu ea de șapte ani! Această menajeră m-a iubit și mi-a stat alături și mi-a oferit un acoperiș deasupra capului pe vremea când nu primeam un bănuț de acasă, când familia mea a refuzat să ne dea voie să ne căsătorim și mi-a tăiat fondurile timp de trei ani! Cea pe care o urăști este o ființă mai sinceră și mai onorabilă decât tine și mult, mult mai onorabilă decât familia ta!

După palma dureroasă, mintea lui Gamrah încetă să mai înregistreze ceva. Tot ceea ce i-a spus Rashid după aceea, toate insultele, n-au fost decât o continuare a acelei lovituri care nu se mai sfârșea. Fără să-și dea seama ce spune și că nu era deloc momentul potrivit ca să mărturisească un astfel de lucru (este vreodată OK să folosești copiii drept scuturi umane în timpul războaielor conjugale?), ea îi zise, printre lacrimi, atingându-și cu o mână locul de pe obraz și punându-și-o pe cealaltă pe burtă:

— Sunt însărcinată.

Glasul lui Gamrah se stinse treptat, pe măsură ce scena devenea tot mai tensionată, în vreme ce vocea lui Rashid se făcea din ce în ce mai puternică. Rashid devenise tot numai furie, ochii lui străluceau ca doi cărbuni incandescenți. Glasul lui bubui:

— Ce? Însărcinată? Ești însărcinată! Cum s-a întâmplat? Cine ți-a dat voie să rămâi însărcinată? Vrei să zici că nu iei anticoncepționalele? Nu am stabilit noi că NU VA FI NICI O SARCINĂ până când nu-mi termin doctoratul și nu ne întoarcem în Arabia

Saudită? Credeai că-mi poți forța mâna cu astfel de trucuri murdare!

— Eu? Eu sunt cea care folosește trucuri murdare? Eu sunt cea care voia să țină agățată doi ani o soție inocentă, pe care s-o pui să-ți facă treburile ca pe-o servitoare până-ți luai diploma și pe care plănuiai să o arunci apoi ca pe un gunoi? Eu m-am căsătorit cu o fată cuminte dintr-o familie bună, în timp ce-mi făceam de cap cu o *târfă* de doi bani?

Veni cea de-a doua palmă și Gamrah căzu la pământ, hohotind îndurerată. Rashid părăsi apartamentul ca să alerge în brațele „celei demne de dispreț“, lăsând-o pe Gamrah blestemând, lovindu-și obrajii și scuipându-l, într-o stare de isterie soră cu nebunia.

(14)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 14 mai 2004
Subiect: Vă voi povesti despre Michelle și Faisal

Iubirea este o chestiune care ține de inimă, iar oamenii nu au nici un fel de control asupra ei. Inimile oamenilor stau între două degete – degetele milostivului Allah – și El le învârtește cum vrea El. Dacă iubirea n-ar fi fost atât de prețioasă și de minunată, atunci nu s-ar fi aventurat atât de mulți oameni, încă de pe vremea profeților, pe cărările ei. Profetul – binecuvântările și pacea lui Dumnezeu fie cu el – a subliniat că flacăra iubirii poate fi stinsă doar de căsătorie. Căci iubirea care este îngrădită de frâiele castității și pietății nu dă motiv de rușine. Dar dacă nu se produce căsătoria, atunci răbdarea în ceea ce privește amărăciunea dezamăgirii este singura soluție.
Trebuie să facem deosebire între iubire ca practică și comportament, pe de o parte, și iubire ca sentiment, pe de altă parte. Este o practică islamică justă, adică Halal, să simți iubire, dar dacă iubirea se transformă în acte de dragoste, precum atingerea, sărutul sau îmbrățișarea, asta e împotriva legii islamului, adică Haraam. *Multe lucruri rele vor rezulta de aici, deoarece*

este greu pentru persoana îndrăgostită să-şi controleze iubirea. Deci care este iubirea pe care o dorim ? Vrem iubirea care transformă inimile şi sufletele. Adică iubirea care îi împinge pe cei care o au să îndeplinească faptele care mai apoi vor fi înscrise în istorie drept o frumoasă poveste de iubire.

Jaseem al-Mutawa[1]

Am început să fiu cu adevărat captivată de citirea comentariilor voastre, ale tuturor celor care vă aflați acolo, pe internet, despre povestea mea. După ultimul meu e-mail, am primit aproape o sută de mesaje! Și le-am citit pe toate, până la ultimul! Asta din cauză că vreau să fiu sigură că suntem un popor care tolerează opoziția. De la cei care simpatizează cu Gamrah la cei care o consideră jalnică, şi de la susținătorii lui Rashid la cei care sunt de-a dreptul supărați pe el și sunt gata să-i ardă una, pot să vă asigur că mi-au făcut plăcere toate părerile voastre variate, chiar și acelea pe care nu le aprob.

---

1. Șeicul Jaseem Al-Mutawa este un celebru tele-evanghelist musulman din Kuweit, care găzduieşte o renumită emisiune arabă televizată intitulată *Cuiburi fericite*. Este redactor-șef al mai multor reviste şi este autorul multor cărți islamice în care discută despre relațiile dintre bărbaţi și femei, căsătorie și problemele familiei (n.a.).

• • •

Michelle descoperi la Faisal tot ceea ce căuta la un bărbat. Nu semăna cu nici unul dintre tinerii pe care-i cunoscuse de când se stabilise în Arabia Saudită. Cel mai bun indiciu al acestei diferențe era că relația lor era încă puternică, după aproape un an, pe când celelalte relații ale ei de dinaintea lui Faisal nu duraseră mai mult de trei luni.

Faisal era un tip cu adevărat educat. Știa exact cum să se poarte cu o femeie și nu sărea să exploateze ocaziile, cum făceau toți ceilalți bărbați. Avea destui prieteni care erau femei, așa cum și Michelle avea prieteni bărbați, dar amândoi clarificaseră cât se poate de limpede pentru toată lumea că erau un cuplu serios.

Delicatețea lui Faisal și purtarea lui rafinată o făcură pe Michelle să reconsidere proasta impresie pe care și-o făcuse inițial despre tinerii din țara ei natală, în urma unor relații de foarte scurtă durată. Înainte de a-l cunoaște pe Faisal, nici măcar nu-i trecuse prin minte că un tânăr bărbat saudit ar putea fi la fel de romantic ca tinerii de oriunde altundeva din lumea civilizată. De exemplu, în fiecare dimineață când șoferul ei o ducea la facultate, Faisal se ținea după ei în mașina lui, ca semn al devotamentului său. Michelle trebuia să recunoască în sinea ei că faptul că-l vedea la șapte și jumătate dimineața conducând pe străzile din Riad și luptându-se din greu cu somnul, doar ca să poată fi *aproape* în compania ei, îi tulbura inima și i-o umplea de fericire.

Michelle nu putuse să explice niciodată vreuneia dintre prietenele ei, nici măcar celor mai apropiate, sentimentul de pierdere pe care-l simțise atunci când fusese nevoită să se mute din America înapoi în Arabia Saudită. Chiar dacă prietenele ei înțelegeau cât de intens disprețuia societatea saudită și tradițiile ei severe și chiar dacă știau cât de mult lua în derâdere restricțiile pe care societatea le impunea tinerelor femei, bătălia dintre cele două civilizații, care se dădea aprig înlăuntrul ei, era atât de contradictorie și de complexă, că numai cineva cu o inteligență ascuțită și cu o gândire deschisă ar fi putut să o înțeleagă pe deplin. Și atunci Michelle se trezi în compania lui Faisal, care părea să înțeleagă exact prin ce trecea. Curând, de fiecare dată când erau împreună, ea îi povesti din ce în ce mai mult despre ceea ce o tulbura. După ce dăduse în sfârșit peste un bărbat care o înțelegea, după ani întregi de căutări bâjbâite după ceva care se părea că nu exista, cum ar fi putut să nu se agațe de ocazia de a dezvălui cuiva cine era ea cu adevărat?

Se întâlnea cu el acasă la Um Nuwayyir, care credea în dragoste și care nici măcar o singură dată nu încercă să o prezinte celor patru tinere drept ceva rușinos. Era foarte conștientă de faptul că iubirea adevărată nu are supapă sau o cale deschisă de exprimare în această țară. Orice relație de iubire care de-abia se înfiripa, indiferent cât era de nevinovată sau de pură, era sigur percepută ca suspectă și, în concluzie, reprimată. Iar

asta, în schimb, îi putea împinge pe îndrăgostiți să depășească limitele și să se arunce în niște alegeri greșite. Așa că atunci când Michelle îi spuse lui Um Nuwayyir că era hotărâtă să-l invite pe Faisal la ea acasă în absența părinților ei, căci se săturase să se vadă cu el prin cafenele și restaurante unde trebuiau să se ascundă în spatele draperiilor protectoare, de parcă erau niște fugari, Um Nuwayyir le deschise ușa casei ei celor doi îndrăgostiți nefericiți. Făcu asta pentru a împiedica pe mai departe ca relația lor inocentă și respectabilă să se transforme în ceva mai mult înainte să se stabilească o recunoaștere oficială a uniunii lor.

Faisal îl luă pe Powder, cățelușul răsfățat al lui Michelle, și se jucă cu micul pudel alb, pe când o asculta pe Michelle depănându-i una dintre istoriile ei. Vorbea în engleză, deoarece așa se simțea mai puțin constrânsă.

— Când aveam cinci ani și ne aflam încă în America, doctorii au descoperit că mama avea cancer cervical. Trebuia să facă chimioterapie și apoi o histerectomie. Așa că nu mai putea avea alți copii. Ne-am întors la Riad după ce a terminat radioterapia, dar înainte ca părul să-i crească la loc. De cum am ajuns, în loc să ne consoleze, mătușa mea – sora tatălui meu – sugeră, chiar de față cu mama și cu mine, ca tata să se însoare cu altă femeie, care să-i poată dărui un fiu care să-i poarte numele. De parcă eu nu sunt de ajuns! Ce folos? De-ar fi să încerc să vorbesc despre toate fărădelegile comise în această societate

ipocrită, nu m-aş mai opri niciodată! Tati a rămas ferm pe poziţie şi a refuzat să se însoare cu altă femeie. O iubea pe mama şi îi era foarte devotat, o iubise de când o zărise prima oară în America, în seara de Anul Nou, pe care l-a sărbătorit acasă la un prieten. A cunoscut-o în noaptea aceea şi s-a căsătorit cu ea după două luni. Familia tatălui meu nu s-a împăcat niciodată cu această căsătorie, iar bunica bombănea de fiecare dată când mama o vizita – şi încă mai bombăne. La mai puţin de o lună după ce am plecat noi din America, tata ne-a mutat din nou acolo – tata, care întotdeauna visase să se întoarcă în ţara lui natală, pentru ca eu să pot creşte ca o fată saudită! Însă nu le putea face pe rudele sale să-i respecte intimitatea şi să nu se amestece în treburile lui. Aşa că a emigrat din nou.

Destul de des, Um Nuwayyir intra să vadă ce se mai întâmpla. Era foarte drăguţă şi amabilă. Cu toate că nu prea-i păsa ei de tradiţii, era întotdeauna la fel de protectoare cu cele patru fete ca şi cum ar fi fost propriile ei fiice şi le era cu totul devotată. Um Nuwayyir stătea câteva momente cu ei, întrebându-l pe Faisal de sănătatea mamei şi fraţilor şi surorilor lui, pe care bineînţeles că nu-i cunoştea. Voia ca el să ştie că ea avea grijă de Michelle şi că nu-l va lăsa să-i facă vreun rău. Nu voia nici ca el să se apropie prea mult fizic de Michelle. Faisal trebuia să simtă că el şi Michelle nu erau lăsaţi singuri în casă şi că mătuşica grijulie putea intra în orice clipă. După ce Um Nuwayyir pleca, Michelle revenea

la povestea ei, în timp ce amândoi ronțăiau amestecul special de nuci pe care Um Nuwayyir îl adusese din Kuweit.

— Trei ani mai târziu, când aveam treisprezece ani, ne-am întors în Riad și Meshaal era cu noi. Poți să crezi că eu am fost cea care l-a ales, dintre sute de copii, să fie fratele meu? Am avut cu adevărat sentimentul, la vremea aceea, că făuream un destin! Mi-au plăcut la nebunie părul lui negru, care avea aproape aceeași culoare cu al meu, și fețișoara lui inocentă. Am simțit așa, nu știu cum, că mi-era apropiat. Avea șase luni când l-am adoptat noi. Era atât de drăgălaș. De cum l-am văzut, i-am spus mamei și tatălui meu că acest copil era fratele meu, că el era cel pe care-l căutau. Când ne-am întors în Riad, tata a avut o întrevedere cu părinții, frații și surorile lui. Le-a spus fără ocolișuri că micuțul Meshaal era fiul pe care Dumnezeu nu dorise să i-l dăruiască prin Diane, mama mea, și că ei trebuiau cu toții să-i respecte alegerea și că nu trebuiau să-i dezvăluie vreodată lui Meshaal această taină. Rudele apropiate erau singurele care știau de boala mamei, deoarece nimeni nu o văzuse în timpul bolii sau tratamentului, iar tata nu a lăsat ca vestea să se răspândească. Tata i-a dat familiei lui de ales: dacă voiau ca el să rămână, îi puteau accepta hotărârea și pe ai lui. Dacă nu acceptau, avea să se întoarcă să trăiască în Statele Unite. După o săptămână de consilii de familie, au consimțit să-l accepte pe micul Meshaal drept unul de-al lor. Tata era sigur că vor fi de

acord, nu pentru că-l iubeau, ci pentru că afacerile familiei aveau nevoie urgentă de priceperea tatălui meu. Ne-am dus înapoi în America doar ca să încheiem toate socotelile acolo și, după un an, ne-am întors toți patru în Riad, să începem o nouă etapă din viața noastră.

Michelle se obișnuise cu tăcerile lui Faisal atunci când vorbea ea, mai ales dacă era ceva emoționant și trist ca acum, dar, de astă dată, îi era nițel teamă de tăcerea lui. Începu să caute în privirea lui o reacție de vreun fel, un răspuns care să-i dea de înțeles la ce se gândea după ce-i auzise povestea. Când nu descoperi nimic de natură să o liniștească, ea adăugă tristă :

— Nu ne e teamă de nimeni. Nu am ascuns originea lui Meshaal din cauza jenei sau ceva de genul ăsta. Crede-mă, tata era gata să trâmbițeze adevărul în paginile ziarelor și revistelor naționale, de n-ar fi fost sigur de faptul că societatea lui din Arabia Saudită nu-l va accepta pe fiul său adoptiv cu aceeași bunăvoință cu care acesta ar fi fost acceptat de societatea soției lui, în America. Nu e trist că trebuie să ascund un adevăr ca acesta de Meshaal și de prietenii mei ? Aș vrea să le pot spune, dar nu ar înțelege. I-ar adresa tot felul de vorbe supărătoare pe la spate și l-ar trata urât. Iar asta e ceva ce nu voi accepta ! E viața mamei și a tatălui meu și ei au ales să și-o trăiască în felul acesta, așa că de ce a încercat toată lumea să se amestece în treburile lor ? De ce sunt eu silită să joc un rol în fața celorlalți ? De ce această societate nu respectă

diferența dintre familia mea și celelalte familii saudite? Toată lumea mă consideră o fată rea doar pentru că mama e americancă! Cum să trăiesc într-o societate atât de nedreaptă? Spune-mi cum, Faisal!

Michelle izbucni în lacrimi, despre care descoperise chiar că-i făceau plăcere atunci când era cu el. Faisal era singurul care știa exact câte lacrimi trebuia să o lase să verse înainte de a o convinge, cu blândețe, să nu mai plângă. Era singurul care știa că ea va râde, în mod straniu, dacă el îi cumpăra de la cel mai apropiat magazin bomboanele copilăriei ei, cu lapte și unt moale, ori o cutie cu sucul ei preferat, de căpșuni, lucruri despre care numai el știa că aveau darul de a o înveseli.

De această dată, Faisal își ținu gândurile pentru sine. O consolă tandru, pe când își imagina conversația pe care o va avea cu mama lui de îndată ce se va întoarce acasă. Încercase să amâne de multe ori această discuție, dar de data asta era hotărât să deschidă (sau să închidă) subiectul cu mama sa, odată pentru totdeauna, își zise în sinea lui „Dumnezeu să ne ajute!“ și plecă.

(15)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la : „seerehwenfadha7et"
Data : 21 mai 2004
Subiect : Vai, inima mea!

Şi printre ei se află unii care te ascultă, dar poţi să-i faci pe surzi să audă, chiar dacă nu te înţeleg? Iar printre ei sunt unii care se uită la tine, dar poţi să-i călăuzeşti pe cei orbi, chiar dacă nu văd?

Coran, sura Yunus,
versetele 42-43

Ştiu că muriţi cu toţii de curiozitate să ştiţi ce s-a întâmplat între Faisal şi mama sa, aşa că revenim astăzi la capitolul despre Faisal şi Michelle. Draga de Michelle, care este cauza bârfelor deoarece lumea e convinsă că eu sunt ea (dacă nu sunt Sadeem)! Se pare că eu sunt Michelle dacă folosesc expresii englezeşti. Însă apoi, chiar în săptămâna următoare, când am inclus în e-mail un poem arab de Nizar Qabbani, devin Sadeem. Ce viaţă schizofrenică duc!

• • •

În clipa în care Um Faisal auzi numele englezesc „Michelle“, în capul ei năvăli un roi de demoni. Faisal încercă repede să-și corecteze greșeala. Lumea îi spune „Michelle“, dar adevăratul ei nume este pur saudit, „Mashael“, o asigură el pe mama lui.

— Se numește Mashael al-Abdulrahman.

Privirea arzătoare a mamei lui îl sperie pe Faisal și-l făcu să-și țină gura. Își făcu brusc griji că între cele două familii exista vreo ceartă veche. Însă îi deveni rapid clar că problema consta în faptul că mama lui nu mai auzise niciodată numele acestei familii.

— La cine te referi, *Al-Abdulrahman*? Abdul este servitorul și Rahman este Milostivul, unul dintre multele nume ale lui Allah. Deci vine din familia servitorului lui Dumnezeu, ca oricare Abdullah, Abdullatif sau Abdulaziz. Toate sunt numele Domnului. Dar știi cât de mulți servitori ai lui Dumnezeu există? Cu toții suntem slujitorii Lui! Așa că ce anume îl face special pe acest Abdul Rahman?

Numele de familie al lui Michelle – „servitorul Celui Milostiv“ – era la fel de comun cum sugera epitetul. Aparent, numele nu se ridicase niciodată în rândul familiilor cu care familia Al-Batran forma alianțe sau cu care se amesteca. Faisal încercă să-i explice mamei sale că tatăl lui Michelle se stabilise în țară doar de câțiva ani și poate că de aceea numele lui nu le era cunoscut multora din societatea din Riad.

Mama lui nu înțelegea.

— Cine sunt frații lui? vru ea să știe.

Faisal îi răspunse energic că tatăl lui Michelle era *cel mai de succes* dintre membrii familiei Al-Abdulrahman. Doar că, de când se întorsese din America, unde trăise mulți ani, acesta nu se afla în relații decât cu oameni care aveau aceleași idei și concepții culturale.

Asta o făcu pe mama lui și mai mânioasă. Familia fetei ăleia nu era de rangul lor. Trebuiau să-l întrebe pe tatăl lui Faisal, căci el știa infinit mai multe despre genealogii și familii. Însă mama lui îi sugeră, din capul locului, că această discuție nu suna a bine. Fata îl păcălise! *Vai*, fetele din generația asta! Cât sunt de groaznice! Și *vai*, fiul ei cel tânăr și necopt – nu s-ar fi așteptat niciodată ca tocmai *el* să pice în cursa unei fete ca asta! Îl întrebă cine erau unchii pe linie maternă ai fetei și cum auzi că mama fetei era americancă, decise să trântească DEFINITIV ușa acestui dialog lipsit de finalitate, pe această temă nemaipomenit de ridicolă. Prin urmare, ca nenumărate mame înaintea ei, ea recurse la cel mai vechi truc din lume:

— Repede, fiule! Ridică-te repede și adu-mi medicamentele pentru tensiune! Vai, inima mea! Vai, inima mea! Cred c-o să mor...

Faisal încercă din răsputeri. Trebuie spus că el chiar încercă din greu să o convingă, să o facă să vadă multele calități extraordinare ale lui Michelle sau, în limbajul comerțului cu cai pe care-l folosesc mamele care caută să pețească, „frumoasele ei caracteristici". Îi vorbi

întruna despre lucruri care pentru ea nu însemnau nimic. Mashael era o fată educată, cultă; era studentă la universitate, cu un potpuriu de gândire orientală și occidentală care lui îi plăcea cu adevărat și pe care-l admira. Fata îl înțelegea. Fata era sofisticată și nu venită direct de la țară, cum erau toate celelalte fete pe care le cunoscuse sau la care mama lui făcuse aluzii mai mult decât subtile că ar fi soții bune. Adevărul gol-goluț era singurul lucru pe care nu i-l putea spune deschis mamei lui: fata îl iubea și el o iubea. O iubea chiar mai mult decât îl iubea ea pe el, asta era sigur.

Mama lui dădu pe gât doctoria. (Dacă nu-i ajută la nimic, măcar nu-i făcu nici rău.) Își șterse lacrimile fierbinți și își mângâie părul ușor, pe când îi vorbea despre speranțele ei mari de a-și căsători fiul cel mic cu cea mai bună fată, de a-i oferi cel mai bun cămin dintre câte erau, cel mai bun automobil, plus bilete cu toate cheltuielile plătite ca să-și petreacă cea mai minunată lună de miere.

Sărmanul, nefericitul Faisal! Plânse și el la picioarele prea iubitei sale mame. Nu iubea pe nimeni în lume mai mult ca pe mama sa și niciodată nu i se împotrivise, nici măcar o singură dată în viața lui. Plânse, de asemenea, pentru fata sofisticată, iubita lui care-l înțelegea și pe care o înțelegea mai mult decât s-ar putea înțelege vreodată doi oameni pe lumea asta, Michelle cu frumusețea ei Najdi și personalitatea americană, fata care nu avea să fie a lui.

(16)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et“
Data: 28 mai 2004
Subiect: Oare asta înseamnă „stabilitate emoțională“?

Poetule, dă-mi voie să te-ntreb: câte flori au fost pedepsite
Fără să afle vreodată care le erau păcatele?
Ibrahim Naji

Mulți dintre voi pur și simplu nu cred ce a făcut Faisal. Sau, ca să mă exprim mai precis, ce nu a făcut. Dați-mi voie să vă asigur însă că exact așa s-a întâmplat. I-a povestit lui Michelle amănuntele sordide ale schimbului de cuvinte cu mama lui – pe care eu, la rândul meu, vi le-am transmis vouă –, dar numai după mai multe săptămâni de confuzie mentală, de autopedepsire, de război între inima lui înflăcărată și rațiunea care cunoștea perfect care erau limitele – stabilite de multă vreme de familia lui – la care trebuiau să se supună, alegerile pe care el avea să le facă în viață.

Nu înțeleg de ce sunteți cu toții atât de mirați! Astfel de povești se petrec în fiecare

zi printre noi și, cu toate astea, nimeni nu le ia în seamă, cu excepția celor doi care ard în incendiu. De unde credeți voi că vin toate acele poezii triste și cântece melancolice din patrimoniul nostru cultural? Iar astăzi, paginile de poezie din ziare, radioul, programele de televiziune și forumurile de discuții literare de pe internet, toate își trag seva din astfel de povești, din asemenea dureri sufletești.

Vă voi povesti lucrurile care se întâmplă în casele noastre și sentimentele care pun stăpânire pe noi, fetele din Riad, când are loc așa ceva. Nu voi încerca să intru în conținutul acelor piepturi bărbătești de crocodil, deoarece, ca să mă exprim simplu, nu știu suficient de multe despre firea crocodililor. Sinceră să fiu, crocodilii nu se află în sfera mea de cunoștințe ori de interes. Eu vorbesc doar despre prietenele mele; restul e la latitudinea cuiva care se simte îndeajuns de crocodilian pentru a vrea să spună ceva despre prietenii lui. Acel crocodil ar trebui, categoric, să-mi scrie și să mă informeze ce se întâmplă în mlaștinile în care locuiește el, deoarece noi, șopârlele, chiar suntem disperate să aflăm! Tânjim cu adevărat să le cunoaștem gândurile și să le înțelegem motivele, care întotdeauna par a fi atât de adânc ascunse față de noi.

S-a dezlănțuit iadul după ultimul meu e-mail despre Faisal și Michelle. Din păcate, întotdeauna unii oameni pot fi auziți mai tare decât toți ceilalți deoarece sunt practicanții mândri ai îndoielnicei filozofii potrivit căreia

cine țipă mai tare câștigă. Dacă sunt atât de dornici să agite lucrurile, oare aceste categorii răzbunătoare nu și-ar folosi mai bine timpul dând din gură împotriva ideilor revoltătoare și a tradițiilor depășite, cum ar fi prejudecățile rasiale, decât împotriva oamenilor care încearcă pur și simplu să pornească o discuție despre cât de jignitoare sunt asemenea practici?[1]

Toată lumea condamnă scrisul meu îndrăzneț și, poate, chiar îndrăzneala mea de a scrie, în primul rând. Toată lumea dă vina pe mine pentru furia pe care am provocat-o în jurul subiectelor „tabu“ despre care noi nu am fost niciodată obișnuiți să discutăm fățiș în această societate, mai ales când salvele de deschidere vin din partea unei tinere ca mine. Dar nu există un punct de plecare pentru fiecare schimbare socială drastică?

Iar eu cred asta: s-ar putea să găsesc câțiva oameni, rătăciți, care cred în cauza mea în acest moment sau s-ar putea să nu găsesc, dar mă îndoiesc că voi găsi mulți oameni potrivnici acesteia, dacă ar fi să privesc în viitor, peste o jumătate de secol.

---

1. Societatea saudită este divizată, potrivit unei vechi tradiții, în două pături ai căror membri nu se căsătoresc între ei. Una este denumită „tribală“, deoarece strămoșii ei pot fi identificați până în vremuri străvechi, iar cealaltă este „netribală“, deoarece strămoșii membrilor săi nu pot fi identificați. Recent, instanțele judecătorești au ținut cont de aceste diferențe și au despărțit cupluri care încălcau această veche tradiție nonislamică (n. a.).

• • •

Întoarcerea definitivă a lui Gamrah în casa părinților ei a fost etichetată drept o vizită de rutină. Mama ei, care știa tot ce se întâmplase, consideră a fi cel mai înțelept să ascundă adevărul de toată lumea. „Un nor trecător", așa descria ea cearta dintre fiica ei și Rashid și amenințarea lui de a divorța de ea. Mama ei hotărî să nu-i spună nimic nici măcar tatălui lui Gamrah, care era în vacanță în nordul Africii. La urma urmei, bărbatul nu manifestase nici un fel de interes cu privire la viața personală a nimănui din casă și nici nu avea să o facă vreodată. Mama lui Gamrah fusese întotdeauna aceea care organiza casa și tăia și spânzura în gospodărie.

Când o vizitau diverse femei, care o copleșeau cu nesfârșite felicitări pentru sarcina ei, Gamrah repeta ceea ce exersase cu mama ei :

— Rashid, săracul, e la facultate zi și noapte – nu vrea să facă pauze nici măcar în vacanțe. În clipa în care și-a dat seama că sunt însărcinată, a insistat că trebuie să dau personal vestea cea bună familiei mele, dragul de el ! Stau vreo lună aici și apoi mă duc înapoi. Știu că nu suportă să aștepte mai mult pentru a mă vedea !

În particular, mama ei spunea :

— Nu va exista divorț în familia noastră. Nu-mi pasă că fratele tău a divorțat de soția lui. De fetele din familia Al-Qusmanji nu se divorțează niciodată !

Însă Rashid, nemernicul, nu lăsă ca lucrurile să treneze, astfel încât mama lui Gamrah

să aibă timp să se gândească la o soluție. Într-o adevărată reeditare a tragediei lui Sadeem, actele de divorț îi fură trimise tatălui lui Gamrah la două săptămâni după ce acesta ateriză la Riad, blocând efectiv toate posibilele mașinațiuni materne. Parcă Rashid abia așteptase momentul în care simțea că putea să scape, în mod justificat, de soția care-i fusese băgată pe gât de familia sa.

Actul de divorț nu era deosebit de groaznic la vedere, în sine, dar conținutul său era cu adevărat foarte îngrozitor. Când i-l dădu fratele ei, Gamrah citi rândurile documentului și se prăbuși pe cel mai apropiat scaun, țipând:

— *Yummah*! Mami, a divorțat de mine! *Yummah*, Rashid a divorțat de mine! S-a terminat, a divorțat de mine!

Mama ei o luă în brațe, plângând și blestemându-l pe vinovat cu invective dure:

— Dumnezeu să-ți facă inima scrum și pe cea a mamei tale de asemenea, Rashid, așa cum ai ars tu inima mea cu ceea ce i-ai făcut fetiței mele.

• • •

Hessah, sora lui Gamrah, care se măritase cu un an înaintea lui Gamrah și era însărcinată în opt luni la nunta lui Gamrah, se alătură surorii și mamei ei în a striga blesteme, dar, în cazul ei, acestea erau îndreptate împotriva tuturor bărbaților. Și ea suferise de când se căsătorise. Khalid, soțul ei, care pe toată perioada logodnei fusese blând și tandru, se transformase într-o cu totul altă persoană imediat

după căsătorie, când deveni total distant și neinteresat de ea. Hessah se plângea mereu mamei ei de faptul că el o neglija. Când se îmbolnăvea, nu o ducea la doctor. Iar când a rămas însărcinată, mama ei a fost aceea care a însoțit-o la controalele obișnuite. Odată cu venirea pe lume a fetiței, sora ei mai mare, Naflah, a trebuit să meargă cu Hessah ca să cumpere lucrurile necesare pentru copil. Ceea ce o înfuria cel mai mult pe Hessah la Khalid era lipsa lui de generozitate față de ea, deoarece ştia că acesta are mulți bani și era evident că nu se zgârcea când era vorba de propriile-i cheltuieli. Refuza să-i dea lunar bani de cheltuială soției sale, aşa cum îi dădea soțul lui Naflah acesteia şi aşa cum tatăl ei făcea cu mama ei. În schimb, îi dădea bani pentru fiecare lucru în parte pe care voia să-l cumpere, şi chiar și atunci numai după ce îl bătea la cap până într-acolo încât se simţea umilită.

Când avu nevoie de o rochie nouă, pe care să o poarte la nunta verişoarei ei, și îl rugă să-i dea trei mii de riali, el găsi tot felul de pretexte ca să evite să-i dea banii : „N-ai nevoie de rochie, ai o mulţime de rochii". Sau : „Nu ţi-am cumpărat eu o rochie acum șase luni ?". Ori : „Nu prea am bani. Du-te şi ia de la taică-tău, că mereu le cumpără fraților tăi câte o mașină nouă, sau mi te-a plasat mie ca să scape de pretenţiile tale ridicole?". Ori vreun alt comentariu la fel de groaznic, care, în general, reușea să o facă să-și ia gândul de la ceea ce se întâmpla să aibă nevoie sau să-și dorească. În acele rare ocazii când el chiar îi

dădea bani, îi dădea cinci sute în loc de cei trei mii pe care-i ceruse ea sau cincizeci, dacă, sperând să scape de un răspuns umilitor, ea îi ceruse doar cinci sute de la început. Și, dintr-un motiv care ei îi scăpa, mama lui îl încuraja. De fapt, Scorpia (cum își poreclise ea soacra) îl aplauda pe iubitul ei fiu Rashid pentru faptul că era atât de zgârcit cu soția lui. Așa trebuia să fie un bărbat Najdi bun. Așa o tratase soțul ei, tatăl lui Rashid, pe ea.

Gamrah îndură multă suferință ca urmare a divorțului de Rashid. Deși Sadeem îi spusese cât de cumplită fusese despărțirea ei oficială de Waleed, Gamrah era copleșită într-un fel pentru care Sadeem nu o pregătise. Cel mai rău era noaptea. De când se întorsese în casa familiei, nu era în stare să doarmă mai mult de trei ore în șir pe noapte – ea, căreia niciodată nu i se păruse greu să doarmă zece sau chiar douăzeci de ore neîntrerupt înainte de măritiș și chiar în timpul acestuia! Acum, se trezea chinuită, neliniștită. Oare aceasta era acea „instabilitate emoțională" care constituia un subiect de conversație atât de la modă printre prietenele ei necăsătorite? Pe scurta durată a căsătoriei ei, nu fusese niciodată conștientă de importanța crescândă a prezenței lui Rashid în viața ei, nu până când o părăsise.

Stând pe-o parte în pat, își întindea piciorul drept și, când piciorul ei nu îl atingea pe cel al lui Rashid, se întorcea pe cealaltă parte, fără tihnă. Recita cele două talismane și protectorul Verset al Tronului din Coran și toate rugăciunile de culcare pe care le învățase

vreodată. În cele din urmă, ațipea, cu capul în colțul din dreapta al saltelei şi cu picioarele întinse spre colţul de jos din stânga. Numai atunci când stătea întinsă aşa, pe diagonală, putea să simtă marele gol pe care Rashid îl crease în patul ei, dar care era doar o parte din golul pe care el îl crease în viaţa ei.

(17)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 11 iunie 2004
Subiect: Asta-mi lipsea mie, un alt saudit!

Nu ți-am deschis noi oare pieptul și ți-am dat la o parte povara, acea povară care cântărea greu în spinarea ta chiar și când făcea să-ți fie preamărit numele printre oameni? Căci, odată cu greutățile, vine și alinarea; cu adevărat, odată cu greutățile vine și alinarea.

Coran, sura al-Sharh
Capitolul „Alinării", versetele 1-8

În timpul ultimelor săptămâni, am tot citit noile povești care vorbesc despre mine sau, să zicem, despre e-mailurile mele! Ziare naționale de seamă au scris despre „o rumoare larg răspândită aici, în spatele căreia se află o tânără anonimă, care trimite în fiecare vineri un e-mail unui mare număr de utilizatori de internet din Arabia Saudită. În aceste e-mailuri, ea spune poveștile a patru prietene, Gamrah al-Qusmanji, Sadeem al-Horaimli, Lamees Jeddawi și Michelle al-Abdulrahman. Fetele aparțin societății «clasei de catifea», o elită al

cărei comportament este păstrat ascuns, în mod obișnuit, de ochii celorlalți.

În fiecare săptămână, scriitoarea dezvăluie întâmplări noi și palpitante, făcându-i pe cititorii nerăbdători, al căror cerc se lărgește întruna, să aștepte cu răsuflarea tăiată rugăciunile de prânz de vinerea. În fiecare sâmbătă dimineață, birourile instituțiilor guvernamentale, sălile de conferință, coridoarele spitalelor și sălile de clasă se metamorfozează în arene de dezbatere pe marginea celui mai recent e-mail. Toată lumea intervine în discuții. Există unii care o sprijină pe această tânără și alții care se ridică împotriva ei. Sunt unii care cred că ceea ce fac aceste fete este perfect normal (și, de asemenea, că nu constituie vreun secret), și alții care fierb de mânie din cauza dezvăluirii a ceea ce ei consideră a fi excesele care se petrec în jurul lor, în societatea noastră conservatoare.

Indiferent de rezultat, nu există nici cea mai mică îndoială că aceste e-mailuri ciudate și neobișnuite au creat furori în societatea noastră, care nu a mai trecut niciodată prin ceva de felul acesta. Este limpede că aceste e-mailuri vor continua să furnizeze un material fertil pentru schimbul de idei și pentru dezbateri mult timp de acum încolo, chiar și după ce e-mailurile vor înceta să apară..."

• • •

Lui Sadeem începu să-i facă plăcere munca ei pe timpul verii la HSBC Bank. Toată lumea

o trata cu politețe și căldură. Era cea mai tânără funcționară de acolo și oamenii se dădeau peste cap ca să-i ofere ajutor și sfaturi. Se simțea bine mai ales cu Tahir, un coleg pakistanez musulman, care era cel mai vesel și mai amuzant dintre toți.

Munca nu era împovărătoare. Atribuţiile ei se limitau la primirea clienților care intrau în bancă pentru informaţii și la a-i ajuta să completeze formularele sau să-şi sorteze și să-și îndosarieze documentele.

Nu era atrasă de nici unul dintre colegii ei, așa că se purta cu degajare cu toți. Mai mult, printre ei nu exista nici un arab, așa că se simțea liberă să se comporte ca și cum ar fi fost una de-a lor, glumind cu unul şi râzând cu altul și neimpunându-și nici un fel de restricții, așa cum făcea în mod normal atunci când se afla într-un grup de arabi, mai ales oameni din Golf și, în special, saudiți.

Într-o zi, cum era ora de închidere a băncii, Edward, un coleg cu ochi albaștri, păr negru și un fermecător accent irlandez, le propuse să meargă cu toții la The Piano Bar, pe Kensington High Street. Sadeem a fost de acord, de vreme ce mergea multă lume, inclusiv Tahir, și pentru că barul nu se afla departe de apartamentul ei. Tahir își dăduse întâlnire cu un prieten la bar, intenționând ca după aceea să meargă la film. Sadeem îi spuse că va pleca și ea oricând va pleca el. Îi devenise ca un frate mai mare, în a cărui prezență se simțea relaxată și în siguranță.

La bar, ochii lui Sadeem rătăceau întruna spre pian. Pe capacul din sticlă transparentă al acestuia erau aliniate mai multe pahare. Pianul o făcea să se gândească la pianul alb din vechea casă din Riad a mătușii ei Badriyyah. Tariq, fiul mătușii ei, luase lecții de pian și o învățase pe Sadeem tot ce știa el.

Sadeem luă îndrăzneața hotărâre de a încerca să cânte la pian, chiar dacă trecuseră șapte ani de când cântase ultima oară. Își ceru scuze anticipat și începu să atace clapele aproape la întâmplare, până când găsi nota potrivită. O luă de la capăt și de astă dată cântă o melodie care putea fi recunoscută, o piesă de Omar Khayrat, compozitorul ei preferat.

Pe cale să intre în barul de unde trebuia să-l ia pe Tahir, Firas s-a oprit din drum ascultând melodiile arabe familiare care veneau dinăuntru. Din locul în care se afla, pe scări, trase cu ochiul pe fereastră și zări așezată la pian o tânără foarte atrăgătoare. Rămase unde era, ascultând-o cântând, până când răsună zgomotul aplauzelor și fata se întoarse la locul ei.

Firas coborî treptele care-i mai rămăseseră și se îndreptă spre masa prietenului său. Salută scurt grupul și îl rugă pe Tahir să se grăbească, astfel încât să poată ajunge la timp la film, nedându-i lui Tahir posibilitatea de a-l prezenta grupului.

Tahir se întoarse spre Sadeem și o întrebă dacă era sigură că nu voia să meargă cu ei la

Cinema Odeon, aflat în apropiere. Ea refuză invitația, urându-le distracție plăcută. Afară, ei o luară la stânga, spre cinematograf, în timp ce ea o luă la dreapta, mergând pe jos la apartamentul ei.

După o săptămână, Tahir dădu o petrecere la barul The Collection, din South Kensington, când a împlinit treizeci de ani. Acolo, Firas o întâlni pentru a doua oară pe Sadeem, dar, de această dată, el decise să-i spună că era arab, ca și ea. Era sigur că ea presupusese că era pakistanez, deoarece, în grabă, Tahir nu le făcuse cunoștință la The Piano Bar. Firas era bucuros. Acum îi putea spune el însuși acest lucru, în felul său. Se duse la Sadeem, care tocmai se așezase pe un scaun.

— Sora mea care stă lângă mine este arăboaică?

Sadeem făcu ochii mari:

— Ești arab?

— Saudit, de fapt. Mă cheamă Firas al-Sharqawi.

— Eu sunt Sadeem al-Horaimli. Îmi pare rău, am crezut că ești pakistanez, ca și Tahir.

El râse de sinceritatea ei jenată.

— Dar tu? Oricine se uită la tine ar putea să jure că ești spaniolă! Până și engleza ta – *ma sha Allah!* E perfectă!

— Și eu sunt saudită.

El zâmbi:

— Este o onoare să te cunosc.

Sadeem nu era deloc entuziasmată să-l cunoască, acum că știa că e saudit.

— Ăăă, da. Bună. Mă bucur să te cunosc.

— Te-am auzit data trecută cântând la pian și am știut că trebuie să fii arăboaică, iar când l-am întrebat pe Tahir, mi-a spus că ești saudită.

— Zău? Nu țin minte să fi fost acolo când am cântat eu.

— Am stat ascuns pe scări și te-am privit pe geam. E prima oară când aud muzică orientală la The Piano Bar și cred că interpretarea ta a fost extraordinară.

— Îți mulțumesc – ești foarte amabil.

Sadeem își culese poșeta de pe scaunul de lângă ea și adăugă:

— Ei, acum trebuie să plec. Scuză-mă.

— Dar e devreme!

— Am o programare.

— OK, dar de ce nu aștepți puțin – măcar până ai ocazia să-ți iei la revedere de la Tahir? Probabil că e jos, la bar.

— Nu pot. Te rog, dacă-l vezi, transmite-i toate cele bune din partea mea și spune-i că-mi pare rău că a trebuit să plec.

— La revedere și sper că nu te-am supărat. Oricum, mi-a făcut plăcere să te revăd.

(„Să mă superi? Ai putea să spui și așa! Doar câteva cuvinte din partea ta și simt cum toată vechea mea amărăciune crește în mine ca un vulcan. Însă la ce să te aștepți? Doar ești saudit.")

— Într-adevăr, așa e. Pa.

Sadeem se întoarse acasă, blestemându-și norocul la dezvăluirea faptului că prietenul lui Tahir era saudit. Începu să treacă în revistă, în gând, toate lucrurile care avuseseră loc

când îl văzuse prima oară pe Firas la The Piano Bar, în urmă cu o săptămână. Oare comisese vreuna dintre greșelile pe care un tânăr saudit nu trebuie să le vadă venind din partea unei fiice a țării sale? Oare spusese ceva nepotrivit, îndrăzneț, pedant? Fusese îmbrăcată cu ceva suficient de decent?

„De l-ar culege Dumnezeu de pe fața pământului! Ce l-o fi adus aici?! Așadar, nici în acest loc nu pot să mă relaxez și să mă port natural? Sauditţii ăștia se țin mereu scai de mine! Îi am mereu în față! Dumnezeule atotputernic! Pun pariu c-o să facă scandal și mâine fiecare vorbuliță a mea va fi transmisă în Riad! Dumnezeu să nu aibă milă de tine, Tahir, de tine și de prietenul tău. Ce a zis? «Sora mea care stă lângă mine este arăboaică?» O, ce mai text!"

La începutul săptămânii următoare, Sadeem îl întrebă pe Tahir despre Firas și îl certă că nu-i spusese de unde era. Tahir negă vehement că ar fi făcut-o intenționat. Firas nu era genul de tip care să o îngrijoreze, o liniști el. Îl cunoștea de multă vreme, fuseseră împreună la Universitatea Westminster, îi zise el. Firas studia pentru un doctorat în Științe Politice, pe când Tahir își finaliza teza de master în Contabilitate. Fuseseră șase luni colegi de cameră la căminul universității din Marylebone Hall. Ceea ce le plăcuse cel mai mult la căminul acela fusese apropierea lui de importanta moschee din Regent Park, unde se duceau cu regularitate la rugăciunile de vinerea. După ce Tahir își luase diploma, se mutase într-un

apartament din Maida Vale. Un pic mai târziu, se mutase și Tahir, într-o locuință din Saint Johns Wood, pe care încă o avea. Firas îi rămăsese un prieten drag, iar Tahir se simțea norocos că-l avea.

În zilele care urmară, Tahir nu-i oferi mai multe informații despre Firas și Sadeem nu-l întrebă. Se temea însă că Tahir îi povestise lui Firas de disconfortul ei la petrecere. Cât de umilitor ar fi fost pentru ea! În general, toată lumea înțelegea că fetele saudite se simțeau mai în largul lor atunci când socializau cu bărbați care nu erau saudiți. Firas nu ar fi fost nici primul, nici ultimul care să trăiască șocul de a descoperi că o fată din țara lui prefera să-și petreacă timpul cu prietenul său pakistanez, și nu cu el.

Deși Sadeem era, relativ vorbind, liberă de genul de constrângeri și griji pe care majoritatea fetelor saudite le au, deoarece ea avea un tată *oarecum* liberal și pentru că, în mod normal, puțin îi păsa ei, cu adevărat, de ceea ce spuneau sau gândeau alții, de data asta își dorea să poată avea prilejul de a-l reîntâlni pe acest bărbat, ca să-și poată da seama de impresia pe care o făcuse asupra lui. O neliniștea să se gândească la faptul că, poate, el avea o părere proastă despre ea, deoarece, chiar dacă nu-l cunoștea, era saudit, la urma urmei, și ar fi putut, pur și simplu, să stârnească o furtună de bârfe în jurul ei, care ar fi zburat de la Londra până în Riad.

Sadeem deprinsese obiceiul de a-și petrece diminețile de sâmbătă făcând cumpărături în

magazinele de pe Oxford Street și apoi petrecând câteva ore la Border's. Îi plăcea să colinde prin toate ungherele și ascunzișurile imensei librării cu cinci etaje, citind reviste și ascultând cele mai noi CD-uri, după ce lua un mic dejun ușor la Starbucks-ul dinăuntru.

Acolo dădu peste el. Pentru a treia oară la rând, Soarta îi aranjase o întâlnire întâmplătoare convenabilă și respectabilă cu acest străin. „Asta trebuie să însemne ceva", se gândi Sadeem și în cap îi veni brusc una dintre expresiile preferate ale lui Um Nuwayyir: „A treia oară e cu noroc".

Firas era adâncit în lectura unui ziar, cu o ceașcă de cafea în mâna dreaptă. În fața lui, pe masă, erau aruncate mai multe hârtii și un laptop.

„Să merg la el să-l salut? Dacă se hotărăște să fie bădăran și se preface că nu mă cunoaște? *Yallah,* fie ce-o fi. N-am nimic de pierdut, așa că..." Se întoarse spre el și-l salută amabil. El se ridică și-i strânse mâna respectuos, iar cu un „Ce mai faci, Sadeem? Mă bucur să te văd" îi șterse toate gândurile rele pe care le avusese în privința lui. Rămaseră în picioare lângă masa lui, pălăvrăgind. După câteva minute, o ajută să-și mute cafeaua și croasantul cu brânză de pe masa ei pe a lui, ca să nu trebuiască să mănânce singură.

Conversația merse firesc, în mod plăcut. Cumva, în timpul discuției, ea uită că el era tocmai bărbatul, tocmai sauditul a cărui limbă dorise să o taie înainte ca el să poată răspândi bârfe despre ea. Îl întrebă despre facultate și

despre subiectul disertației lui, iar el o întrebă despre studiile ei și despre munca ei pe timpul verii. Când ea îl întrebă ce era cu toate hârtiile acelea împrăștiate în fața lor, el îi mărturisi că avusese de gând să citească mai mult de două sute de pagini în dimineața aceea, dar că, lucru obișnuit pentru el, nu fusese în stare să reziste tentației unui ziar proaspăt, foșnitor. Ca un copil neascultător, ascunse de ea ceea ce se afla pe scaunul de lângă el : un alt teanc de ziare. Ea râse de el. El pretinse că tot ce cumpărase în dimineața aceea era *Al-Hayat*, *Asharq al-Awsat* și *Times*, pe care le citise de la cap la coadă, în loc să-și citească muntele de materiale pentru facultate.

În timp ce conversația lor continua, Sadeem rămase uimită de prețuirea lui rafinată față de muzică și artă și de cunoștințele sale în domeniu. Când el o sili să-i promită că o va asculta pe soprana Louisa Kennedy interpretând aria „Regina nopții“ din *Flautul fermecat* de Mozart, ea se gândi în sinea ei că Firas era unul dintre cei mai culți bărbați pe care-i cunoscuse vreodată.

Discuția se îndreptă spre subiectul numărului mare de turiști din Golf care năvăleau în Londra în fiecare an în acest anotimp. Sadeem, o Fecioară tipică, nu își cenzură umorul mușcător, critic. Firas, un reprezentant al zodiei Gemenilor, nu își ascunse predispoziția de a râde și a glumi, specifică zodiei. Împreună, ei umplură cafeneaua cu râsetele lor.

Chimia dintre ei deveni atât de densă, încât plutea în aer și cobora în picaj în jurul capetelor

lor, ca niște săgeți din benzile desenate. Sadeem băgă de seamă că o ploaie puternică începuse să răpăie pe trotuare, chiar dacă doar cu puțin înainte soarele strălucise pe cer. Firas se oferi să o ducă acasă – sau oriunde voia – cu mașina lui, dar ea refuză politicos, mulțumindu-i pentru amabilitate. Îi spuse că-și va termina cumpărăturile în apropiere și apoi va lua un taxi ori un autobuz până acasă. El nu insistă, dar o rugă să aștepte câteva minute, cât se ducea să ia ceva din mașină.

Se întoarse cu o umbrelă și un impermeabil, pe care i le dădu lui Sadeem. Ea încercă să-l convingă să-și oprească pentru el ori una, ori alta, dar el rămase ferm pe poziție, astfel că ea le acceptă cu mulțumiri și urări de bine.

Înainte de a se despărți, Sadeem speră că el va fi îndeajuns de îndrăzneț ca să-i ceară numărul de telefon, astfel încât să nu fie nevoiți să lase următoarea lor întâlnire la cheremul norocului, mai ales că ea mai avea de stat la Londra doar câteva zile înainte de a se întoarce la Riad, ca să-și reia studiile. El o dezamăgi, însă și doar îi întinse mâna, spunându-i „la revedere" și mulțumindu-i călduros pentru compania plăcută. Ea se întoarse pe jos la apartament, fiecare pas purtând-o mai departe de finalul fericit al unei povești care nici măcar nu avusese ocazia să înceapă.

(18)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 11 iunie 2004
Subiect: O societate subminată de contradicții

Nobilul Profet, binecuvântările și pacea lui Dumnezeu fie cu el, s-a însurat cu femei arabe și cu femei care nu erau arabe; femei din tribul său, Quraish, și femei care nu erau Quraish; musulmane și nemusulmane; creștine și evreice care s-au convertit la Islam înainte de consumarea căsătoriei; femei care mai fuseseră măritate înainte și virgine.

Amr Khaled[1]

Am observat că, de curând, e-mailurile mele au început (în sfârșit!) să atragă aprobarea celor de același sex cu mine, deși majoritatea mesajelor de încurajare pe care le primesc sunt de la bărbați, fie ei binecuvântați! Parcă-mi și închipui scenariul: săptămână după săptămână, fata ta stă cocoșată la computer în

1. Amr Khaled este un predicator și activist musulman egiptean. Popularitatea sa a crescut acum în toate țările arabe. Este unul dintre cei mai influenți teleevangheliști și autori din lumea arabă (n.a.).

fiecare vineri după rugăciuni, aşteptând să apară e-mailul meu, iar în clipa în care se întâmplă acest lucru îl citeşte rapid, cu frenezie, în căutarea oricărei umbre de asemănare cu ea însăşi. Când nu găseşte nici una, scoate un suspin de uşurare şi apoi le sună pe prietenele ei ca să se asigure că şi ele au scăpat şi se felicită toate între ele pentru faptul că au evitat scandalul încă o săptămână! Dar dacă ar găsi ea ceva care seamănă fie şi pe departe cu o întâmplare prin care a trecut acum câţiva ani sau ca vreo stradă pe care s-a plimbat vreunul dintre personajele mele să semene cu strada de lângă casa unchiului ei din suburbii, atunci tot iadul s-ar dezlănţui asupra mea.

Primesc o mulţime de e-mailuri în care sunt certată şi ameninţată. „*Wallah*, te vom da de gol aşa cum ne-ai dat tu de gol!“, „Ştim cine eşti! Eşti fata aceea, fiica nepoatei unchiului cumnatei mele!“, „Eşti pur şi simplu invidioasă pentru că verişorul tău m-a cerut pe mine de soţie, şi nu pe tine!“ Sau: „Eşti fiica aceea gură-spartă a foştilor noştri vecini din Manfooha, foarte invidioasă că noi ne-am mutat la Olayya, pe când tu eşti încă înţepenită în locul ăla groaznic.“[1] Haideţi, fetelor, reveniţi-vă!

---

1. Manfooha este o foarte veche arie urbană în sudul Riadului, iar Olayya este o zonă în plină dezvoltare din Riad, unde preţul proprietăţilor imobiliare este ridicat (n. a.).

• • •

Faisal îi spuse lui Michelle adevărul doar pe jumătate. Așezat în fața ei la restaurantul lor preferat, îi zise că mama lui nu suportase ideea ca el să se însoare cu ea și îi povesti despre natura dramatică a schimbului de cuvinte dintre ei, lăsând-o însă pe Michelle să deducă motivele evidente care stăteau în spatele mâniei mamei lui. Lui Michelle nu-i venea să-și creadă urechilor. Era *acesta* acel Faisal care o orbise cu mintea sa destupată? Chiar o părăsea așa de ușor doar pentru că mama lui voia să se însoare cu o fată din cercul lor social? O fată prostuță și naivă, cu nimic diferită de alte un milion ca ea! Așa avea de gând Faisal să ajungă? Chiar nu era el cu nimic diferit de ceilalți tineri triviali pe care ea îi disprețuia?

Era un șoc pentru Michelle. Iar Faisal nici măcar nu încercă să-și găsească vreo scuză, deoarece știa că nu va fi în stare să schimbe nimic, indiferent ce spunea, așa că poziția sa părea slabă, iar reacția lui – rece. Tot ce reuși să zică a fost că spera ca Michelle să aibă în vedere care ar fi consecințele dacă el s-ar fi împotrivit familiei sale; nu exista nici o putere pe lume, îi spuse el, care să poată împiedica sau atenua lucrurile groaznice pe care le-ar face ca să-i rănească pe amândoi, dacă el insista să se însoare cu Michelle. Ea nu ar fi fost niciodată acceptată de familia lui, iar copiii lor ar fi suferit din cauza asta. El nici măcar nu făcuse vreo tentativă de a o contrazice pe

mama sa, deoarece era pur și simplu în zadar. Nu că n-ar fi iubit-o, îi zise el. Dar *ei* nu credeau în iubire! *Ei* credeau numai în convingerile lor moștenite și în tradițiile lor de generații întregi, astfel încât cum ar fi putut cineva spera să-i convingă de contrariu?

Michelle rămase tăcută și nemișcată, uitându-se lung peste masă la chipul pe care părea să nu-l mai recunoască. El i-a ținut mâinile pe fața lui, umezindu-i palmele cu lacrimile sale înainte de a-i spune „la revedere" și a se ridica să plece. Ultimul lucru pe care i l-a spus înainte de a pleca a fost că era norocoasă, pentru că nu făcea parte dintr-o familie ca a lui. Viața ei era mai simplă și mai clară și deciziile îi aparțineau ei, nu „tribului". Îi era mai bine fără el și familia lui. Minunatul ei spirit liber nu avea să fie întinat de regulile *lor*; gândurile *lor* otrăvitoare și metodele *lor* perfide nu aveau să-i distrugă bunătatea.

Faisal se depărtă de mult iubita lui Michelle. Îi puse acesteia în față cumplitul adevăr și apoi fugi până și de responsabilitatea de a înfrunta reacția ei. Plecă, lăsând-o acolo în restaurant, tăcută și singură, astfel încât să nu-și vadă în ochii ei reflexia propriului său chip desfigurat. Sărmanul Faisal! Nu mândria fusese cea care-l făcuse să o părăsească. Ci doar faptul că, în ciuda a toate, voia să păstreze o amintire frumoasă a dragostei ei pentru el.

Cu multă răbdare și voință și cu dorința sinceră de a învinge durerea, și cu ajutorul

lui Dumnezeu, care știa cât de aspră era suferința ei, Michelle începu procesul înlăturării durerii, strat după strat. Ajutată de supărarea ei îndreptățită și de încăpățânarea ei, ea hotărî să lase rămășițele trecutului lor minunat să-i scape printre degete.

Spera ca timpul să o vindece și ca bucuria găsită în lucrurile simple să revină în viața ei. Când asta nu se întâmplă, recurse la un psihiatru. Se duse la psihologul egiptean pe care i-l recomandă Um Nuwayyir, la care fusese ea în timpul primelor etape ale divorțului ei.

Nu găsi acolo nici o canapea pe care să se întindă ; nu era permisă nici un fel de „asociere liberă". Psihologul părea foarte conservator în felul în care se purta cu ea și nu părea să fie în stare să se descurce cu întrebarea ei plină de durere, al cărei răspuns avea să-i rămână ascuns câte zile va trăi : „Ce anume aș mai fi putut să fac sau să spun ca să-l fac să rămână cu mine ?".

După patru ședințe, tot ce descoperise Michelle despre ea însăși era că avea nevoie de un leac mult mai profund decât orice ar fi putut găsi în vorbele pe care le auzea de la acest medic primitiv. Discutând despre amăgirea lui Faisal, bunul doctor zise că totul se reducea la povestea lupului care ispitea mielușeaua în bârlogul lui, înainte de a o devora. Ei bine, ea nu era o oaie care behăie și, cu siguranță, Faisal al ei nu era lup. Oare asta era cea mai pătrunzătoare și mai inteligentă analiză pe care disciplina psihologiei o produsese în rândul arabilor ? Și cum putea un

bărbat din Egipt să înțeleagă dimensiunile problemei care afectau sinele ei feminin saudit, dată fiind enorma diferență de mediu social pe care o presupuneau naționalitățile lor, de vreme ce Arabia Saudită are un cadru social unic, care face ca poporul ei să fie cu totul deosebit de altele? În ciuda rănii produse de Faisal, Michelle era sigură că el o iubise sincer, cu înflăcărare, și că încă o mai iubea, așa cum și ea îl iubea pe el. Însă era slab, pasiv și supus voinței unei societăți care-și paraliza membrii. Era o societate subminată de ipocrizie și contradicții și singura ei variantă era fie să accepte acele contradicții și să se încline în fața lor, fie să-și părăsească țara ca să trăiască în libertate.

De astă dată, când îi propuse tatălui ei ideea de a studia în străinătate, nu mai întâmpină același refuz imediat, așa cum se întâ.nplase cu un an înainte. Se prea poate ca paloarea care pusese stăpânire pe chipul ei și kilogramele pierdute în ultimele câteva săptămâni să fi avut un efect asupra deciziei lui. Atmosfera din casa lor devenise foarte mohorâtă din cauza depresiei ei și a plecării fratelui ei Meshaal în Elveția, la școala de vară de la internatul lui. Părinții ei consimțiră să o lase pe Michelle să meargă la San Francisco, unde locuia unchiul ei. Chiar în aceeași zi, ea scrise tuturor colegiilor și universităților din San Francisco, hotărâtă să nu piardă ocazia de a se înscrie înainte de începerea noului an universitar.

Michelle nu aștepta decât să audă că fusese admisă la una dintre școlile de acolo ca să-și poată face bagajele și să întoarcă spatele unei țări în care oamenii erau guvernați – sau mânați – precum animalele, după cum își zicea întruna în sinea ei. Nu avea să mai permită nimănui să-i spună ce putea și ce nu putea să facă ! Altfel, ce rost mai avea viața ? Era viața ei, doar a ei, și avea de gând să și-o trăiască așa cum voia ea, numai pentru ea însăși.

(19)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et“
Data: 18 iunie 2004
Subiect: Printre stele... Deasupra norilor

Doamne, nu lăsa ca inimile noastre să se abată (de la adevăr) după ce ne-ai călăuzit Tu, și miluiește-ne cu mila Ta. Tu ești, cu adevărat, cel care răsplătește.

Coran, sura al-Imran
Capitolul „Familia lui Imran“, versetul 8

Căsuța mea electronică e în flăcări de la atâtea mesaje incendiare. Unii mă avertizează că mă apropii prea mult de linia roșie. Alții îmi zic că deja am încălcat-o și că voi fi, cu siguranță, pedepsită pentru amestecul în treburile altora și (mai rău) pentru că am devenit un model pentru alții care, cu multă cutezanță, insolență și siguranță de sine, încearcă să conteste tradițiile societății noastre.

Ei bine, nu trageți în mesager!

• • •

Pe pasarelă, când urca în avion, Sadeem plânse, de parcă ar fi încercat să scape de lacrimile care-i mai rămăseseră, înainte de a

se întoarce în Riad. Voia să revină la vechea ei viață de acolo, la viața ei de dinainte de Waleed. Voia să se întoarcă la universitate, la studiu și la muncă grea, la prietenele ei intime și la vremurile bune din casa lui Um Nuwayyir.

Își ocupă locul din cabina de la clasa întâi, își puse căștile walkmanului în urechi și închise ochii, în timp ce muzica minunată a lui Abdulmajeed Abdullah o invada, acesta fiind unul dintre cântăreții ei saudiți preferați.

Printre stele, sus,
deasupra norilor senini,
alung tristețea cu tonuri de veselie,
îmi alung toate temerile.

Pentru a-și ocupa timpul în avion, spre țara ei natală, Sadeem alesese o selecție de melodii care nici că se putea să fi fost mai diferite de cele pe care le luase cu ea la Londra. De astă dată, intenționa să spună adio tristeții care o copleșise când se despărțise de Waleed. Decisese să-și îngroape durerea în noroiul Londrei și să se întoarcă la Riad cu bună dispoziția pe care o tânără de vârsta ei trebuia să o aibă.

După ce se stinse beculețul care indica obligativitatea purtării centurii de siguranță, Sadeem se îndreptă – așa cum făcea întotdeauna în orice zbor internațional – spre toaletă, ca să-și îmbrace *abaya*. Nu putea să suporte amânarea acestei îndatoriri până chiar înainte de aterizarea în regat, atunci când pe culoar

femeile stăteau la coadă, și la fel făceau și bărbații, ca să intre la toaletă să-și pună pe ei veșmintele oficiale. Femeile își puneau *abayele* lungi, își acopereau capul și-și puneau vălul pe față, pe când bărbații se lepădau de costume și de cravate, inclusiv de curelele cu care întotdeauna se strângeau sub burtă, ca să nu se vadă cât de plini erau de colăcei de grăsime și de carne, ca să revină la *thobe,* care le ascundea păcatele din timpul mesei, și la *shimag*-ul roșu care le acoperea chelia din creștetul capului.

Pe când se întorcea la locul ei, zări un bărbat care, i se păru ei, îi zâmbea de la distanță. Își miji ochii și se încruntă ca să-i vadă mai limpede trăsăturile. Cât de ușor i-ar fi fost dacă ar fi putut să-și pună singură lentilele de contact, în loc să depindă de oftalmologul de la magazin! Când ajunse la scaunul ei, însă, doar patru pași o despărțeau de rândul tânărului. Văzu cine era! Scoase un sunet de mirare, mai tare decât ar fi trebuit, suficient de tare ca să se rușineze, căci îi trăda entuziasmul, ceea ce ar fi fost, desigur, ceva greu de explicat în public.

— Firas!

Ea parcurse distanța care-i despărțea. El se ridică, întâmpinând-o cu evidentă plăcere și apoi rugând-o să ia loc pe scaunul de lângă el, pe care Soarta îl făcuse să fie liber.

— Ce mai faci, Sadeem? Ce coincidență minunată!

— Dumnezeu să-ți îndulcească zilele! *Wallah*, într-adevăr, o coincidență minunată.

Nu credeam c-o să te mai văd vreodată după ziua aceea la librărie.

— Știi ce? Eram pe lista de așteptare pentru acest zbor. Adică, nu eram sigur că voi zbura în seara asta! Asta e mila Domnului! Slavă Domnului că te-ai ridicat să-ți pui *abaya*, că altfel nu te vedeam!

— E ciudat, nu-i așa? Și uită-te la tine! Ți-ai îmbrăcat *thobe* încă dinainte de a te urca în avion.

— Păi, da, nu-mi place să mă schimb de haine în avion. Mă simt ca și cum aș fi schizofrenic. De parcă aș fi dr. Jekyll pe cale de a se preschimba în dl. Hyde.

— Ha, ha, ha! Ce amuzant! Sunt impresionată că m-ai recunoscut deși aveam pe mine *abaya* și acoperitoarea pentru păr.

— De fapt, se întâmplă să arăți foarte bine în *abaya* ta.

Tipul ăsta vorbea serios? Chiar erau gusturile lui atât de groaznice sau o considera atât de hidoasă că prefera să fie înfășurată în *abaya*, ca să-l scape de priveliște?

— O, îți mulțumesc. Frumusețea depinde de ochii celui care se uită. Apropo, să știi că încă mai am umbrela și impermeabilul tău!

— Bineînțeles. Ți le-am dat ca să le păstrezi.

— Sper că nu te-ai îmbolnăvit în ziua aceea din cauza mea.

— Nu, *Alhamdu lillah*, mulțumesc lui Dumnezeu. Când trăiești la Londra, te deprinzi să-ți lași umbrela și impermeabilul în mașină, deoarece vremea se schimbă tot timpul. Oricum, în ziua aceea m-am urcat în mașină și

m-am dus direct acasă. Mi-am făcut mai multe griji pentru tine, să nu răcești de la mersul pe jos pe o vreme atât de rea.

— Nu, n-am pățit nimic, *Alhamdu lillah*. Și asta numai datorită umbrelei și impermeabilului de la tine, acum nu mai plec nicăieri fără ele!

— Să le stăpânești cu plăcere!

— Mulțumesc. Apropo, vei rămâne în Riad de această dată sau ai de gând să te întorci la Londra? îl întrebă ea, ezitând.

— *Wallah*, încă nu m-am hotărât, dar, până când lucrurile vor deveni mai clare, timpul meu va fi împărțit între Riad, Jeddah și Khobar. Are ceva logică, de vreme ce Riad este capitala oficială, Jeddah este capitala neoficială, iar Khobar este capitala familială.

— Ești din Khobar?

— Da. Adică, de origine suntem din Najdi, dar ne-am stabilit în regiunea estică de foarte mult timp. Știi și tu ce se spune, că nu există băștinași în provincia estică. Marea noastră majoritate provenim din Najdi.

— Nu e obositor să faci asta? Să umbli atâta? Nu te-ai cam săturat de asta, de atâta du-te-vino în fiecare săptămână?

Firas râse:

— Nu e mare lucru. Șoferul meu îmi cumpără biletele de avion, am haine în ambele locuri și chiar și mărunțișuri, ca periuța de dinți, în fiecare casă. Cel puțin, după atâta practică, n-o să am nici o problemă în a jongla cu două soții.

— Ha, ha, ha! Foarte nostim! Așadar, de fapt ești un afurisit, nu-i așa? Când e ziua ta de naștere?

— De ce? Ai de gând să-mi cumperi un cadou? Poți să-l aduci oricând!

— Ei, și tu acum, de ce ți-aș aduce un cadou? Ești prea bătrân pentru așa ceva. Lasă asta în seama celor tineri, ca mine!

— Treizeci și cinci de ani nu este o vârstă înaintată.

— Dacă spui tu... Deci, ce zodie ești?

— Te pricepi la chestii de-astea?

— Nu, nu prea, dar o prietenă este expertă și ea m-a deprins cu obiceiul de a întreba asta pe toți cei pe care-i cunosc.

— Sunt Capricorn. Însă eu nu cred în astfel de lucruri. Cum ziceai și tu, sunt prea bătrân pentru asta, nu?

În timpul zborului, Sadeem observă atenția cu care Firas se asigură că nici una dintre însoțitoarele de zbor nu o servea, din greșeală, cu vreo băutură alcoolică sau cu mâncare ce conținea carne de porc. Nici el nu servi așa ceva. Însă o miră că era atât de preocupat de ce făcea ea. Îi plăcu foarte mult grija lui plină de solicitudine. Și, fiind o Fecioară, după cum îi explicase Lamees, era sortită să prețuiască pe cineva care ținea la detalii la fel de mult ca ea.

— Sunt sigură că o vei găsi pe mama ta sărind în sus de bucurie că te întorci acasă, zise Sadeem cu multă căldură în glas.

— Da, așa ar face, dar, de fapt, acum este încă la Paris, cu surorile mele. Sărăcuța, era

atât de nefericită pe toată perioada cât eram plecat la studii. Mă suna în fiecare zi ca să mă întrebe aceleași lucruri: „Ești fericit? Nu vrei să vii acasă? Nu ți-a ajuns? Nu vrei să te însori?“.

— Ei, aici are dreptate. *Nu vrei să te însori?* Întrebarea lui Sadeem a sunat un pic impulsiv, iar ochii ei rămăseseră fixați pe strungăreața dintre cei doi dinți din față ai lui Firas.

— Hei, asta-i a doua palmă – după remarca aia cu „ești prea bătrân“, în mai puțin de un minut. Nu poate omul să respire liniștit? Chiar sunt așa de bătrân?

— Nu, nu, nu. Nu asta voiam să spun, nu mă înțelege greșit, te rog! Nu sunt obișnuită să văd un bărbat saudit de treizeci de ani care să nu fie căsătorit. De obicei, băieții noștri încep să le bată la cap pe mamele lor să le găsească pe cineva cu care să se însoare încă înainte să le mijească mustața!

— Eu sunt un pic dificil, bănuiesc. Am cerințe foarte precise, care sunt greu de întrunit de multe dintre fetele din ziua de azi. Ca să fiu sincer, sunt ani de zile de când am dat familiei mele descrierea fetei pe care mi-o doresc. Le-am spus: căutați, dar nu vă grăbiți. Însă ei nu mi-au găsit-o încă pe cea potrivită. Oricum, mi-e bine așa cum sunt, sunt perfect mulțumit și nu simt că-mi lipsește ceva.

— Pot să aud și eu pretențiile astea imposibile, de vreme ce nimeni nu poate găsi pe cineva care să răspundă la toate?

— Îți stau la dispoziție. Dar, înainte să uit, pot să-ți adresez o mică rugăminte?

Ea îi analiza dinții albi, adâncită într-un gând serios: era cu adevărat cea mai drăgălașă strungăreață. Oare ar încăpea degetul ei roz în ea?

— Sigur.

— Pot să te sun mai târziu? Aș vrea să-ți aud vocea la noapte, înainte să merg la culcare.

(20)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la : „seerehwenfadha7et"
Data : 25 iunie 2004
Subiect : Întoarcerea la Um Nuwayyir

Şi vă veţi aduce aminte ce vă spun, iar soarta mea o las în seama lui Allah. El este, într-adevăr, cel ce toate le vede la robii Lui.

Coran, sura Ghaafir,
Capitolul „Ghaafir, credinciosul", versetul 44

O cititoare care zice că mi-a urmărit toate e-mailurile de la început a fost extrem de entuziasmată la sfârşitul e-mailului meu precedent şi mi-a trimis următorul mesaj :

„*URAAAAAAA* ! ! ! În sfârşit ! Ceea ce aşteptam de multă vreme ! Nu mai aveam răbdare aşteptând ca acest Firas să facă ceva ! *Alf mabrook*, felicitări lui Sadeem !"

Cât de încântător este acest schimb de mesaje ! Mă convinge să merg mai departe, cu efort sporit, cu această serie a mea, bârfitoare, profund implicată şi grav reformatoare. Nu sunt astfel de mesaje de mii de ori mai drăguţe decât celelalte pe care le primesc

în fiecare zi, în care mi se spune cât de liberală și decadentă sunt?

Unii zic că mă consider fără de greșeală doar pentru că depăn povestea prietenelor mele, scoțându-mă pe mine din evenimentele povestite. Nu, nu fac o astfel de afirmație. Nu mă cred vreo culme a perfecțiunii, căci, în primul rând, nu consider acțiunile prietenelor mele ca fiind greșite sau păcătoase! De ce-aș scrie despre aceste lucruri dacă n-aș crede în ele?

Eu sunt fiecare dintre prietenele mele, iar povestea mea e povestea lor. Și dacă m-am abținut de la a-mi dezvălui identitatea acum, din motive personale, mi-o voi dezvălui într-o zi, atunci când aceste motive nu vor mai exista. Atunci vă voi spune întreaga mea poveste, exact așa cum vreți să o auziți, cu sinceritate și transparență totală. Deocamdată, să ne întoarcem la scumpa noastră Gamrah.

• • •

În tot acest timp, Gamrah a meditat la viitorul ei necunoscut. Ca și Sadeem, a continuat să viseze multe săptămâni că Rashid se va întoarce la ea sau că măcar va face o tentativă de a lua legătura cu ea după ce va fi ajuns să regrete cât de groaznic se purtase cu ea și cât de cumplit greșise față de ea. Însă când asta nu se întâmplă, ea începu să se îngrijoreze pentru viitorul ei. Va rămâne proțăpită în casa tatălui ei, precum o mobilă veche din pod? Se va întoarce la universitate să-și finalizeze studiile? Oare conducerea

universității îi va permite acest lucru, acum că rămăsese cu un an în urmă față de colegele ei? Sau ar fi trebuit să se înscrie la unul dintre cursurile oferite de instituțiile particulare și asociațiile de femei, ca să-și umple timpul liber și să obțină vreun fel de atestat? Nu conta cu adevărat la ce anume.

— Mami, vreau niște chitre cu sare.

— Prea multe chitre nu-ți fac bine, draga mea. O să te doară burtica.

— Off! Am cerut doar niște chitre cu sare, pentru Dumnezeu! Ce se-ntâmpla dacă pofteam ceva *cu adevărat* greu de procurat! Atunci ce-ai fi făcut?

— Dumnezeu să mă apere de limba ta!

Mama lui Gamrah se întoarse spre menajeră:

— Adu-i niște lămâi, poate face acid la stomac din cauza asta și atunci s-ar putea să învețe cum să-și stăpânească firea!

Frații mai mici ai lui Gamrah, Nayif și Nawwaf, erau încântați că venise acasă. Încercau tot timpul să o distreze și să o înveselească, invitând-o să joace Nintendo sau Play Station cu ei. Dar schimbările severe de dispoziție de care suferea Gamrah – cauzate de Rashid și de copilul lui Rashid, care începuse să-i conducă viața încă dinainte de a se naște – o făceau să fie încordată și pusă pe ceartă din orice.

— Așa o să fiu Dumnezeu știe cât timp de-acum încolo? Dumnezeu să nu-ți dăruiască pic liniște, Rashid! Fie ca Dumnezeu să nu te ierte, indiferent unde mergi și ce faci! Fie ca

surorilor și fiicelor tale să li se facă ceea ce mi-ai făcut tu mie! O, Doamne, fă ca inima mea să se potolească și fă-o pe-a lui să ardă, ia durerea de la mine și pune-o pe toată asupra lui și a amantei lui mizerabile.

• • •

Sadeem luă legătura cu prietenele ei de cum ajunse la Riad și toate patru conveniră să se întâlnească a doua zi acasă la Um Nuwayyir. Nu mai fuseseră împreună de la începutul vacanței de vară – la urma urmei, fiecare dintre ele fusese prinsă până peste cap în propriile probleme.

Um Nuwayyir le oferi *chai*, un ceai aromat, cu lapte și nucșoară, îndulcit cu mult zahăr, după moda indiano-kuweitiană, în timp ce le dojenea pentru că o neglijaseră. Sadeem era singura care își adusese aminte de Um Nuwayyir în peregrinările sale : îi cumpărase un șal de cașmir scump, care o încântă nespus pe Um Nuwayyir, și apoi o felicită pentru întoarcerea fiului ei Nuri din America, unde îl înscrisese în urmă cu doi ani la un internat special pentru adolescenții cu probleme.

Când consilierii o anunțară pe Um Nuwayyir că starea lui Nuri era mai degrabă de ordin psihologic decât fiziologic și că era o fază temporară prin care putea să treacă orice adolescent, mai ales unul care trecea prin probleme familiale, Um Nuri scoase un suspin adânc de ușurare. Era foarte conștientă că, deși în America a da semne de homosexualitate putea să nu fie considerat o boală, în Arabia Saudită asta

era de-a dreptul o calamitate, o boală mai gravă decât cancerul. Mai că leșinase când doctorii îi spuseseră, la început, că fiul ei „își definea identitatea sexuală". În timp, ziceau ei, el va alege între masculinitate și feminitate. Și când Um Nuri întrebă ce s-ar întâmpla dacă alegerea lui se va opri la feminitate, îi auzi înfricoșată răspunzându-i că în acel moment era posibil să se intervină medical pentru a-l ajuta printr-o operație chirurgicală și un tratament hormonal, împreună cu o consiliere psihologică.

Nuri a rămas în școala aceea doi ani, înainte de a se hotărî asupra masculinității, moment în care a fost imediat redat mamei sale. Acesteia îi crescu inima când văzu că singurul ei copil se făcuse un bărbat de care era mândră, transformându-se într-o persoană pe care o putea aduce înaintea ochilor tatălui său și ai tuturor celor care îi calomniaseră și îi disprețuiseră pe ea și pe fiul ei. Mai ales toate acele femei care-i erau rude, vecine ori colege de muncă!

Odată ce fetele se reuniră, Michelle nu putu să vorbească despre nimic altceva decât despre corupția din societatea saudită, despre înapoierea ei și despre natura ei rigidă și, una peste alta, retrogradă. Dădea pe dinafară de entuziasm datorită călătoriei pe care urma să o facă peste două zile, pentru a începe o viață nouă într-un loc sănătos, undeva în altă parte decât în „acest mediu putred până la măduvă, toxic, care ar putea să îmbolnăvească pe oricine", cum se exprimă ea. Între timp,

Sadeem îl blestema pe Waleed după fiecare propoziție pe care o rostea. Cât despre Gamrah, ea formula un șir neîntrerupt de plângeri la adresa permanentei pisălogeli a mamei ei; se văită că mama ei îi interzisese să iasă în oraş aşa cum ieşea pe vremuri, doar pentru că era acum femeie divorţată și, pretindea mama ei, toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, așteptând un singur pas greșit, gata să împrăştie cele mai teribile zvonuri despre ea.

Gamrah era convinsă că mama ei avea încredere în ea, dar că era prea îngrijorată de ceea ce credeau ceilalți. Mama ei nu învăţase adevărul vechiului adagiu, că acela care încearcă să-i supravegheze tot timpul pe toți va muri de oboseală. De zeci de ori pe zi, Gamrah auzea vechiul refren: „Poftim? Ai uitat că eşti femeie divorțată?". Bineînțeles că nu uitase, nici măcar pentru o clipă. Însă nu era acest lucru îndeajuns de dureros și fără să i se limiteze atât de groaznic libertatea? Și fără să petreacă atât de mult timp făcându-și griji pentru toţi băgăcioşii și pălăvrăgeala lor stupidă? Credeau sau nu, aceasta era prima zi în care i se dăduse voie să plece de acasă, de când se întorsese din America în urmă cu trei săptămâni, și nu credea că mama ei o va lăsa să repete curând o astfel de ieşire.

Întârziind, ca de obicei, Lamees cea relaxată și sociabilă intră ţanţoş, cu un platou cu lasagna într-o mână și o cratiță cu cremă de zahăr ars în cealaltă, jurându-se că amândouă o să le placă la nebunie. Cele trei fete se uitară urât la ea, în timp ce Um Nuwayyir se

ridică să o ajute să-și ducă încărcătura în bucătărie. Lamees o întrebă de ce toată lumea era atât de prost dispusă.

— Scumpo, uite ce e, fetele astea sunt fiecare dintre ele înecate până la sprâncene în necazuri și tu îți faci apariția, fără nici o grijă pe lume, bătându-le la cap să guste din macaroanele și dulciurile tale? Nu te potolești niciodată, nu-i așa?

— Ce rău poate să facă un pic de mâncare? Deci, ar trebui să fiu ca ele și să mă port și eu ca o sinucigașă? Fie ca Dumnezeu să le dăruiască ceva mai bun, desigur, dar nu așa trebuie să fii! Uită-te la ele, fiecare stă acolo cu o privire încruntată pe chip. Să-și retrăiască poveștile nu le va aduce decât și mai multă suferință!

— Să nu spui asta! Tu nu știi cât de nefericită e fiecare dintre fetele astea. Afurisiții de bărbați! Nemernicii! Întotdeauna ne-au dat bătăi de cap!

Însă Lamees era hotărâtă să-și smulgă prietenele din prăpastia nefericirii. Scoase din poșetă cartea lui Maggie Farah despre zodiac, abia ieșită de sub tipar, subțire ca o felie de pâine, pe care o comandase din Liban. Fetele se însuflețiră nițel când zăriră cartea lor de căpătâi în ale iubirii. Își începură zarva lor obișnuită.

— Lamees, te rog, citește caracteristicile bărbatului din Capricorn, spuse Sadeem.

Lamees îi citi:

— Bărbatul din Capricorn este o fire emoțională, dar are abilități reduse de a trezi

sentimente și emoții partenerei. Este o ființă rațională care nu reacționează repede, dar atunci când o face își pierde mințile complet și nu-și poate controla comportamentul. Capricornul este exigent; se ține de tradiții și obiceiuri și nu se dă în vânt după aventură și riscuri. Nu se lasă niciodată condus de sentimente și este rareori influențat de trăirile sale. Legăturile familiale sunt importante. Printre defectele sale se numără mândria, egocentrismul și carierismul.

Michelle întrebă și ea:

— Care este rata succesului unei relații dintre o femeie Leu și un bărbat Rac?

Lamees îi răspunse:

— 80%.

Sadeem vru să știe:

— Fecioara face pereche mai bună cu Berbecul sau cu Capricornul?

— Cu Capricornul, *desigur*! Nici măcar nu trebuie să mă uit în carte ca să știu asta! Privește – uite ce scrie aici. Gradul de armonie dintre o femeie din Fecioară și un bărbat din Berbec nu e mai mare de 60%. Între o femeie din Fecioară și un bărbat din Capricorn nu e mai mic de 95%! Bravo ție, fetițo! În mod evident, o să-l uiți pe Waleed foarte repede! Haide, spune, *yallah*, cine este acest Capricorn care te interesează?

Gamrah interveni:

— Ascultați un mic sfat de la mine, fetelor! Nu mai visați. Uitați de toate astea și lăsați-le în voia Domnului. Nu vă faceți speranțe în

privința bărbaților, căci o să vă alegeți exact cu opusul a ceea ce sperați! Credeți-mă!

— Și dacă e opusul a ceea ce sper, ce-o să mă silească să-l aleg? făcu Lamees.

— Soarta, presupun, îi răspunse Gamrah.

Michelle spuse:

— Haideți să fim sincere. Dacă Rashid nu ți-ar fi plăcut, nu l-ai fi acceptat. Aveai dreptul să spui NU, dar nu ai făcut-o. Așa că mai bine lasă baltă această teorie cu „soarta“, cu toată povestea asta cum că noi n-am avea nimic de spus în privința drumului nostru în viață. Jucăm întotdeauna rolul femeii neajutorate, complet depășite de împrejurări, ca și cum noi n-am avea nimic de spus și nici o opinie cu privire la nimic! Completamente pasive! Cât avem de gând să continuăm să fim atât de lașe, să nu avem curajul de a ne vedea posibilitățile de alegere, fie ele bune sau rele?

Atmosfera se încinse instantaneu, așa cum se întâmpla de fiecare dată când Michelle intervenea cu părerile ei dure. Ca de obicei, Um Nuwayyir interveni pentru a încerca să potolească spiritele cu glumele și comentariile ei. Aceasta era ultima seară în care cele trei fete aveau să fie cu Michelle, înainte ca ea să plece pentru a studia în America, așa că toată lumea reuși să treacă peste sinceritatea ei usturătoare. Însă Gamrah simți cum se face mică, în taină și fără o vorbă, din cauza remarcilor dureroase ale lui Michelle, întotdeauna îndreptate împotriva ei ori de câte ori ele două erau cu restul găștii.

(21)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la : „seerehwenfadha7et"
Data : 7 iulie 2004
Subiect : Fatimah „şiita"

Mutarea lui Lamees la Facultatea de Medicină din Malaz puse la grea încercare prietenia ei cu Michelle. Fiecare încerca să ignore noua tensiune, dar era dificil – în relaţia lor începuse să se infiltreze ceva negativ, care se împrăştia peste tot. Şi totul din pricina noii prietene a lui Lamees : Fatimah.

„Fatimah şiita" – aşa îi spuneau fetele din *shillah*. Însă Lamees era pe deplin sigură că, în adâncul lor, fetelor nu le păsa, de fapt, dacă Fatimah era şiită, sunită sau o musulmană sufită mistică, ori creştină, sau chiar evreică. Ceea ce le deranja era faptul că era pur şi simplu diferită de ele toate, prima şiită pe care o cunoşteau, o străină în mijlocul lor, o intrusă în cercul lor sunit bine sudat. Pe scurt, era vorba de faptul că, pentru cele din societatea lor, a petrece timp împreună însemna mai mult decât o simplă chestiune de prietenie ; era un lucru foarte important, un angajament profund care năştea tot felul de

sensibilități, un pas social destul de asemănător cu logodna și căsătoria.

Lamees își aducea aminte de prietena ei din copilărie, Fadwa al-Hasudi. De obicei, Lamees nu gravita în jurul celor ca Fadwa; era înclinată să se împrietenească mai degrabă cu fete ca ea, pline de viață și de vorbe de duh. Însă, într-o dimineață, Fadwa o uimi cu o întrebare:

— Lamees, vrei să fii prietena mea?

Propunerea veni așa, din senin, fără preliminarii, ca o cerere în căsătorie într-o țară din Occident. Iar Lamees consimţi la fel de repede. Nu și-ar fi putut închipui că Fadwa avea să devină cea mai geloasă fată din preajma ei.

Lamees „ieşea“ cu Fadwa de mai mulți ani când o cunoscu pe Michelle. La început, relația ei cu Michelle se baza doar pe ceva mai mult decât simpatia pentru o elevă nouă care nu cunoștea pe nimeni, dar apoi ajunseră apropiate. Fadwa deveni de o gelozie răutăcioasă și începu să lanseze atacuri, acuzând-o prin școală de tot felul de lucruri, care ajungeau apoi imediat la urechile lui Lamees: „Fadwa zice că vorbeşti cu băieţi!“, „Fadwa zice că Tamadur, sora ta, e mai deşteaptă ca tine și că tu copiezi de la sora ta ca să iei note mai bune“. Ceea ce o amăra foarte mult pe Lamees era faptul că Fadwa era cu două fețe: continua să-și proclame nevinovăţia în fața lui Lamees. Lamees nu putea decât să se poarte rece cu ea, până când, în cele din urmă, absolviră liceul și fiecare o luă pe drumul ei.

Relația lui Lamees cu Fatimah era cu totul diferită. Se baza pe atracție reciprocă. Lamees se minuna de forța și vioiciunea lui Fatimah, iar lui Fatimah îi plăceau nespus îndrăzneala și istețimea lui Lamees. Nu trecu mult și, oarecum spre propria lor surprindere, fiecare deveni cea mai apropiată prietenă a celeilalte.

După ce-și adună curajul și se întrebă apoi cum să formuleze, Lamees o întrebă cu delicatețe pe Fatimah despre niște lucruri care o nedumereau în privința șiiților. Într-o zi, în timpul Ramadanului, Lamees își luă mâncarea *Fatoor* în apartamentul lui Fatimah, ca să poată pune capăt împreună postului, la apusul soarelui. Pe drum, Lamees își aduse aminte de vremurile când se temea să mănânce ceva oferit de colegele ei șiite de la facultate. Gamrah și Sadeem o avertizau întotdeauna să evite mâncarea, insistând că șiiții scuipă în mâncare când știu că din ea va mânca un sunit, mergând chiar până acolo încât otrăvesc mâncarea, ca să obțină binecuvântarea datorată cuiva care omoară un sunit! Așa că Lamees accepta cu politețe plăcintele sau fursecurile de la colegele șiite și apoi, odată ce nu se mai afla sub ochii lor, le arunca la gunoi. Îi era teamă până și ca nu cumva bomboanele ambalate și guma de mestecat să fi fost botezate. Lamees nu avea niciodată încredere în mâncarea de la vreo șiită, până când o cunoscu pe Fatimah.

Acum, Lamees puse o farfurioară plină de curmale înaintea lui Fatimah, ca să întrerupă postul. Dar după chemarea la rugăciune de la

asfințitul soarelui, care semnala sfârșitul postului, ea băgă de seamă că Fatimah nu s-a repezit asupra curmalelor, așa cum se așteptase. De fapt, era atât de ocupată cu prepararea băuturii Vimto[1] și a salatei, că nu-și întrerupse postul nici măcar cu o îmbucătură decât abia după douăzeci de minute. Fatimah își dădu seama de mirarea lui Lamees. Suniții își întrerup postul de îndată ce aud sunetul *Anthan*-ului de la moscheea din vecinătate, care anunță că a venit momentul. Însă Fatimah îi spuse prietenei ei că obiceiul lor era să nu mănânce în clipa în care aud chemarea la rugăciune a unui imam sunit[2], ci să aștepte un pic, ca să fie siguri de lăsarea serii, ca modalitate de a face tot posibilul să fie exacți.

Curiozitatea lui Lamees cu privire la tradițiile șiite era acum cu adevărat stârnită. Ea se avântă să-și întrebe prietena despre ornamentele atârnate pe pereții din apartament. Scrierea arabă elegantă sugera o semnificație religioasă. Fatimah îi explică faptul că acestea erau atârnate din cauza unor rituri pe care șiiții le celebrau în fiecare an la jumătatea lunii arabe Shaaban, luna de dinaintea Ramadanului.

Lamees o întrebă apoi pe Fatimah despre niște fotografii pe care le zărise în albumul de nuntă al surorii mai mari a lui Fatimah. La vremea aceea, se gândise că erau ciudate, dar se abținuse să întrebe ceva. Erau niște poze care îi înfățișau pe mireasă și pe mire

1. O băutură populară pe timpul Ramadanului, suc din struguri, zmeură etc. (n. a.).
2. Șeicul care anunță rugăciunile la o moschee (n. a.).

scufundându-și picioarele goale într-un lighean mare din argint, pe fundul căruia erau împrăștiate monede. Două bunici turnau apă peste picioarele cuplului. Aceasta era o tradiție a lor, îi spuse Fatimah, asemănătoare obiceiului de a desena cu henna mâinile miresei sau cu cel al ceremoniei complicate de scoatere a voalului. Spălau picioarele miresei și ale mirelui în apa care fusese binecuvântată prin citirea versetelor din Coran și rostirea anumitor rugăciuni. Monedele erau aruncate la picioarele lor ca ofrandă, pentru a binecuvânta căsătoria lor.

Fatimah răspunse întrebărilor prietenei ei într-o manieră simplă și directă, râzând de uimirea de pe chipul ei. Când discuția începu să meargă prea departe, simțiră amândouă tensiunea din aer. Oricare dintre ele putea să spună, în orice clipă, ceva care să discrediteze versiunea despre credință a celeilalte, așa că încetară sesiunea de întrebări și răspunsuri și se duseră repede în living, să se uite la îndrăgitul sitcom *Tash ma Tash*, pe care televiziunea saudită îl difuza de fiecare Ramadan după ora *Fotoor*. Măcar asta era ceva cu care erau de acord atât șiiți, cât și suniții din Arabia Saudită!

Tamadur a fost prima care a respins relația surorii ei cu această contrazicătoare[1]. Îi spuse

---

1. După moartea Profetului Mahomed – pacea fie cu el – musulmanii s-au divizat în două grupuri pe marginea chestiunii privitoare la cine ar trebui să-i conducă. A fost numit Califul Abu Baker al-Siddeeq, dar au existat unii care au fost contra acestei alegeri și voiau ca vărul Profetului

foarte clar lui Lamees că toate fetele de la facultate pe care le cunoştea făceau glume pe seama acestei prietenii.

— Lamees, *wallah*, am auzit fetele spunând despre ea lucruri foarte rele! Locuieşte singură! Familia ei este la Qatif[1], aşa că ea poate să facă tot ce vrea când e la şcoală în Riad. Iese în oraş când vrea şi merge acasă când are chef. Merge în vizită la cine vrea şi, de asemenea, o vizitează oricine doreşte ea – poate chiar şi bărbaţi!

— Mint! Am fost la ea şi am văzut cât de stricţi sunt paznicii de acolo. Nu lasă pe nimeni înăuntru, iar ea nu poate în nici un caz să plece singură de acasă, trebuie să fie prezent fratele ei ca să iasă cu ea în oraş.

— Indiferent dacă e sau nu adevărat, Lamees, ce nevoie avem noi să ne amestecăm în aşa ceva? Dacă azi toată lumea vorbeşte despre ea, mâine o să vorbească şi despre tine şi se va spune că eşti o fată rea, ca şi ea! Ce-i cu tine? De la Fedwa-psihopata şi Sarah-prinţesa la Fatimah-şiita? Şi cea mai bună prietenă pe care ai avut-o vreodată e o americancă rebelă, care nu-şi face griji cu privire la ceea ce crede lumea!

Lamees se încruntă când sora ei pomeni de Sarah, fata din familia regală saudită care

---

Mahomed, Ali Bin Abi-Taleb, să câştige. Musulmanii şiiţi împărtăşesc opinia celui de-al doilea grup şi de aceea sunt numiţi „contrazicători" de către unii suniţi (n. a.).

1. Oraş de pe coasta estică a Arabiei Saudite, care are o numeroasă populaţie şiită (n. a.).

se înscrisese la școala lor în ultimul lor an de liceu. Lamees o adorase sincer pe Sarah. Prințesa a vrăjit-o cu modestia și principiile ei înalte – a vrăjit-o mai ales deoarece Lamees nu se așteptase deloc ca o prințesă să fie altfel decât încrezută și dominatoare. Puțin îi păsa de ce ziceau celelalte fete despre relația ei cu Sarah. De chicotelile despre faptul că Lamees îi dădea prințesei câte un telefon de deșteptare în fiecare dimineață. Exista însă un motiv cât se poate de întemeiat : lui Sarah îi era teamă ca, în palatul uriaș în care locuia, cu atât de mulți oameni în el, servitorii să nu uite să o trezească la timp. De asemenea, Lamees obișnuia să termine ea în locul lui Sarah unele dintre temele acesteia, dar nu își făcuse un obicei din asta, cum susțineau unii. Și făcea asta doar când observa că Sarah era ocupată cu chestiuni mult mai importante, întâlniri oficiale, ritualuri de familie și îndatoriri sociale despre care Sarah îi spunea anticipat. Lamees o invita pe Sarah să învețe în căminul ei modest în zilele de dinaintea examenelor pe care le aveau în fiecare lună, pentru ca Sarah să se poată concentra pe învățat mai mult decât o putea face la palat. Cât despre zvonurile jignitoare care circulau printre fetele de la școală, pe care i le pusese în față Tamadur – că era servitoarea prințesei și ar fi făcut orice pentru ea –, acestea nu avură nici un efect, ba dimpotrivă, o apropiară și mai mult de noua ei prietenă și o făcură și mai dornică să-și demonstreze devotamentul.

Cu Fatimah, Lamees se trezi pentru prima oară prietenă cu o fată care-i semăna atât de mult, că era aproape ciudat! Cu cât se apropia mai mult de Fatimah, cu atât simțea mai clar că se afla față în față cu un suflet-pereche. Ca de obicei, ceea ce spuneau ceilalți nu o deranja prea mult, cu excepția ocaziei când se îngrijorase despre cum se va simți Michelle. Michelle o iertase pentru relația cu Sarah atunci când văzuse felul în care Sarah o abandonase după ce absolviseră. Sarah plecă în America și nu mai vorbi niciodată cu Lamees. La vremea aceea, Michelle își simțise puterea, fiind martoră la regretul lui Lamees, auzindu-i rugămintea de împăcare și știind cât de mult voia să redobândească vechea prietenie. Însă ce ar fi făcut Michelle acum, dacă ar fi simțit că Lamees abandona prietenia lor pentru a doua oară? După cum vedea Lamees lucrurile, o soluție mai bună ar fi fost să ascundă pur și simplu de Michelle și de restul *shillah* această relație. Însă strategia ei produse efectul contrar celui scontat, atunci când Tamadur, pe care de multă vreme o scotea din sărite ceea ce ea considera că era purtarea perversă a surorii ei, decise să le informeze ea însăși pe fete cu privire la situație.

Așa că Michelle știa acum adevăratul motiv al dispariției inexplicabile a lui Lamees. De săptămâni întregi, Lamees se ascundea în spatele unor pretexte: că studiul medicinei îi consuma foarte mult timp, că munca era foarte grea, că avea foarte mult de învățat! Acum, durerosul adevăr ieșise la suprafață. Lamees

prefera compania noii ei prietene celei a vechii ei *shillah*.

Lamees încercă să-și justifice poziția în fața lui Sadeem, care era de departe cea mai înțelegătoare, chiar indulgentă, dintre fetele din gașca lor, când era vorba de asemenea probleme.

— Încearcă să vezi lucrurile și prin prisma mea, Sadeem ! O iubesc pe Michelle. Toată viața noastră am fost prietene și vom continua să fim prietene, dar nu are dreptul să mă împiedice să cunosc și alte fete ! Fatimah are câteva lucruri pe care Michelle nu le are. Tu o iubești pe Gamrah, dar are și ea defectele ei, iar dacă ai găsi la altă fată ceea ce îi lipsește ei, te-ai atașa de fata aceea, nu ?

— Dar, Lamees, după atâția ani ! Nu e corect să-ți părăsești prietena de-o viață doar pentru că ai decis, deodată, că personalității ei îi lipsește o calitate vitală, pe care crezi că tocmai ai descoperit-o la altă fată. Totuși, această calitate prețioasă nu a contat pentru tine înainte, căci ai trăit ani în șir fără ea și nu ai avut nici o problemă cu asta. În plus, voi două trebuie să rămâneți unite la greu. Ia gândește-te că ai fi măritată și se dovedește că soțului tău îi lipsește ceva. Te-ai apuca să cauți alți bărbați pentru ceea ce lui îi lipsește ?

— Da, s-ar putea ! Și, dacă nu-i place asta, n-are decât să meargă el să caute ceea ce-i lipsește, ca să mă scutească pe mine de efort !

— Uau ! Ești o dură ! OK, uite, am o întrebare foarte serioasă, care nu-mi dă pace deloc, de mai am puțin și explodez. E despre șiiți.

— Despre ce e vorba?

Cu o strâmbătură șugubeață din buze, care-i sabota expresia solemnă, Sadeem întrebă:

— Bărbații șiiți poartă nădragi suniți pe sub *thobe*?[1]

1. Bineînțeles că da! Toți bărbații care poartă *thobe* trebuie să poarte pe dedesubt izmene albe lungi – numite nădragi suniți – pentru a preveni sfâșierea materialului subțire din care este confecționată *thobe*. Denumirea de „suniți" este doar o coincidență amuzantă (n. a.).

(22)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 7 iulie 2004
Subiect: Michelle îl reîntâlnește pe Matti

Nu este ușor să descoperim fericirea în noi înșine și nu este posibil să o descoperim nicăieri în altă parte.

Agnes Repplier

Sunt așezată în fotoliul meu confortabil, cu picioarele întinse, așa cum fac de fiecare dată când scriu aceste e-mailuri. Și da, am părul tapat și buzele date cu roșu.

• • •

Era în jur de ora zece dimineața când avionul ateriză pe aeroportul internațional din San Francisco. Michelle nu se afla la prima ei vizită în acest oraș, dar era prima oară acolo fără părinții și frățiorul ei, Meshaal.

Respiră aerul saturat de umezeală și libertate. Oameni de toate mărimile și culorile, din toată lumea, treceau pe lângă ea în toate direcțiile. Nimeni nu acorda atenție faptului că era arabă sau faptului că persoana de lângă

ea era africană. Toți își vedeau de treburile lor.

Se asigură că viza ei se vedea bine. Bucata aceea de hârtie atesta că era o studentă din Arabia Saudită care venise să studieze în America. Femeia de la vamă îi spuse că e cea mai drăguță fată arabă pe care a văzut-o în toți anii de când lucra pe aeroport.

După ce Michelle termină cu toate formalitățile, cercetă chipurile celor care așteptau în zona special amenajată. Îl zări pe vărul ei Matthew în această mulțime, făcându-i cu mâna, și începu să se îndrepte spre el, încântată.

— Bună, Matti!

— Bună, scumpo! A trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut!

Matti o îmbrățișă cu căldură, întrebând-o de mama, tatăl și fratele ei. Michelle observă că era singurul din mica familie a unchiului ei care venise la aeroport s-o întâmpine.

— Unde sunt toți ceilalți?

— Mama și tata sunt la serviciu, iar Jamie și Maggie sunt la școală.

— Dar tu? Tu cum de-ai venit să mă aștepți? Nu ai cursuri?

— Astăzi, cursurile mele de dimineață au fost anulate cu scopul expres de a veni să o aștept la aeroport pe scumpa mea verișoară. O să ne petrecem ziua împreună, până ajung ceilalți acasă. Apoi am de ținut un curs diseară. Poți veni cu mine, dacă vrei, să-ți arăt universitatea unde vei învăța și să arunci o privire prin camera ta de la cămin. Apropo,

tot mai ţii morţiş să locuieşti la cămin, în loc să stai la noi acasă?

— E mai bine aşa. Chiar sunt nerăbdătoare să trăiesc într-o oarecare independenţă.

— Cum vrei tu, dar, hei, condoleanţele mele. Oricum, am pregătit totul. Ţi-am ales o cameră; o s-o împarţi cu o studentă de-a mea, de care cred că o să-ţi placă mult. E de-o seamă cu tine şi e la fel de veselă, dar tu eşti mult mai drăguţă decât ea.

— Matti! Când o să încetezi să mă mai răsfeţi? Acum sunt mare şi pot să mă descurc singură.

— Mai vedem noi.

O duse într-un tur la Debarcaderul Pescarilor. Îşi petrecură ziua plimbându-se şi uitându-se prin vitrinele magazinelor. În ciuda mirosului de peşte care persista în aer, lui Michelle îi făcu plăcere tot ce întâlniră: marfa expusă pe tarabele în aer liber şi artiştii şi cântăreţii pe care-i vedeai oriunde te întorceai. Când li se făcu foame, comandară mâncare de scoici în aluat, care le-a fost adusă într-un bol imens. S-au distrat de minune.

Mai târziu, Matti o ajută să-şi aranjeze lucrurile la cămin şi o sfătui ce cursuri să aleagă pentru semestrul acela. Ea decise să înceapă să calce pe urmele vărului ei şi să-şi aleagă specializarea comunicare, după ce-l auzi lăudând-o. Printre disciplinele la care se înscrise se afla şi materia pe care o preda el, comunicarea nonverbală.

Michelle începu să se adâncească în studiile ei şi în alte activităţi studenţeşti. Spera să

uite de tot ce fusese înainte, și până la urmă, dorința i se împlini. Cu atâtea câte se întâmplau și o viață nouă într-o țară nouă, toate acestea ocupându-i zilnic timpul, încet-încet ea reuși să-l uite, în sfârșit, pe Faisal, câte puțin în fiecare zi.

(23)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la : „seerehwenfadha7et“
Data : 16 iulie 2004
Subiect : O aventură de neuitat

Numai acela care îndrăzneşte să meargă foarte departe descoperă cât de departe poate ajunge.
T.S. Eliot

Versetele din Coran, *hadith*-ul Profetului, pacea fie cu el, și citatele religioase cu care-mi prefațez e-mailurile constituie pentru mine o sursă de inspirație și de iluminare. Și la fel sunt și poemele şi cântecele de dragoste pe care le includ. Sunt aceste lucruri opuse unele față de altele și, prin urmare, aceasta este o contradicție? Nu cred. Nu sunt o musulmană adevărată pentru că nu mă dedic lecturii de opere exclusiv religioase și pentru că nu-mi astup urechile la muzică și nu consider tot ce este romantic ca fiind o porcărie? Sunt religioasă, la fel ca oricine altcineva, și pot spune că sunt mulți oameni ca mine. Singura diferență este că eu nu ascund în mine însămi ceea ce alții ar numi contradicții și nici nu pretind că aș fi perfectă, cum fac unii. Cu toții avem latura noastră *spirituală*, ca și latura noastră *nu-foarte-spirituală*.

• • •

Lamees îl întâlni prima oară pe fratele lui Fatimah într-o zi când o duse cu mașina pe Fatimah până la gară. Ali era cu patru ani mai mare decât fetele și era, ca și ele, student la medicină. Deoarece i se stricase mașina, hotărâse să se alăture surorii ei în călătoria cu trenul. S-au întâlnit la gară.

Fatimah nu era foarte apropiată de fratele ei, deși locuiau amândoi în Riad. Păreau să petreacă foarte puțin timp împreună. El locuia într-un apartament cu prietenii lui, iar sora sa locuia cu prietenele ei în alt apartament, situat la mare depărtare de al lui. Ali nu venea foarte des în vizită la ea și, la fiecare sfârșit de săptămână, se urca în mașină sau mergea cu mașina vreunui coleg care se ducea și el la Qatif, pe când Fatimah mergea întotdeauna cu trenul, alături de colegele ei.

Primul lucru care-i plăcuse foarte mult lui Lamees la Ali a fost înălțimea. Majoritatea tipilor pe care-i întâlnea erau mai scunzi decât ea, care avea 1,68. Însă Ali avea 1,80, poate chiar un pic mai mult. Apoi mai era și înfățișarea lui! Avea pielea bronzată și sprâncene foarte dese și negre și deborda de masculinitate. Lui Lamees îi părea a fi, în mod straniu, un pic magic.

La o săptămână după ce s-au cunoscut, Lamees se întâlni întâmplător cu Ali în spitalul în care ea și Fatimah se duseseră să cumpere niște cărți incluse în bibliografie. Era înainte ca ele să-și facă practica în spitalul acela. Multe dintre fetele din anul întâi cunoscuseră

băieți – colegi – acolo, prefăcându-se că aveau nevoie de meditații pentru a înțelege cursurile medicale dificile și Lamees folosi același truc cu Ali, care era în ultimul an la vremea aceea. Se întâlniră la început în perimetrul spitalului, iar mai târziu într-o cafenea din apropiere.

Cumva, nici una dintre prietenele ei nu prinse de veste despre relația lor. În fața prietenelor, Lamees se purta de parcă nu era nimic între ei doi, ca și cum el doar o medita din când în când. Doar Fatimah știa, deoarece îi spusese fratele ei. Se pare că el o rugase să aranjeze întâlnirea aceea de la gară, după ce văzuse fotografia înrămată a lui Lamees în camera surorii lui, de acasă din Qatif, și se îndrăgostise brusc de ea. În poza aceea, Lamees, Fatimah și niște colege, toate îmbrăcate în halate albe, pozau lângă un cadavru pe care-l disecaseră în laboratorul de anatomie de la Facultatea de Medicină a fetelor, din Malaz – o încăpere groaznic de deprimantă, în care se putea simți combinația de formol și *bukhour*[1] ieftin, pe care lucrătorii îl ardeau tot timpul, în încercarea de a masca mirosul puternic al cadavrelor îmbălsămate.

Ali era în ultimul an la medicină și trebuia să-și înceapă rezidențiatul imediat după absolvire. Urma să fie repartizat în unul dintre spitalele din partea de est a țării. Lamees și

---

1. Tămâie arabă. Bețișoare din lemn provenind din anumiți arbori din India și Cambodgia, care atunci când sunt arse răspândesc un parfum puternic, plăcut și persistent (n. a.).

Fatimah erau de-abia în anul al doilea de facultate.

Într-o zi, pe când Lamees și Ali stăteau la cafeneaua de pe strada Al-Thalatheen, un grup de bărbați de la Al-Hai'ah[1] se năpustiră asupra lor și îi conduseră repede în două jeepuri GMC, îndreptându-se apoi imediat la cel mai apropiat sediu al organizației.

Acolo, ei îi puseră pe Lamees și pe Ali în camere separate și începură interogatoriul. Lamees nu suporta întrebările jignitoare care i se adresară. O întrebară în detaliu despre relația ei cu Ali. Folosiră un limbaj grosolan și o siliră să audă cuvinte de care s-ar fi simțit jenată chiar și în fața celor mai intime prietene ale ei. După ore în șir în care încercă să pară sigură pe ea și pe deplin convinsă de corectitudinea a tot ceea ce făcuse, ea izbucni în lacrimi. Chiar nu credea că făcuse ceva dezonorant. În camera alăturată, anchetatorul îl supuse presiunilor pe Ali, care-și pierdu complet calmul atunci când bărbatul afirmă că Lamees mărturisise totul și că mai bine ar fi făcut și el la fel.

Ofițerii superiori îl contactară pe tatăl lui Lamees. Îi spuseră că fusese prinsă cu un tânăr într-o cafenea și că era reținută la sediul lor, și că trebuia să vină să o ia după ce semna un act prin care garanta că fiica lui nu va mai comite niciodată un astfel de act imoral.

---

1. Al-Hai'ah este prescurtarea de la Comisia pentru Promovarea Virtuții și Prevenirea Viciului, adică Poliția Religioasă (n. a.).

Tatăl ei sosi, palid la față în urma telefonului neașteptat. Semnă hârtiile necesare și apoi i se dădu voie să o ia de acolo. În drum spre casă, el încercă să-și stăpânească supărarea și să o consoleze, pe cât posibil, pe fiica sa care plângea în hohote. Îi promise că nu le va spune mamei și surorii ei ce se întâmplase, cu o singură condiție: nu trebuia să se mai întâlnească niciodată cu băiatul acela în afara clădirii spitalului. Da, admise el, era adevărat că, în Jeddah, avea voie să iasă singură în oraş cu verișorii ei și cu fiii prietenilor lui şi ai prietenilor mamei ei. Dar în Riad, lucrurile trebuiau să stea altfel!

Lamees își făcea griji pentru Ali. La secție, îl auzise pe polițist şoptindu-i tatălui ei la ureche că descoperiseră că băiatul provenea din „secta contrazicătoare“. Era șiit din Qatif, astfel că pedeapsa lui avea să fie, desigur, mai gravă decât a ei.

Acea zi marcă ruptura relației lui Lamees atât cu Fatimah, cât și cu Ali. De atunci înainte, de fiecare dată când privirile li se întâlneau, Fatimah o repudia cu ochi arzători, de parcă o condamna în întregime pe Lamees pentru tot. Săracul Ali. Fusese un băiat atât de drăguț, şi, sincer, dacă lui Lamees i s-ar fi dat voie să continue să se mai vadă cu el și, mai important, dacă el nu ar fi fost șiit, poate că ea s-ar fi îndrăgostit de el.

(24)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 23 iulie 2004
Subiect: Firas, bărbatul (aproape) perfect!

M-am săturat până peste cap să primesc răspunsuri plictisitoare care încearcă să-mi disece personalitatea după fiecare e-mail. Chiar asta contează cu adevărat pentru cei mai mulți dintre voi, după toate câte am scris? Dacă sunt Gamrah sau Michelle, Sadeem sau Lamees? Haideți, mai scutiți-mă!

• • •

— N-am știut că poate fi atât de distractiv să facă cumpărături pentru copil! îi spuse Sadeem lui Gamrah, cu vocea plină de entuziasm. Lucrușoarele astea pentru bebeluși sunt ATÂT de adorabile! Numai de-ar fi Dumnezeu de acord să-ți întrebi doctorul ce sex va avea copilul, la următoarea ecografie – atunci am ști și noi ce anume să cumpărăm!

Deoarece surorile mai mari ale lui Gamrah, Naflah și Hessah, erau foarte ocupate cu soții lor și pentru că sora ei mai mică, Shahla, era prinsă cu studiile ei liceale, Sadeem se oferi

să meargă cu prietena ei gravidă să cumpere cele necesare pentru nou-născut. Și, ocazional, când artrita mamei ei își făcea de cap, Sadeem îi lua locul și o însoțea pe Gamrah la ginecolog, la controalele periodice.

— Pentru mine nu contează dacă e băiat sau fată. Hai să cumpărăm strictul necesar și putem să luăm restul după ce se naște.

— Tu nu ai nici un fel de sentimente față de toată treaba asta, Gamrah?! Pari atât de rece. Dacă aș fi în locul tău, de-abia aș aștepta să aflu sexul copilului!

— Sadeem, tu pur și simplu nu pricepi. Nu sunt bucuroasă că am copilul ăsta! Micuțul ăsta o să-mi schimbe întreaga viață. Și atunci, cine o să mai vrea să se însoare cu mine? Nimeni nu vrea un *pachet complet*! Așa că ia spune-mi: așa trebuie să arate viitorul meu? O să-mi trăiesc viața împovărată cu copilul ăsta, al cărui tată nu-l dorește nici pe el, nici pe mama lui? Rashid o să-și trăiască viața liber și fără nici un fel de obligații. Se poate îndrăgosti, se poate căsători, poate să facă orice dorește, pe când eu trebuie să trăiesc cu acest necaz tot restul vieții mele! Nu-mi doresc acest copil, Sadeem. NU-L DORESC!

Erau în mașină, în drum spre casă. Gamrah izbucni în lacrimi de disperare. Sadeem nu reuși să găsească nimic convingător, care să o aline. De s-ar fi întors Gamrah la facultate, să studieze cu ea! Însă Gamrah o ținea pe-a ei, cum că nu avea energia să facă asta. Corpul ei, care fusese cândva perfect, zvelt și debordând de sănătate și eleganță, dădea pe

dinafară pe la cusături de atâta stat degeaba. Se neglija. Bineînțeles că suferea de plictiseală, așa închisă în casă, ca o prizonieră cum era. Până și sora ei mai mică, Shahla, avea mai multă libertate decât ea! Asta deoarece *ea* nu era o *femeie divorțată*. Între timp, Mudi, verișoara ei venită din conservatorul oraș Qaseem ca să locuiască la ei pe timpul facultății, nu înceta niciodată să o supere cu criticile ei. Dezaproba sprâncenele frumos pensate ale lui Gamrah și faptul că purta o *abaya* pe umeri, în loc de cea care se drapa și pe cap, acoperind complet corpul. Cât despre frații ei mai mari, Mahomed și Ahmad, aceștia erau complet absorbiți de prietenii lor și de aventurile nesfârșite pe care le aveau, inundând fetele cu numerele lor de telefon! Nu rămânea nimeni care să o distreze, în afară de Nayif și Nawaf, care aveau doar zece, respectiv doisprezece ani! Jalnic!

Ce-ar fi putut Sadeem să-i spună lui Gamrah? Cum să o consoleze și să o distragă de la ale ei? La urma urmei, nimic nu era mai rău ca o persoană care pretinde că e plină de milă să fie *alături* de cineva care se îneacă în durere, când în ochi îi strălucește atât de evident fericirea! Numai de-ar fi putut și ea să se prefacă un pic nefericită, se gândea Sadeem. Însă cum era posibil să-i reușească asta, când îl avea pe Firas?

Da, cu Firas Dumnezeu îi răsplătise rugăciunile. După ce trecuse prin despărțirea de Waleed, cât de des îl implorase ea pe Dumnezeu să i-l aducă înapoi! Însă fervoarea rugăciunilor

ei se domoli treptat, până când, în cele din urmă, rugăciunile pentru întoarcerea lui Waleed se transformară în rugăciuni pentru prezența lui Firas. Acest Firas nu era deloc un bărbat obișnuit! Era o ființă extraordinară, minunată, divin alcătuită, iar Sadeem simțea că trebuie să-i ofere lui Dumnezeu mulțumirile ei pentru el, zi și noapte.

La urma urmei, ce-i lipsea lui Firas? Trebuia să-i lipsească ceva. Trebuia să aibă vreun defect ascuns – ceva, orice, care să-i scadă un pic din splendoarea nemaipomenită. Nici o ființă umană nu putea fi atât de perfectă, căci perfecțiunea îi aparține doar lui Dumnezeu! Însă Sadeem nu era în stare să-și dea seama care ar fi putut fi acest defect major al lui.

Dr. Firas al-Sharqawi era un diplomat și politician respectat, cu multe relații. Un bărbat de succes, cu un creier fertil și o personalitate puternică, recunoscut ca unul care conduce și nu se lasă condus, care domină și nu este dominat. Foarte curând după întoarcerea sa de la Londra, reputația lui Firas ajunse la urechile tuturor. În calitatea sa de consilier în Cabinetul Regelui, *diwan*-ul regal, chipul său strălucea adesea în paginile ziarelor și revistelor. Sadeem cumpăra cu regularitate două exemplare din fiecare ziar sau revistă care conținea un interviu sau vreo știre despre el. Un exemplar îl cumpăra pentru ea, iar pe celălalt îl cumpăra pentru el, deoarece era prea ocupat ca să urmărească ce apărea în presă despre el. Mai mult, din câte-și dădea seama Sadeem, părinții lui nu

se prea înnebuneau după articolele despre fiul lor. Tatăl lui era un om foarte în vârstă, care suferea teribil de diverse boli, iar mama lui era casnică și nu prea știa să scrie și să citească. În ceea ce le privea pe surorile lui, politica și oamenii ei de valoare erau ultimul lucru care să le intereseze.

În ochii lui Sadeem, asemenea circumstanțe familiale nu făceau decât ca statura lui Firas să fie și mai înaltă. Iată-l pe bărbatul care se ridicase prin propriile-i eforturi, care realizase atât de multe din nimic! Iată un individ extraordinar, care avea să acceadă într-o bună zi la cele mai înalte poziții. Ținea să-i citească lui Firas toate cuvintele pe care le scrisese cineva despre el. În taină, ea alcătui un album cu articole și poze cu el decupate din ziare. Avea un plan: i-l va dărui în ziua nunții lor.

Nu era câtuși de puțin irațional ca Sadeem să se gândească la căsătorie. Nici măcar prietenele ei nu credeau că Sadeem se gândea prea departe, prea repede. Părea a fi ceva inevitabil, un rezultat predestinat. Aluziile sale erau cât se putea de limpezi, nu? Chiar dacă el nu spunea niciodată „căsătorie“, clar și răspicat, ideea i se învârtea prin minte încă începând din acea zi în care înconjurase Kaaba din Mecca, îndeplinind *umrah*-ul[1].

O sunase din perimetrul sacru de la Mecca. Însoțea un mic grup de VIP-uri. A întrebat-o pentru ce-și dorea să se roage el, în locul ei.

---

1. Un scurt pelerinaj făcut de musulmani la Mecca. Spre deosebire de *haji*, *umrah* se poate face în orice perioadă a anului (n. a.).

— Roagă-te ca Dumnezeu să-mi dăruiască ceea ce se află în inima mea, i-a răspuns ea.

Și apoi, după o clipă:

— Știi tu *cine este în inima mea.*

După câteva zile, el îi spuse că, la auzul acestei timide mărturisiri a ei, inima lui se scufundase într-un ocean de pură încântare, un sentiment pe care nu-l mai trăise până atunci. Curajul ei îl făcuse să devină și el mai curajos în gândurile sale. Începând din acea zi, el începu să plutească în fantezie, de fiecare dată apropiindu-se mai mult de un angajament față de ea. Bărbat foarte așezat, care se gândea bine la fiecare pas înainte de a-l face, Firas nu era obișnuit cu senzația de a fi luat de val. Începu să-și manifeste solicitudinea, dorința de a afla cele mai neînsemnate lucruri care se întâmplau în viața ei. Îi jură că era singura femeie care fusese în stare să se strecoare în viața lui, să-i manipuleze stricta agendă zilnică și să-l îndemne (fără nici un efort din partea ei) să stea până noaptea târziu, să-și neglijeze munca și să-și amâne întâlnirile, totul de dragul de a petrece mai mult timp cu ea la telefon!

Ceea ce era un pic ciudat la Firas era devotamentul său total față de religie, în ciuda faptului că stătuse mai mult de un deceniu în străinătate. Nu arăta nici un semn de influență occidentală. Nu părea deloc supărat cu privire la situația din Regat, spre deosebire de mulți alții, care petreceau câțiva ani în străinătate și veneau acasă disprețuind tot ce vedeau, indiferent cât fuseseră de fervenți cândva în lăudarea obiceiurilor și a practicilor țării lor.

Încercările lui Firas de a o ghida pe Sadeem într-o direcție sau alta pe cărarea virtuții nu o deranjau pe aceasta. Dimpotrivă! Ea descoperi că era puternic înclinată să accepte toate ideile lui de a face din ea o musulmană mai bună și era dornică să le îmbrățișeze, mai ales că el nu făcea mare caz de asta. Asta o mulțumea cu adevărat. Era pur și simplu o chestiune de amânare a conversației telefonice de „noapte bună“ deoarece sosise vremea rugăciunii din zori sau poate o mică aluzie nevinovată a lui despre purtarea *hijab*-ului și abayei, precum cea pe care o făcuse atunci când erau în avion, sau o observație sinceră despre cât de enervanți trebuie să fie tinerii care le urmăresc pe fetele cu fața descoperită prin malluri, sugerând că voalul apără o fată de astfel de întâmplări. Acesta era felul lui, iar treptat Sadeem se trezi încercând să se apropie de perfecțiunea religioasă, pentru ca astfel să fie demnă de Firas, care era cu mult mai aproape de acea perfecțiune decât era ea.

Firas n-o făcea niciodată să simtă că are nevoie de mult efort ca să-l păstreze. *El* era întotdeauna cel care făcea efortul de a păstra legătura cu ea și de a-i fi aproape. Nu călătorea niciodată fără să o anunțe unde se ducea și când avea să se întoarcă și întotdeauna îi dădea adresele și numerele de telefon ca să-l contacteze. Își cerea întruna iertare că o suna atât de mult ca să vadă dacă e bine. Pentru ei, la fel ca pentru foarte mulți îndrăgostiți din țară, telefonul era, practic, singura supapă pentru a-și exprima iubirea care-i unea. Aici,

în Arabia Saudită, liniile telefonice sunt, cu siguranță, mai groase și mai multe decât aiurea, deoarece ele trebuie să suporte imensa greutate a tuturor gângurelilor şoptite pe care îndrăgostiții trebuie să le schimbe între ei și toate oftaturile, gemetele și săruturile pe care ei *nu pot* să le pună în practică în lumea reală, sau pe care *nu vor* să le pună în practică din cauza restricțiilor tradiției și religiei pe care unii dintre noi o respectăm și o prețuim sincer.

Un singur lucru tulbura liniştea lui Sadeem, și anume relația pe care o avusese anterior cu Waleed.

La început, când s-au cunoscut, Firas o întrebase despre trecutul ei și ea îi spusese imediat, fără înconjur, despre Waleed, singurul pas greșit pe care-l făcuse vreodată, durerea ale cărei răni le ascundea de toată lumea. Explicația ei păru să-l mulțumească pe Firas; se dovedi foarte înțelegător și plin de compasiune. Însă apoi, când el o rugă să nu-i mai pomenească niciodată despre asta, Sadeem rămase mirată. Îl supăra atât de mult să discute despre trecutul ei? Sadeem își dorea ca el să poată întoarce paginile inimii ei cu mâinile sale, ca să vadă singur că erau goale, mai puțin în privința lui. Își dorea să i se permită să împărtășească absolut tot ce exista înlăuntrul ei, inclusiv istoria ei cu Waleed, dar el părea hotărât și ferm în decizia sa, la fel ca în toate celelalte. Aşa era el.

— Dar tu, Firas? *Tu* ai un trecut?

Sadeem nu întrebă asta ca să descopere vreo rană din inima lui, care poate că o egala

pe a ei și îl așeza pe aceeași poziție cu ea. Iubirea ei pentru Firas era prea puternică pentru a fi afectată de trecut, de prezent sau de viitor – şi, oricum, știa că, dintre ei doi, ea va fi întotdeauna cea care se va afla cel mai departe de perfecțiune! Întrebarea ei era doar o simplă şi, poate, naivă încercare de a vedea dacă putea găsi vreo zgârietură, cât de mică, pe genunchiul lui Firas, care să dovedească faptul că era şi el om ca și ea.

— Nu-mi mai pune această întrebare, dacă ții cu adevărat la mine.

Ea își zise în sinea ei: „Las-o baltă! Cui îi pasă de trecutul lui? Firas este al meu acum. Și mai dă-o naibii de curiozitate!".

(25)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 30 iulie 2004
Subiect: E băiat!

Mesagerul Domnului, Profetul Mahomed, binecuvântările și pacea lui Dumnezeu fie cu el, a zis: „Dumnezeu a spus: «Copiii lui Adam ocărăsc Soarta, când Eu Însumi sunt Soarta».“
Hadith Sahih al-Bukhari: 6181

Ei bine... Așadar *eu* sunt cea care îndeamnă la purtare necuviincioasă și desfrânată! Ca să vezi! *Eu* sunt cea care promovează corupția morală și speră să vadă răspândindu-se păcatul trupesc și ticăloșia în societatea noastră model! Mai mult, *eu* sunt cea care posedă o minte care exploatează sentimentele pure, neîntinate și nobile, întorcându-le de la intențiile lor cele mai onorabile! *Eu*???

Dumnezeu fie milostiv cu toată lumea, fie ca El să înlăture din ochii tuturor boala cumplită care-i face să interpreteze tot ce spun ca fiind depravat și nerușinat. Nu pot să recurg la nimic altceva decât să mă rog pentru acești nefericiți ca Dumnezeu să le lumineze văzul,

astfel încât să vadă cu adevărat, în sfârşit, măcar o parte din ceea ce se petrece în jurul lor aşa cum este în realitate şi să-i călăuzească pe calea dialogului respectuos, fără atacarea altora ca necredincioşi, fără umilirea lor şi fără târârea lor prin noroi.

• • •

Travaliul lui Gamrah ţinu pe durata a cinci gărzi, pe când locul de la capul patului ei era ocupat prin rotaţie de mama ei, cele trei surori şi Sadeem. Nu a fost cu adevărat o naştere grea, dar era prima ei naştere. Şi la prima, aşa cum spunea mereu mama ei, e mai greu decât la o doua sau la a treia...

Um Gamrah petrecu ultimele şapte ore ale travaliului cu fiica ei în sala de naşteri, chinuindu-se să o calmeze şi să facă să-i fie mai uşor. Gamrah zbiera la fiecare acces de durere:

— O, DOAMNE, FIE CA RASHID SĂ ÎNDURE CE ÎNDUR EU ÎN ACEST MOMENT ŞI CHIAR MAI MULT! NU VREAU COPILUL LUI ŞI NU-L VREAU PE EL! LĂSAŢI-L ÎN MINE! NU VREAU SĂ AM UN COPIL! MAMI, SUNĂ-L PE RASHID... SPUNE-I SĂ VINĂ SĂ MĂ VADĂ... MAMI, SĂ-I FIE RUŞINE, CUM A PUTUT SĂ-MI FACĂ AŞA CEVA... *WALLAH*, EU NU I-AM FĂCUT NIMIC... SUNT OBOSITĂ, SUNT FOARTE OBOSITĂ! MAMI, NU MAI SUPORT!

Şi apoi, Gamrah izbucnea în lacrimi, în hohote amare, vocea ei estompându-se treptat, pe măsură ce era din ce în ce mai ameţită şi durerea i se agrava.

— Vreau să mor! Atunci o să scap de toate astea! Nu vreau să am un copil! De ce trebuie să mi se întâmple mie asta? De ce, mami? De ce?

După treizeci şi șase de ore de travaliu, țipătul nou-născutului răsună din camera lui Gamrah. Entuziasmate, Sadeem și sora lui Gamrah, Shahla, care stăteau în fața ușii, săriră în sus. Erau nerăbdătoare să afle ce sex avea copilul. După câteva minute, infirmiera indiană le spuse că e un băiețel sănătos și frumos.

Gamrah refuză să-și ia pruncul în brațe când îl văzu prima oară, împroşcat tot cu sânge, cu capul țuguiat şi cu pielea zbârcită într-un fel de-a dreptul înspăimântător. Mama ei râse de ea şi ținu bebelușul după ce îl curăță infirmiera. Repetă întruna numele lui Dumnezeu deasupra lui:

— *Ma shaa Allah*. Seamănă perfect cu scumpa lui mămicuță!

Multe ore mai târziu, pe când privea îndelung mica ființă din brațele ei, fetișoara cu ochii strâns închiși, pe când îi căuta degețelele ca să i le facă să se strângă în jurul degetului ei, Sadeem își întrebă prietena:

— Ce nume te-ai hotărât să-i pui?

— Saleh, după tatăl lui Rashid.

Rashid se afla încă în America atunci când născu Gamrah. Mama lui o vizită la spital și apoi, mai târziu, acasă, de câteva ori, iar tatăl lui, Saleh, veni de două ori – era emoționat că bebelușul îi purta numele. Totuși, Gamrah simți că aceste vizite din partea familiei lui,

și darurile, și banii erau maximum din ceea ce Rashid avea să facă vreodată pentru ea și copilul lor.

Vara, mama lui Gamrah hotărî să facă ceva ca să-și înveselească fiica, îmbătrânită înainte de vreme. Călătoriră împreună cu restul familiei timp de o lună în Liban, lăsând copilul cu mătușa sa cea mare, Naflah.

În Liban, Gamrah se supuse procedurii de transformare numită „cârpeală". Începu cu o operație estetică la nas. Sfârși cu o ședință de peeling facial. Regimul consta și dintr-o dietă strictă și un program de exerciții fizice sub supravegherea unui specialist extrem de elegant, iar Gamrah adăugă la toate astea o coafură nouă și o vopsire a părului la cel mai celebru și mai priceput stilist din tot Libanul.

Gamrah se întoarse în Riad mai frumoasă decât plecase. Pentru a scăpa de dezaprobarea rudelor conservatoare, spuse tuturor celor care o văzură înainte de a reuși să-și scoată pansamentul de pe nas că își spărsese nasul într-un accident, pe când se afla în Liban, și că fusese nevoie de o operație chirurgicală reparatorie – și nu de chirurgie estetică, deoarece chirurgia plastică este împotriva legilor Islamului.

(26)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 6 august 2004
Subiect: Chat-ul, o lume cu totul nouă

Şi lui Allah îi aparţin toate cele nevăzute din cer şi de pe pământ, şi la El se întorc toate, ca să hotărască în privinţa lor. Aşa că veneraţi-L şi puneţi-vă credinţa în El. Domnul vostru ştie de ce aveţi nevoie.

Coran, sura Hud
Capitolul „Profetului Hud", versetul 123

Toată lumea, peste tot, pare să vorbească despre MINE şi îmi place la nebunie să ascult și eu. Mă bag adesea în discuție și-mi dau cu părerea ce mă aștept, ce prevăd, cine cred că e, exact așa cum fac şi ei. Acasă, îmi printez e-mailurile pe care vi le trimit săptămânal și le citesc cu glas tare tuturor din casă. Nu uitați că acasă nimeni nu știe că eu mă aflu în spatele acestor e-mailuri! Cu alte cuvinte, fac exact ceea ce face orice altă fată, exact în același timp! În acele clipe, simt o plăcere nespusă. E la fel de bine ca atunci când dai drumul la radio într-un moment de plictiseală și, brusc, te surprinde cântecul tău preferat,

care răsună din aparat, și apuci chiar să-l asculți de la primele acorduri!

• • •

Relația lui Lamees cu internetul a început când avea cincisprezece ani, atunci când tatăl ei se conecta la rețeaua din Bahrein. Cum internetul a fost introdus în Arabia Saudită doi ani mai târziu, în 1999, fascinația ei față de această lume online super-mișto se văzu pusă pe plan secund, după învățătura de la liceu și menținerea notelor ei la un nivel maxim. Însă, după ce absolvi, nu trecu mult și Lamees petrecea nu mai puțin de patru ore pe internet zilnic, din care 99% pe chat, Yahoo, IQO, MIRC și AOL.

Datorită simțului umorului și gurii ei impertinente, Lamees își câștigă repede faima printre obișnuiții forumului. Deși avea grijă să-și schimbe cu regularitate nickname-ul, existară destui capabili să-și dea seama că „Omida" era și „Demonița", „Perla Neagră" și „Fetița tatei".

Lamees se distra pe cinste când îi auzea pe băieții cu care conversa arătându-se sceptici. Nici unul dintre ei nu credea cu adevărat că era fată.

— OK, haide, gata! Tu nu ești fată!

— OK, bn, d c spui asta?

— Hei, frate, ftl sunt plictisitoare și NU au simțul umorului, iar tu ai în mod clar o grămadă!

— Deci, tu spui k dak o să fac în așa fel încât să fie groaznic să mă asculți, atunci o să mă crezi k nu sunt băiat?

— Exact! Dak ești cu adevărat fată, atunci să-ți aud vocea!

— LOL! În nici un caz, Jose :-p!

— Nu mă fierbe, îmi dai doar un apel și spui „Bună“, ok? Și dacă nu vrei să folosești telefonul, atunci fă-o la microfon, ce zici de asta? Doar k să-mi dovedești k ești fată, și nu băiat.

— Las-o baltă, scumpule. Ăsta nu e decât un text pe kr-l folosiți voi, băieții, k să auziți o voce de fată.

— Aaahhhh! Acest cuvânt mă doare! K. Te cred, te cred k ești fată! Cuvântul ăsta, *scumpule*, venit din gura ta, a fost la fel de dulce k mierea.

— Hahaha... Nu, las-o baltă, mai bine consideră-mă tip decât să începi să te dai la mine!

— Jur pe Dumnezeu k ești cel mai grozav domn, adik domnișoară, adik... sunt CONFUZ! L

— Cel mai bine :-p

— K, atunci lasă-mă să te întreb ceva și atunci chiar am să aflu dak ești fată sau băiat.

— Întreabă.

— Ai genunchii negri sau nu? :-p

— LooooOOooooL! E bună! K, am și eu una pentru tine! :-D

— Întreabă, iubito.

— Cum sunt unghiile tale de la picioare? Sunt dezgustătoare sau nu? :-p

— HAHAHAHA... AOLEU! E bună! De fapt, dură, dar bună! LOL!

— Ia uite la el! Genunchi negri, auzi, ha! Pleak de aici, iubitule, vezi-ți mai întâi de metehnele propriului sex și apoi poți să faci mișto de genunchii noștri negri![1]

Prin intermediul acestui fel de „chat-uit", Lamees făcu rost de extrem de multe numere de telefon de la tipi care voiau să continue discuția la telefon. Erau sute care ridicau în slava cerului personalitatea ei și erau zeci care-și declarau iubirea pentru ea. Însă Lamees nu se clinti din convingerea ei fermă că chat-ul era doar pentru amuzament ușor și hlizeală. Era un mijloc excelent să cunoști tipi și să faci glume cu ei, într-o societate care nu oferea nici un alt loc de întâlnire pentru a te ține de șotii, dar nu era ceva care merita luat în serios.

Cu ajutorul lui Lamees, Gamrah ajunse să cunoască și ea lumea chat-ului. La început, Lamees o întreba dacă dorea să o acompanieze în chat room. În felul ăsta, zicea Lamees, o va prezenta prietenilor ei aflați online. Încetul cu încetul, Gamrah deveni dependentă. În curând, își petrecea zilele și nopțile conversând pe chat cu un tip sau altul.

---

1. Din cauza pielii lor mai închise la culoare, genunchii fetelor saudite au tendința de a fi mai închiși la culoare. Băieții fac mereu glume pe seama fetelor din acest motiv, deși au și ei aceeași problemă! Din cauza climei foarte calde din Arabia Saudită, a uscăciunii și a purtării frecvente a sandalelor arabe *ni'aal*, băieții au picioarele foarte uscate și unghiile de la picioare murdare. Fetele fac haz pe seama lor din acest motiv, ca să se răzbune (n.a.).

De la început, Lamees îi spuse verde în față lui Gamrah despre adevărurile și capcanele ascunse ale conversațiilor pe chat. Se asigură că Gamrah era înțeleaptă în privința tertipurilor și a glumelor evident bătătoare la ochi ale puștilor șmecheri, capcane în care ar fi putut să cadă o nou-venită pe net. Lamees îi citi chiar prietenei sale câteva dialoguri din arhivă cu diverși amici de pe chat, care se salvaseră automat în calculator.

— Ia uite aici, Gamrah dragă. Toți tipii ăștia au același stil, dar există câteva variații simple pe care le utilizează. De exemplu, tipii din Riad sunt un pic diferiți de băieții din provincia estică, iar aceștia sunt diferiți de cei din provincia vestică și așa mai departe. Hai să începem cu stilul băieților din Riad, căci ei te interesează în primul rând. Primul lucru pe care o să ți-l spună după ce zice „Bună" o să fie: „Îmi poți spune cum te cheamă?". Bineînțeles că NU o să-i dai adevăratul tău nume, îi spui ce nume vrei tu sau îi spui scuze, nu vreau să-mi spun numele. Eu procedez așa: mă gândesc bine și îi dau un nume, acolo, care-mi vine în minte. Dar trebuie să fii atentă să-ți aduci aminte cui ce nume i-ai spus! Sfatul meu e să faci ce fac și eu întotdeauna – notează-ți-le într-o agendă, ca să nu te zăpăcești. Sau alege-ți pur și simplu un nume și rămâi la el. Numai că mie asta mi se pare prea banal. Ce se întâmplă apoi: la câteva zile după ce îți află numele, o să-ți zică „îmi placi foarte mult și nu am mai văzut NICIODATĂ pe cineva ca tine, așa că putem vorbi

la telefon?". O să se țină de capul tău și tu bineînțeles că nu vei fi de acord, dar el oricum o să-ți dea numărul lui. Și apoi, după ce mai trec câteva zile, o să-ți ceară să faceți schimb de poze, dar până la urmă el va deveni nerăbdător și ți-o va trimite pe-a lui chiar dacă tu nu i-o trimiți pe-a ta. Și apoi o să vezi una din două : un tip stând la birou, cu un stilou Mont Blanc în mână și cu steagul saudit chiar în spatele lui – „o poză clasică" – sau un tip care se dă drept mare beduin țanțoș, așezat pe jos după vechiul obicei arab, cu capul înfășurat în *shimagh* – stilul beduin – și o să-și țină un genunchi ridicat, cu un cot rezemat pe el. Nu-i lipsește decât șoimul de pe umăr și ar fi numai bun să joace într-un serial din ăla de televiziune despre beduini! Pe urmă, musai o să-ți spună că acum doi ani s-a îndrăgostit foarte tare de o fată nemaipomenită și apoi ea s-a măritat. Îl iubea NESPUS, dar un bărbat de treabă a cerut-o de nevastă familiei ei și ea n-a putut spune „nu". Iar *el* – odorul mamei, lumina ochilor ei! – era încă foarte tânăr și necopt și nu-și putea întemeia o familie, așa că nu a avut ce face și s-a dat la o parte, de dragul fericirii ei. Orice ca să îți demonstreze ce bărbat grozav, nobil și demn de încredere este el! Apoi, după toate aceste confidențe, o să înceapă să-ți lase mesaje ori de câte ori nu ești acolo – un cântec sau o poezie frumoasă, ori un URL cu o poveste romantică sau un articol care vorbește despre dragoste și cât este ea de minunată sau ceva de genul ăsta și pe urmă, după vreo săptămână,

o să iasă totul la iveală : o să-ți mărturisească faptul că s-a îndrăgostit de tine ! O să-ți spună : caut o fată ca tine de foarte mult timp și vreau să mă logodesc, dar trebuie ca mai întâi să ne cunoaștem mai bine și să vorbim la telefon. Ceea ce are el în cap, de fapt, este să facă în așa fel încât să poată ieși în oraș cu tine, dar bineînțeles că nu-ți spune ție așa ceva, tot ce vrea în această fază este să facă rost de numărul tău de telefon. Asta îi este suficient pentru început și nu vrea să te sperie. Apoi, încet-încet, treaba se nasolește. Încep chestiile plictisitoare. O să primești pe ecran mesaje de genul : „De ce mă eviți ?", „Ce-ți ia așa de mult să-mi răspunzi la mesaj ?", „Nu vorbești cu altul, nu-i așa ?", „Nu vreau să mai vorbești cu nimeni altcineva în afară de mine", „Te previn, sunt foarte gelos", „Dacă nu mă găsești online, nu trebuie să stai. Deconectează-te !" – și alte chestii de felul ăsta, care te fac să te saturi de el și să-l pui pe „block" sau „ignore", sau chiar să-l ștergi din lista ta ! Asta o să-l învețe minte să nu mai folosească vreodată atitudinea asta *bărbătească* față de tine, că te duci și-ți găsești pe altul, care nu-ți dă dureri de cap. Lucrul cel mai important, Gamrah, este să nu ai încredere în nimeni și să nu crezi pe nimeni. Ține minte că nu e nimic mai mult decât un joc și că toți tipii ăștia saudiți sunt niște pungași, care nu vor decât să păcălească fete prostuțe.

Stilul de dialog pe chat al lui Gamrah nu avea finețea celui al lui Lamees. Toți tipii care erau atât de dornici de acțiune când auzeau

că e prietena lui Lamees dispăreau foarte repede după ce descopereau că ea nu avea simțul umorului și mintea ageră a prietenei ei.

Totuși, Gamrah începu să lege noi prietenii. Online, ea cunoscu oameni din diferite țări și de diferite vârste. Ca și Lamees, nici ea nu voia să stea de vorbă cu femei. „Putem să ne întâlnim cu femei oriunde!", obișnuiau ele să zică. Toți cei aflați pe listele lor erau de sex opus.

Într-una dintre acele seri plictisitoare acasă, îl cunoscu pe Sultan, un tip de douăzeci și cinci de ani, simplu, direct și politicos, care lucra ca vânzător într-un magazin de haine bărbătești.

Era o plăcere să vorbească pe chat cu Sultan, iar el, la rândul său, părea cu adevărat interesat de ceea ce-i scria ea. Râdea la glumele ei și îi trimise multe poezii, compuse chiar de el.

Pe măsură ce treceau zilele, Gamrah descoperi că era mai bine să discute cu Sultan decât cu oricare alt amic de pe net, iar el simțea același lucru. El o numea folosind *id*-ul ei : Mândria.

Sultam vorbea mult despre sine, iar ea considera că el părea cât se poate de sincer și cumsecade. Însă nu-i putea dezvălui nimic despre ea însăși. Așa că se descurcă provizoriu cu „Mândria" și cu un pic de minciună. Îi spuse că e studentă la una dintre secțiile de știință de la Universitatea din Malaz. Întotdeauna avusese senzația că fetele de la Malaz sunt mai deștepte decât cele de la Olaisha, deoarece urmau domenii științifice.

Între timp, Lamees îl cunoscu pe internet pe „Ahmed“ din Riad, un student medicinist de la ea de la facultate. Erau amândoi studenți în anul trei. Ahmed începu să-i lase notițele pe care și le lua la cursuri la unul dintre magazinele cu fotocopiatoare, de unde ea le putea lua mai târziu, iar ea făcea la fel pentru el. După un examen, ea îi trimise un e-mail cu cele mai importante subiecte asupra cărora se concentrase profesorul. La examinarea studenților, profii erau întotdeauna mai puțin exigenți cu fetele, iar profele erau mai indulgente cu băieții. Deși cursurile lor erau separate, materialele bibliografice, temele, testele, examenele parțiale și cele finale erau, în cea mai mare parte, la fel. Studenții de la medicină și de la stomatologie se prindeau repede că lucrul cel mai bun pe care-l puteau face era ca băieții să ia de la fete notițele cu ceea ce predau profesorii, iar fetele să ia de la băieți notițele cu ceea ce predau profesoarele.

Cum examenele se apropiau repede, pur și simplu existau motive practice să poată face rapid rost de răspunsuri unii de la alții. Existau observații și comentarii despre subiectele de examen și despre stilul de examinare orală al unui profesor sau al altuia. Astfel că, în ciuda regulilor stricte, relația dintre Ahmed și Lamees făcu saltul important și interzis de la monitorul computerului la telefonul mobil.

(27)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroup.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 13 august 2004
Subiect: Sultan al-Interneti

Dacă nu eşti pregătit să iubeşti, nu o face!
Mahmoud al-Melegi[1]

Nu trece săptămână fără să citesc vreun articol despre mine într-un ziar sau revistă ori pe forumurile de pe internet. Pe când stăteam la coadă la supermarket, am fost foarte uimită să zăresc pe raft o revistă populară, având scris pe copertă, cu litere îngroşate: „Ce cred celebrităţile despre cel mai fierbinte subiect de azi de pe străzile saudite?". Nu m-am îndoit nici o clipă, desigur, că eu eram subiectul fierbinte. Foarte calmă, am cumpărat revista. Odată ajunsă înapoi în maşină, am răsfoit-o. Mai că n-am zburat prin capotă de fericire! Patru pagini întregi pline cu poze ale scriitorilor, jurnaliştilor, politicienilor, actorilor, cântăreţilor şi sportivilor de vază, fiecare având câte ceva de spus cu privire la subiectul

1. Actor egiptean. Replica provine dintr-un celebru film „clasic" alb-negru arab (n.a.).

arzător al e-mailurilor unei surse necunoscute care constituiau de luni de zile discuția de căpătâi pe străzile din Arabia Saudită!

M-a interesat mai ales ce aveau de spus greii literați. Nu pricepeam nimic, normal. Unul zicea că sunt o scriitoare talentată, care aparține curentului expresionist suprarealist metafizic al școlii impresioniste sau ceva de genul ăsta. Cărturarul observa că sunt prima capabilă să reprezinte toate aceste lucruri. De-ar ști adevărul acest gură-bogată! Nu am nici cea mai vagă idee despre ce ÎNSEAMNĂ aceste cuvinte, darămite să știu cum să le combin într-o manieră care să aibă semnificație! Însă, pe merit sau nu, este întotdeauna plăcut să fii obiectul unui asemenea panegiric. (Hei, cel puțin pot să egalez vocabularul lor, când și când!) Ce cred despre suprarealismul metafizic impresionist? Este cât se poate de EXAGERISTIC!

• • •

— Sadeem, crezi că există vreo speranță ca lui Rashid să înceapă să-i fie dor de fiul lui și să vină să-l vadă într-una din zilele astea? Știi, nu-i așa, că tatăl lui Rashid i-a adus lui Saleh un cadou pentru că i-am dat copilului numele lui, chiar dacă Rashid nu e prin preajmă?

— Nu-ți mai irosi timpul gândindu-te la el. Nu ți-a trimis bani cu maică-sa ori cu taică-său? Gata – cortina! Din punctul de vedere al tuturor, el a scăpat de obligații. Ce-oi mai fi vrând să ai de-a face cu el, după tot ce-a făcut?

După ce vorbi la telefon cu Sadeem, Gamrah începu să se uite în albumul cu fotografii de la nuntă. Poză după poză, ea băgă de seamă cât de posomorâtă era expresia lui Rashid, pe când chipul ei radia de fericire și de încântare.

Se opri la o poză cu ea înconjurată de surorile lui Rashid : Layala, măritată și mamă a doi copii, Ghadah, care avea cam aceeași vârstă ca și Gamrah, și Iman, care avea cincisprezece ani. Se concentră preț de câteva minute asupra acestei fotografii, cugetând. Luă o decizie. Se duse repede la computer și băgă poza în scanner. În câteva secunde, poza apăru pe monitor. Folosindu-se de un click de dreapta pe mouse, se copie pe ea însăși din poză și apoi pe Layla și Iman. Rămase doar Ghadah.

Seara, pe când stătea cu Sultan pe Messenger, așa cum făcea în fiecare noapte, îl convinse pe acesta că era în sfârșit hotărâtă să-i trimită poza ei, în schimbul multelor fotografii pe care i le trimisese el.

Îi trimise poza lui Ghadah, tremurând când apăsă pe „SEND". Îi spusese deja că era o fotografie cu ea și niște prietene, făcută la nunta cuiva. Pe ele le scosese, îi zise ea, ca prietenă loială și de încredere ce era, care nu ar fi arătat niciodată poze cu prietenele ei unor străini. De îndată ce poza a fost transferată cu succes, Sultan îi spuse cât de răscolit e de frumusețea ei, niciodată nu și-ar fi închipuit că era atât de superbă. Gamrah îngroșă mica ei înșelăciune spunându-i că numele ei adevărat e Ghadah Saleh Al-Tanbal !

• • •

Hessah, sora lui Gamrah, o sună pe Naflah, sora cea mare, ca să-i ceară sfatul cu privire la nesfârșitele probleme pe care le avea cu soțul ei, Khalid.

— Surioară, îți vine să crezi, acum mă bate mereu la cap din cauza lui Gamrah! A început să o facă în fel și chip doar pentru că a auzit că frații noștri i-au instalat internet acasă.

— Ar trebui să-i fie rușine să zică așa ceva! I-ai spus lui mami?

— I-am zis, dar știi ce mi-a zis? Cică „Nu e treaba soțului tău ce face Gamrah și poți să-i spui să termine cu plângerile! Biata fată nu are nimic cu care să se distreze. E destul de rău și-așa că stă închisă în casa asta zi și noapte. Cel puțin, să-și petreacă timpul pe internet e mai bine – pentru noi toți – decât să colinde străzile din Riad din cauza plictiselii!".

— Mami e încă foarte supărată din cauza divorțului sărmanei Gamrah.

— Deci, de vreme ce Gamrah a trecut printr-un divorț, tu vrei să-i urmez exemplul și să ajung și eu să divorțez? Doamne, dacă aude Khalid vreo bârfă despre Gamrah, despre ceva rău ce face online cu tipii cu care stă de vorbă în fiecare zi pe chat, orice, o să mă dea afară direct în stradă, cu copii cu tot!

— Doar el ar fi cel care pierde! Oricum, la urma urmei, nu ai familie, un cămin în care poți să te întorci?

— O, bine! Grozav, ce să zic. Exact ce-mi doresc, să stau cu mama și cu Gamrah! *Wallah*, cu cât văd mai mult halul în care e Gamrah și viața pe care-o duce, cu atât îl preamăresc pe Dumnezeu pentru nenorocitul ăsta pe care-l am acasă. Cum zice proverbul, mulțumește-te cu ce ai, că altfel s-ar putea să nimerești mult mai rău! *Yallah! Alhamdu lillah*, mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot.

• • •

Din momentul în care ea îi trimise poza cu sora lui Rashid ca fiind, chipurile, poza ei, Sultan de-abia dacă mai părăsi netul o clipă. Se ținea întruna de capul ei să-l lase să vorbească la telefon cu ea. Ea rămase neclintită, însă. Nu era „genul acela“ de fată, îi zicea ea. Cu cât îl refuza mai mult, cu atât se atașa mai mult Sultan de ea și cu atât îi lăuda mai mult corectitudinea morală.

Adevărul e că Gamrah reflectase mult pe marginea chestiunii convorbirilor telefonice. Pur și simplu nu putea face asta, hotărî ea. Se gândi la două motive. În primul rând, telefonul ei mobil era pe numele tatălui ei. Astfel era foarte posibil ca Sultan să poată afla cine era ea în realitate. Va afla că l-a mințit și ar fi putut să răspândească vestea că o cunoscuse pe internet pe una dintre fetele Al-Qusmanji, fosta nevastă a lui Rashid Al-Tanbal. În al doilea rând, nu o atrăgea deloc ideea de a vorbi la telefon cu un bărbat necunoscut, chiar dacă simțea un soi de apropiere față de Sultan și simțea că e sincer și se va ține de cuvânt.

Cu toate acestea, ceva din lăuntrul ei nu voia să-i dea pace. Gamrah, ca majoritatea fetelor saudite bine-crescute, rezista din instinct ideii și o considera nepotrivită.

După niște lungi nopți de nesomn și multe, multe lacrimi de remușcare pentru gestul ei de neiertat de a exploata fotografia inocentei Ghadah ca să se răzbune pe Rashid, și după ce mama ei îi povesti de necazurile pe care Hessah le avea cu soțul ei din cauza dependenței de internet a surorii ei, Gamrah luă o decizie foarte grea. Avea să se retragă din lumea fascinantă a chat-ului. Se va retrage de la posibilitatea de contact cu ea a lui Sultan cel cumsecade și integru, care nu merita să fie tratat într-un mod atât de lipsit de considerație și de ușuratic. Nu merita, mai ales, să se poarte atât de groaznic cu el după ce începuse să vorbească despre speranțele sale de a se căsători cu ea.

Fără nici un avertisment, Gamrah dispăru. Toate veștile despre ea încetară brusc. La fel și mesajele pentru Sultan, care continuă să-i scrie luni în șir e-mailuri pline de dorință, iubire, rugăminți fierbinți și împăcare, deși Gamrah nu-i răspunse nici măcar o singură dată.

(28)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 20 august 2004
Subiect: S-a îndrăgostit Matti de ea? Și ea de el?

Cititorul meu Ibrahim m-a sfătuit să-mi creez un website al meu (sau mi-l va face el), unde să-mi postez e-mailurile, începând cu primul și până la ultimul. Ibrahim zice că asta le va proteja de furt intelectual sau de pierdere și că pot să măresc numărul de vizitatori cu niște reclame și că pot să scot bani, dacă sunt de acord să pun pe site-ul meu niște link-uri la alte pagini de internet. Ibrahim mi-a explicat totul în detaliu.

Îți sunt foarte recunoscătoare, frate, pentru oferta ta amabilă și generoasa ta cooperare. Dar eu nu știu nimic mai mult despre crearea de site-uri pe internet decât știu despre cum se face tocănița de bame! Și nu pot cu nici un chip să pun o astfel de povară pe umerii tăi, Ibrahim! Așa că voi continua în stilul meu, așa demodat cum este, trimițând e-mailurile în fiecare săptămână, în timp ce aștept o ofertă mai tentantă. Poate vreo rubrică săptămânală

într-un ziar, sau o emisiune a mea la radio ori televiziune, sau orice altă propunere pe care intelectele voastre ingenioase mi-o pot face, cititorii mei!

• • •

Matti avea puterea de a face ca viața lui Michelle să fie o lungă aventură, nemaipomenit de grozavă. Îi oferi ajutor și sprijin moral pe când se adapta la noua ei viață. Îi explica orice i se părea dificil în studiile ei, indiferent că era la materia pe care o preda el sau la alte cursuri. Era atent să se țină la curent cu felul în care se desfășura viața ei la cămin și încerca să o ajute să rezolve orice problemă peste care ar fi dat. Michelle se bucura de viața ei independentă și savura gustul unei libertăți pe care o trăia pentru prima oară în viața ei, dar petrecea zilnic mai mult timp acasă la unchiul ei decât la cămin.

După ce se luptă cu provocările și surmenajul primelor ei luni la San Francisco și se obișnui cu rutina studențească, Michelle începu să se implice în activități studențești, cooptându-l și pe vărul ei Matthew (adică Matt sau Matti), care, la rândul lui, o incluse în activitățile sale săptămânale de petrecere a timpului liber, așa cum făcură și unii dintre prietenii lui.

Într-un weekend avu loc o excursie cu cortul organizată de universitate la Yosemite. Veni și Matti, deoarece era președintele clubului Prietenii Naturii din universitate. Acolo, în sânul încântătoarei naturi, în mijlocul

frumuseților pe care Michelle nu le mai văzuse, Matti era compania ideală, la locul și la momentul potrivit. O trezea dimineața devreme ca să urce pe vreo stâncă mică, dintr-un loc ferit, unde se cocoțau ca să privească răsăritul soarelui. Așezați acolo, urmăreau razele de soare care treceau prin apa pulverizată de cascada care se înălța chiar în fața lor. Se luau la întrecere să vadă care dintre ei reușea să facă poza cea mai bună. Ea îi stârni zelul competitiv cu o fotografie pe care o făcu unei perechi de veverițe îndrăgostite, care se sărutau. Un pic mai târziu, el se revanșă cu poza unei căprioare care acoperea discul soarelui cu capul, astfel încât razele păreau niște coarne de aur, întinzându-se cât vedeai cu ochii.

Într-un alt weekend, de astă dată unul prelungit, Matti o duse pe Michelle la Napa Valley. Fusese invitat acolo de un prieten foarte bun al său, nepotul unei familii care deținea una dintre cele mai celebre podgorii din lume. La fermă, Michelle gustă gemuri de o calitate superioară, proaspăt făcute, carne la grătar și paste făcute din grâu cultivat la fermă, însoțite de niște minunate vinuri Chardonnay și Cabernet.

Așa erau weekendurile. Când aveau vacanțe mai lungi (dar nu suficient de lungi ca ea să meargă acasă, în Arabia Saudită), cum era vacanța de Paște, de exemplu, Matti o ducea cu mașina în Las Vegas sau Los Angeles. După standardele din San Francisco, unchiul ei ar fi fost considerat dacă nu putred

de bogat, măcar un membru al clasei de mijloc prospere. Cu salariul lunar de la universitate pe care-l câștiga Matti și cu ajutorul tatălui său, la care se adăuga ceea ce-i trimitea lui Michelle tatăl ei în fiecare lună, o sumă destul de substanțială, erau în stare să pună la cale planuri foarte plăcute de petrecere a tuturor vacanțelor în locuri ieșite din comun.

În Las Vegas, el o duse la o reprezentație a spectacolului de succes *Lord of the Dance*. Îi făcu o surpriză cu două bilete la magnificul *O Show* de la Cirque du Soleil. În Los Angeles, pe care ea îl mai vizitase, făcură schimb de roluri, devenind ea organizatoarea expediției. Îl duse mai întâi pe Rodeo Drive, în apropiere de Sunset Boulevard, pentru ca ea să poată da curs pasiunii ei preferate, cumpărăturile. El începu să bombăne încă dinainte de a ajunge acolo. Își petrecură seara fumând narghilele la Gypsy Café. În ziua următoare, se plimbară pe plaja din Santa Monica și petrecură seara la Byblos Restaurant. Acolo, ea zări mulți bărbați saudiți, alături de iubitele lor indience sau persane. Holbându-se la ea, cercetându-i trăsăturile, saudiții suspectară că era posibil ca să fie una de-a lor. Erau nedumeriți să o vadă acolo cu cineva care, în mod evident, nu era saudit. Însă, când traseră cu urechea la conversația ei cu Matti, accentul ei american perfect le alungă bănuielile și privirile lor, atât de obișnuite să hărțuiască fetele din Golf, încetară să o mai urmărească.

În San Francisco, Matti o ducea în Chinatown, unde se plimbau alene printre vitrinele

micilor magazine și colindau restaurantele chinezești tradiționale. De fiecare dată când vizitau cartierul chinezesc, comandau cocteil din suc de fructe, îngroșat cu tapioca, băutura devenind astfel delicios de cleioasă.

Primăvara, făceau excursii în Golden Gate Park, ca să privească asfințitul. El cânta la chitară cântece magice, în priveliștea oferită de soarele ca un biscuit care se scufunda în ceașca mării. Iarna, o ducea adesea să bea cacao fierbinte la Ghirardelli's, care dădea spre golf și spre insula-închisoare Alcatraz, cea cu temut renume. Sorbind din băuturile calde, contemplau turnul ei din depărtare, o siluetă celebră care evoca un trecut de crime și violență al Americii.

Ceea ce-i plăcea lui Michelle cel mai mult la Matti era că el arăta întotdeauna respect față de părerile ei, oricât de diferite ar fi fost de ale lui. Adesea, băgă ea de seamă, ea avea destulă autoritate ca să-l câștige de partea ei în modul de a privi lucrurile. Matti întotdeauna îi explica însă că aceste dezacorduri nu cântăreau foarte mult, ci erau doar niște diferențe minore de opinie. Nu merita efortul să încerce să-și schimbe unul altuia părerea, doar ca să fie de acord cu privire la toate. În țara ei, Michelle era obișnuită să se retragă din orice conversație atunci când dezacordul amenința să escaladeze în conflicte verbale fierbinți și în schimb de insulte. Evita să-și exprime cu tărie părerile, cu excepția situației în care se afla în mijlocul unor oameni de care se simțea apropiată, cum erau cele mai intime

prietene ale ei. Opinia publică din țara ei, se convinsese ea, nu reprezenta în mod necesar ceea ce gândeau oamenii în realitate. Aceștia erau rezervați în a-și oferi punctul de vedere cu privire la un subiect anume, deoarece o persoană proeminentă sau importantă, cineva ale cărui cuvinte erau practic lege, ar fi putut să intervină și să spună câteva cuvinte și atunci toată lumea s-ar fi repezit să-l susțină. În țară, opinia publică se suda în jurul unei singure păreri – părerea susținută de către cei mai puternici și influenți oameni.

Se îndrăgostise Matti de ea? Nu credea. Oare s-a îndrăgostit ea de el? Era imposibil să nege faptul că deveniseră foarte apropiați, petrecând atâta timp împreună vreme de doi ani și împărtășind atât de multe interese comune. Nici nu putea tăgădui că existau momente în care își închipuia că-l iubește cu adevărat, mai ales după o seară poetică pe plajă sau – mai superficial – după ce lua o notă foarte bună la un examen la o materie dificilă, pentru care Matti se chinuise din greu să o mediteze. Adânc în inima ei însă, Faisal încă mai stătea la pândă, un secret îngropat pe care nu-l putea dezvălui niciodată lui Matti. Necunoscând nimic despre Arabia Saudită, el nu putea să-și imagineze nici pe departe restricțiile care-i limitaseră legătura cu Faisal și care transformaseră iubirea ei pentru el într-o tragică despărțire.

Matti, care provenea dintr-o țară care respira libertate, credea că dragostea este o forță extraordinară care poate crea miracole! Pe

vremea când Michelle ieșea din copilărie, și ea crezuse la fel. Dar asta era înainte de a se întoarce din America pentru a locui în țara ei, unde ajunse să-și dea seama că iubirea era tratată ca o glumă nelalocul ei. O minge de fotbal cu care să te joci un timp, până când *cei de la putere* îi dădeau un șut.

(29)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 27 iulie 2004
Subiect: Firas e altfel

Când o femeie iubește, ea consideră dragostea drept o religie; iubitul ei este izvorul adorării și al venerației umile.

Tagore

Nasser al-Treflă mi-a scris, invitându-mă să colaborez la revista *Diamantul*, a fiului lui Al-Pică, al cărui redactor-șef este dr. Sharifa al-Cupă.

Acum când am descoperit că s-ar putea ca o cerșetoare să obțină ceea ce vrea atunci când stabilește propriile ei condiții, o să aștept până când primesc oferta de a-mi statornici propria emisiune de televiziune, exact ca Oprah sau Barbra Walters!

Și, țineți minte, cu cât vor fi mai bune ofertele voastre, cu cât mă veți face mai fericită, cu atât vor fi mai lungi e-mailurile pe care le veți primi de la mine în fiecare săptămână! Așadar, ce părere aveți?

• • •

Um Nuwayyir puse un platou cu *rahash halva* și un ibric cu ceai în fața lui Sadeem, care turnă fiecăreia câte o ceașcă. Băură din ceai și ciuguliră bucățele din desertul bogat cu susan.

— Îți vine să crezi, mătușică, nu mi-am dat seama că Waleed nu era Alesul meu decât atunci când l-am cunoscut pe Firas.

— Sper doar să nu vină ziua când îți vei da seama că Firas nu este Alesul decât după ce vei ajunge să-l cunoști pe următorul!

— Doamne ferește! Nu-l vreau decât pe Firas pe lumea asta. Doar Firas și-atât.

— Exact la fel ai zis și de Waleed, dar curând va veni ziua când va trebui să-ți aduc aminte că așa ai spus și despre Firas!

— Dar gândește-te numai la Firas și apoi închipuie-ți-l pe Waleed, mătușică Um Nuri. Sunt atât de diferiți!

— Amândoi sunt vai de capul lor! Cum ar zice egiptenii: De ce să-i mai compari? Compari şlapi din plastic cu saboți din lemn![1]

— Nu pricep de ce nu-ți place Firas, e atât de drăguț şi de adorabil. Ce să nu-ți placă?

— Nu-mi plac bărbații, punct. Ai uitat cu desăvârșire ziua când ți-am spus „Nu-mi prea place Waleed". Nici atunci n-ai fost prea bucuroasă să auzi asta și nu ai luat în seamă îngrijorarea mea.

---

1. Proverb folosit atunci când sunt comparate două lucruri care sunt ambele lipsite de valoare (n. a.).

— Am fost toantă și naivă. Nemernicul ăla de Waleed mi-a spus că spionase toate telefoanele din casă – liniile fixe și mobilele deopotrivă, înainte de logodna noastră, că pusese mâna pe înregistrări ale convorbirilor telefonice și le cercetase pe toate, toate apelurile date și primite din ultimele șase luni dinainte să mă ceară tatălui meu. Și-a arogat dreptul de a căuta orice ar fi putut să sugereze că avusesem o relație cu vreun tip înainte de el, iar eu am fost atât de nesăbuită încât chiar m-am simțit mândră că am trecut testul *ăla* ! Ce proastă !

— Încăpățânată, asta ești ! La vremea aia, ți-am zis : tipul ăsta are o gelozie maladivă, e el însuși foarte superficial. Dar nu m-ai crezut. Erai absolut orbită de iubire. Ți-am zis : „Sunteți abia la început și uite ce se întâmplă deja. N-o să scapi în veci de testele astea la care te supune – nu e vorba de teze la liceu, aici e vorba de CĂSĂTORIE ! Știi ce înseamnă asta ? Și dacă pici vreunul din *testele lui de încredere* ? Ce-o să se întâmple cu tine ? O să te părăsească sigur ! La naiba cu asta. Să-l ia naiba !".

— Dar Firas e altfel, mătușică. Jur pe Dumnezeu că nu m-a supus niciodată vreunui test care să sugereze că nu are suficientă încredere în mine, nu m-a bătut niciodată la cap cu întrebări, așa cum făcea Waleed. Firas are o gândire bună și curată și nu privește printr-un voal de suspiciune, așa cum făcea întotdeauna Waleed.

— Dar Sadeem, scumpo, nu e bine să-i arăţi lui Firas că el reprezintă totul în viaţa ta şi că ai face orice de dragul lui!

— Nu mă pot abţine! Sunt profund îndrăgostită de el. M-am obişnuit să-l am în preajmă. Vocea lui e prima voce pe care o aud când mă trezesc dimineaţa şi ultima pe care o aud seara, înainte de a adormi. Cât e ziua de lungă, el e cu mine peste tot. Mă întreabă de examene înainte să mă întrebe tata şi trece în revistă lucrurile pe care trebuie să le fac în fiecare zi înainte ca eu să-mi dau măcar seama de ele şi, dacă am o problemă, mi-o rezolvă numaidecât folosindu-se de relaţiile lui. Dacă am nevoie de ceva, chiar şi o cutie de Coca-Cola în toiul nopţii, o cumpără şi mi-o aduce. Îţi vine să crezi că odată s-a dus la farmacie la patru dimineaţa ca să-mi aducă un pachet de tampoane, pentru că şoferul meu dormea buştean? S-a dus chiar el, mi le-a cumpărat şi a lăsat punga de plastic afară, în faţa uşii noastre! Adică ce, e ciudat, mătuşică, la cum se poartă cu mine şi la cum mă răsfaţă, eu să nu simt că el reprezintă totul în viaţa mea? Nu ştiu, nici măcar nu-mi mai aduc aminte cum trăiam fără el!

— O, pentru Dumnezeu! Parc-ar fi Hussein Fahmi[1]! Mă rog la Dumnezeu să-ţi ofere Firas tot ce are el mai bun şi să te scutească de ce are mai rău! Doar că nu sunt foarte optimistă.

---

1. Un celebru actor egiptean, foarte chipeş, care a jucat în multe filme arabe de dragoste (n. a.).

— Dar de ce? Spune-mi!

— Păi, dacă te iubește precum zice, atunci de ce nu te-a cerut încă de soție?

— Exact asta nu pricep nici eu, mătușică.

— Nu mi-ai spus tu că ți s-a părut că s-a schimbat după ce a aflat că ai fost căsătorită înainte cu Waleed?

— Ei, nu s-a schimbat cu adevărat, dar... ei bine, am simțit, poate, că era un pic diferit. A fost la fel de atent și de tandru și de preocupat față de mine, dar parcă ar exista ceva înăuntrul lui ce nu-mi mai arată. O fi gelozie? Sau supărarea că nu e primul din viața mea, așa cum eu sunt prima în viața lui?

— Și cine naiba ți-a spus ție că ești prima fată din viața lui?

— E doar așa, un sentiment pe care-l am! Îmi spune mie inima că sunt singura lui iubire adevărată de până acum. Chiar dacă o mai fi cunoscut fete înaintea mea – și normal că a cunoscut, date fiind vârsta lui și toată perioada în care a trăit în străinătate –, eu sunt sigură că nu s-a mai îndrăgostit cu adevărat niciodată de cineva, să se atașeze de ea și să-și împletească viața cu a ei atât de mult cum o face cu mine. Un tip de vârsta lui nu ajunge să îndrăgească atât de mult pe cineva și să se dea atâta peste cap pentru ea, și să-i arate atâta devotament, dacă nu o consideră pe cea pe care o iubește drept extraordinară! Drept cineva care i se potrivește cu adevărat. Nu mai e vreun tinerel și nu vede lucrurile așa cum le vede un puști de douăzeci și ceva de ani. Bărbații de vârsta lui, când se îndrăgostesc, încep să se gândească imediat să se așeze la

casa lor, să se căsătorească. El nu se distrează doar. Nimic de genul „hai să ne cunoaștem“ și „să vedem cum merge, hai să lăsăm lucrurile în voia lor“ și toate textele astea de puşti. Şi ceea ce dovedește acest lucru este faptul că, de atunci de la Londra, niciodată până în ziua de azi nu m-a rugat să ne vedem, cu excepția acelei ocazii când am mers cu mașina de la Riad la Khobar, în provincia estică.

— Nu înțeleg cum de-ai îndrăznit să-l lași să meargă cu mașina în urma mașinii tale, când tu erai cu tatăl tău. Fată nebună! Dacă tatăl tău devenea bănuitor? Dacă-l zărea pe tipul necunoscut din mașina de lângă voi uitându-se la tine și se înfuria? Atunci ce-ai fi făcut?

— Nu am fost deloc îndrăzneață sau ceva de genul ăsta. Toată chestia a fost o coincidență. Eu trebuia să merg cu tata cu mașina în provincia estică, la o înmormântare. Firas se ducea să-și petreacă weekendul cu părinții, așa cum face mereu, dar a pierdut avionul, așa că s-a hotărât să meargă cu mașina. Tata a plecat devreme de la serviciu în ziua aia și a vrut să pornim la drum imediat. Firas, care trebuia să plece la prânz, a amânat până după-amiază din cauza serviciului. Așa că s-a întâmplat să ne aflăm pe șosea în același timp! Ne-am trimis mesaje pe telefon tot timpul, întrebându-ne unul pe altul câți kilometri mai avea fiecare până să ajungă la destinație. Eu încercam să-l conving să nu mai tasteze mesaje pe telefon în timp ce conduce! Deodată, m-am trezit că-mi zice: „Ce mașină conduce tatăl tău?“. Îi zic: „Un Lexus negru, de ce?“. Îmi

zice: „Ia uită-te în stânga ta în cinci secunde şi-o să mă vezi!". Aah, mătuşică, nici nu pot să-ţi spun ce-am simţit în momentul ăla, când l-am văzut! Nu mi-am închipuit niciodată că o să iubesc pe cineva atât de mult! Cu nemernicul ăla de Waleed mă simţeam de parcă eram gata să mă predau, să renunţ la orice, doar ca să fie mulţumit de mine. Dar cu Firas nu simt nevoia să fac sacrificii. Simt că vreau să ofer fără limite. Să dau şi iar să dau! Mă crezi, mătuşică, uneori îmi vin nişte gânduri de mă ruşinez.

— Cum ar fi?

— Adică, de exemplu, îmi închipui cum îl întâmpin acasă seara de la serviciu, căsătoriţi fiind. Şi, bineînţeles, el vine întotdeauna obosit. Îl pun să se aşeze pe canapea, iar eu mă aşez pe jos, în faţa lui. Îmi închipui că-i spăl picioarele cu apă sărată şi că i le sărut! Înţelegi ce-mi face această imagine din mintea mea, mătuşică? Mă înnebuneşte! Niciodată nu mi-am închipuit că m-aş putea gândi la astfel de lucruri în legătură cu un bărbat, indiferent care. Chiar şi atunci când îl iubeam pe Waleed, eram prea mândră să-mi imaginez asemenea lucruri! Îţi dai seama cum mi-a bulversat Firas modul de a gândi, făcându-mă să-l iubesc fără putinţă de scăpare?

Um Nuwayyir respiră profund şi lăsă să-i scape un suspin adânc:

— Of, draga mea, pur şi simplu nu vreau să te văd suferind din nou. Atâta tot. Să-ţi dea Dumnezeu pe măsura bunelor tale intenţii, scumpo, şi să te păzească de rău.

(30)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la : „seerehwenfadha7et"
Data : 3 septembrie 2004
Subiect : Aceeași neschimbată Gamrah

Iar de Allah te atinge cu ceva rău, nimeni nu poate îndepărta acest rău, decât El : iar dacă El vrea să-ți facă un bine, nimeni nu se poate împotrivi acestui bine, pe care El îl face să ajungă la oricine dorește El. Căci El e cel adesea iertător, Marele Milostiv.

Coran, sura Yunus
Capitolul lui „Iona", versetul 107

Primesc multe, foarte multe mesaje de răspuns insultătoare și pline de reproșuri la adresa lui Um Nuwayyir și a familiilor prietenelor mele, care le-au permis fiicelor lor să-și petreacă fie și o singură seară în casa unei femei divorțate care locuiește singură. Ia stați o clipă. E divorțul o crimă majoră comisă doar de către femeie, singură ? De ce nu-l hărțuiește societatea noastră și pe bărbatul divorțat, așa cum o zdrobește pe femeia divorțată ? Știu că voi, cititorii, sunteți mereu gata să respingeți și să considerați lipsite de greutate aceste întrebări naive ale mele, dar cu siguranță vă

puteți da seama că ele sunt logice și merită ceva mai multă atenție. Ar trebui să le apărăm pe Um Nuwayyir și pe Gamrah la fel ca și pe alte femei divorțate. Femeile ca ele nu merită să fie privite de sus de către societate, care doar le aruncă, din când în când, cu condescendență, câteva oase și se așteaptă ca ele să fie fericite cu asta, pe când bărbații divorțați continuă să trăiască o viață plină de satisfacții, fără nici o suferință sau sentiment de vină.

• • •

Viața lui Gamrah nu se schimbă în mod deosebit după nașterea fiului ei, deoarece adevărata povară de a avea grijă de el cădea pe umerii dădacei filipineze pe care mama lui Gamrah o angajase special pentru asta. Mama știa cât de leneșă îi era fiica și cât de mult se neglija și pe ea însăși. Cum ar fi putut să aibă ea grijă de un nou-născut? Gamrah rămase neschimbată. De fapt, ea reveni la ceea ce fusese înainte de a se mărita. Era îndeajuns de ocupată cu melancolia profundă pe care o căpătase după ce se lăsase de chat. O perioadă destul de lungă, continuă să se mai gândească la Sultan. Simțea adesea o puternică dorință de a sta de vorbă cu el, dar dădea înapoi de îndată ce-și amintea de situația lui și de starea ei. Le-ar fi fost amândurora foarte dificil să fie împreună în adevăratul sens al cuvântului.

În fiecare seară, gândurile o duceau departe. Închipuindu-și viitorul celor trei prietene ale ei, își compara viața cu cea pe care o duceau

acestea. Iat-o pe Sadeem, complet cufundată în adorarea (cu normă întreagă) a unui politician de succes, un bărbat din oraș care oricând putea să o ceară în căsătorie. Această imagine se baza pe ceea ce-i povestea Sadeem despre splendida lor iubire și despre cum erau ei pe aceeași lungime de undă în toate privințele. „O, cât de mult o invidiez pe Sadeem. E norocoasă să se aleagă cu Firas, în locul lui Waleed! Un tip mai în vârstă e mult mai bun decât amatorii ăștia care nici măcar nu știu ce vor de la viață", își zicea ea.

Lamees era în anul al treilea de facultate și în curând avea să devină medic și să aibă lumea la picioarele ei! Nu era nici o problemă dacă se va mărita un pic mai târziu, căci asta era ceva obișnuit în cercurile medicale. De fapt, era ceva atât de comun, că cineva ar fi putut auzi chiar murmure de dezaprobare despre căsătoria „timpurie" a unei studente la medicină. Dacă o fată vrea să rămână nemăritată fără să fie etichetată drept fată bătrână, tot ce are de făcut e să se apuce de medicină sau de stomatologie. Acest fapt are capacitatea magică de o îndepărta de privirile indiscrete. Însă în ceea ce le privește pe fetele de la colegiile umaniste sau de la cursurile de doi ani, ca să nu mai pomenim de cele care nici măcar nu merg la vreo facultate, ele sunt privite lung, iar degetele încep să fie îndreptate asupra lor din clipa în care împlinesc douăzeci de ani.

Mai mult, se gândea Gamrah, Lamees e atât de norocoasă cu mama ei, Dumnezeu s-o

aibă în pază! Mama ei e foarte deșteaptă și cultă și stă adesea de vorbă cu Lamees și cu Tamadur, iar ele îi spun deschis tot ce au pe inimă, pentru că ea este înțelegătoare. Biata mea mamă este atât de demodată și de simplistă! De fiecare dată când noi o rugam ceva, ne răspundea întotdeauna cu NU! Nu puteam să facem asta, nu puteam să facem aia, nu puteam să spunem asta! Critica mereu totul. Ca în ziua aia când Shahla s-a dus și a cumpărat câteva cămăși de noapte și pijamale din mătase, spunând că toate prietenele ei aveau așa ceva. Mami chiar c-a săpunit-o. Le-a luat pe toate și le-a aruncat la gunoi, țipând: „Asta e ultima picătură! Vrei să te îmbraci ca o stricată și nici măcar nu te-ai căsătorit!". S-a dus direct la vechile magazine în aer liber Taiba și Owais și i-a adus o duzină de cămăși de noapte demodate, ca de babă, insistând că asta va purta Shahla! I le-a dat și i-a spus: „Astea sunt pentru tine, domnișorică, iar pe-alelalte o să le poți avea când o să fii femeie măritată!".

„Până și Michelle, după ce-a părăsit-o Faisal, a fost mai norocoasă decât mine", își zise Gamrah. Familia ei o lăsase să meargă să studieze în străinătate, pe când lui Gamrah nu i se dădea voie nici măcar să iasă din casă de una singură. Iar în rarele ei vizite acasă la Sadeem, mama ei insista să o ducă fratele ei personal și să o aducă tot el înapoi, deși șoferul era mereu prin preajmă. „Ești atât de norocoasă, Michelle! Poți să te relaxezi și să-ți trăiești viața cum vrei tu! Nu stă nimeni

ca o umbră după tine, să-ți respire în ceafă, să te întrebe în fiecare clipă unde mergi și unde ai fost! Ești liberă și nu ești nevoită să auzi bârfa neîncetată a oamenilor."

Ori de câte ori era cu cele trei prietene ale ei, Gamrah simțea o prăpastie enormă care le despărțea, acum că ele intraseră la facultate. Ce se întâmplase cu Lamees? Se schimbase. De ce să se înscrie la cursuri de autoapărare și yoga?! De când se înscrisese la afurisita de Facultate de Medicină, se purta ciudat și se depărtase de prietenele ei, mai ales prin modul ei de a gândi.

Între timp, Michelle devenise de-a dreptul de speriat în ultima vreme, cu felul în care vorbea despre libertate și drepturile femeilor, despre îngrădirile religiei, despre convențiile impuse de societate și despre filozofia ei cu privire la relațiile dintre sexe. O sfătuia întruna pe Gamrah să devină mai dură și mai egoistă în a insista asupra punctelor ei de vedere și a nu ceda deloc când era vorba de a-și apăra drepturile.

Sadeem era cea de care Gamrah se simțea cea mai apropiată. Părea să se mai fi maturizat de când își petrecuse vacanța de vară în Anglia. Încrederea ei în sine se întărise, parcă, de când călătorise singură, de la muncă și de la citit. Sau, și mai probabil, îi venea din faptul că era iubită de un bărbat cu statutul lui Firas.

Gamrah simțea că era singura care nu se schimbase de când terminaseră liceul. Preocupările și interesele ei erau cam aceleași. Ideile ei nu evoluaseră și nu-și schimbase vechile

visuri cu unele noi. Singura ei aspirație era tot căsătoria cu un bărbat care s-o scoată din solitudinea ei și să fie o compensare pentru greutățile prin care trecuse. Cât de mult își dorea să poată lua forță de la Michelle, inteligență de la Sadeem și un pic din îndrăzneala lui Lamees! Cât de mult voia să se transforme într-o personalitate la fel de magnifică și plină de viață ca prietenele ei. Numai că, se întrista ea cu deznădejde, la fel ca întotdeauna, ea nu era în stare să țină pasul cu ele. Dumnezeu o crease cu această personalitate slabă, cu un caracter pe care ea însăși îl disprețuia. Avea să fie întotdeauna cu câțiva pași în urmă. Toată viața ei.

Intră să arunce o scurtă privire la Saleh, înainte de culcare. Intrând în cameră, se duse la pătuț, care era așezat lângă patul dădacei. Se strecură în liniște, ca să nu-i trezească. Și iată-l pe bebelușul ei, ai cărui imenși ochi căprui erau larg deschiși, întorși cu inocență spre sursa de zgomot și lumină, strălucind spre ea în întuneric. Ea întinse brațele spre el și bebelușul i le apucă strâns, de parcă ar fi rugat-o să-l ia în brațe. Ridicându-l, ea simți hainele lui ude și coapsele umede. Din scutecelul lui venea un miros pătrunzător. Îl luă și-l duse în baie. Fundulețul lui era ud și acoperit de iritații. Gamrah nu știa ce-ar fi trebui să facă. Să o trezească pe mama ei sau pe Shahla? Câte știa Shahla despre bebeluși, dacă ea nu știa ce să facă? S-o trezească pe doică? „Dumnezeu să mă scape de ea!", murmură Gamrah. „E numai vina ei. Uite la ea

cum doarme mai departe, în timp ce copilul meu se îneacă în propriu-i pipi!“ Îl spălă cu apă caldă, îi dădu rățușca lui galbenă din cauciuc, iar el se jucă. Nu arătă nici un semn că ar fi supărat sau deranjat. Lui Gamrah însă asta i se păru mai mult decât o simplă iritare a pielii și îndură cu greu cele câteva momente.

Pentru ea, totul fusese greu. Rashid, mama ei, sora ei Hessah și soțul acesteia, Mudi, și chiar și cele mai bune prietene ale ei, cu toții o considerau proastă, slabă și bună de nimic. Până și doica filipineză începuse să-i neglijeze fiul, după ce băgase de seamă cât de puțin se pricepea mama. Viața îi luase totul și nu-i dăduse nimic în schimb. Îi furase tinerețea și veselia, înlocuindu-le cu un gol și cu un copil al cărui singur sprijin în viață era ea, când ea avea nevoie de mai mult sprijin decât el.

Rățușca de cauciuc căzu din mâna lui Saleh atunci când Gamrah, plângând, îl îmbrățișă fierbinte, cu toată forța izvorâtă din oprimarea, regretul și suferința care zăceau înlăuntrul ei.

(31)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 10 septembrie 2004
Subiect: Să bârfim despre BĂRBAȚI (ce altceva?)!

Unei femei îi este de-ajuns un singur bărbat ca să-i înțeleagă pe toți bărbații, dar unui bărbat nu-i sunt suficiente sute de femei dacă vrea să înțeleagă fie chiar și o singură femeie.
George Bernard Shaw

Povestea asta a devenit viața mea. Vinerea a devenit mai sfântă ca niciodată. Computerul este acum casa mea, singurul loc în care mă simt în siguranță. Acum râd, pur și simplu, ori de câte ori mă simt enervată de ceea ce zice la clasă vreun profesor stupid sau vreo colegă. Acești oameni îmi fac sângele să fiarbă, dar cui îi pasă! Nimic nu contează în comparație cu ceea ce fac eu. La urma urmei, profesorii ăia autoritari și fetele alea încrezute stau lipiți de monitoare în fiecare vineri, ca să nu piardă o silabă din ce scriu eu. Așa că-i las să-și facă și ei chestiile lor enervante, din când în când. Eu sunt mulțumită de bucuria și mândria pe care le simt înlăuntrul meu!

• • •

Cele patru prietene se întâlniră acasă la Gamrah în ultima zi a vacanței de vară. Fiecare îi aduse lui Saleh o jucărie sau o acadea, pe care le legănau în fața lui ca pe o momeală, încercând să-l facă să meargă spre ele cu pașii lui mici și nesiguri, făcuți cu piciorușele-i dolofane.

Gamrah nu pierdu deloc timpul și o dojeni numaidecât pe Lamees pentru pielea bronzată cu care venise din Jeddah:

— Jur pe Dumnezeu, ești nebună! Acum, când toată lumea s-a dat pe produse de albire a pielii, tu te-ai găsit să stai să te prăjești la soare?

— Haideți, măi fetelor! Nu știți să apreciați un bronz ca lumea! Mie mi se pare foarte atrăgător!

— Fetelor! Spuneți-i și voi ceva țăcănitei ăsteia! zise Gamrah.

Michelle, căreia culoarea lui Lamees chiar i se părea grozavă, interveni:

— De fapt, mie îmi place.

Gamrah izbucni. Încercă să o facă pe Sadeem să fie de partea ei:

— Sadeem! Uită-te și tu la fetele astea nebune, ce zic. Ai auzit tu vreodată de-o mamă care să vrea să-i caute fiului ei o mireasă neagră?!

— Ei, ce contează! Fiecare cu gustul ei. Cât timp o să le tot facem pe plac babelor ăstora și scumpilor lor băiețași? Eu îți zic bravo, Lamees, ține-o tot așa – pur și simplu fă ce vrei. Iar dacă vreodată vei vrea să-ți torni kerosen în păr și să-i dai foc, fă-o!

Gamrah bombăni:

— Mersi de ajutor, Sadeem!

— Adică, serios, continuă Sadeem, eu m-am săturat de felul în care lăsăm pe toată lumea să ne controleze și să ne conducă viața. Nu putem face niciodată nimic fără ca teama să nu ne tragă înapoi. Toată lumea ne dirijează după cum vrea. Ce fel de viață mai e și asta? Nu avem un cuvânt de spus cu privire la propria noastră viață!

— Sadeem! exclamară prietenele ei, întorcându-se spre ea. Ce s-a întâmplat? Cine te supără?

— În mod clar, a avut vreo ceartă cu Firas. Nu poate fi vorba de altceva.

— Ce ți-a făcut maimuțoiul ăla?

— Te-ai văzut cu el la Paris?

Sadeem încercă să-și păstreze vocea calmă, de vreme ce ieșirea ei le șocase pe prietenele sale. Încet, ea începu să le povestească ce o supăra:

— L-am văzut o dată. Adică, a venit el la Paris pentru o singură zi, doar ca să mă vadă pe mine, și bineînțeles că nu am putut să-i zic „nu". OK, n-o să vă mint: și eu muream de nerăbdare să-l văd. Tot anul ăsta nu l-am văzut deloc, din cauza studiilor mele și a muncii lui și din cauză că am făcut amândoi înțelegerea să nu ne vedem la Riad. E pur și simplu foarte dificil, periculos și ciudat. Nu ar fi deloc la fel de relaxant cum ar fi dacă ne-am vedea în străinătate. În afara țării, poți să o iei mai ușor, poți respira fără să-ți fie teamă că te privește cineva. În străinătate, m-aș putea

întâlni cu el oriunde, în orice loc public, dar aici nu. La Paris, ne-am întâlnit într-un restaurant intim și drăguț și pur și simplu am stat acolo de vorbă. A fost frumos.

— Până aici, toate bune și frumoase, zise Gamrah. Și atunci care-i problema?

— Bineînțeles, izbucni Michelle, intervenind, că IMEDIAT după aceea te-a întrebat: „Cum de te simți atât de în largul tău să ieși în oraș cu mine?". Sau nici măcar nu te întreabă, ci doar începe să se îndoiască de tine pe loc și de-a doua zi se poartă deja diferit cu tine. Diferit de atunci când nu erai deloc de acord să te întâlnești cu el. După ce te întâlnești cu un bărbat saudit fără știința familiei tale, pe ascuns de societate, el își pierde respectul față de tine, în loc să-ți aprecieze fapta! Cunosc chiar FOARTE bine stupizenia asta, aceste idei sunt vârâte din fabricație, în mod automat, în capetele zăpăcite ale bărbaților noștri. Sunt suciți la minte! De ce credeți voi c-am plecat eu din țara asta, ca să trăiesc în altă parte?!

— Nu, nicidecum, replică Sadeem. Nu s-a purtat niciodată așa cu mine. Sigur, am observat și eu că pare uneori a da dovadă de suspiciune, atunci când vorbește despre fete, în general. Dar de mine nu s-a îndoit niciodată. Firas mă cunoaște foarte bine și are mare încredere în mine.

— Firea unui tip nu se schimbă niciodată, o ținu Gamrah pe-a ei. Dacă are germenele ăsta de suspiciune în el, atunci vei suferi și tu din cauza asta într-o bună zi, chiar dacă el încearcă să-l țină ascuns la începutul relației.

— Nu, credeți-mă, nu a fost deloc vorba de așa ceva. Problema e că, de la o vreme, îmi tot face aluziile astea ciudate cu privire la relația noastră. Într-o zi, mi-a spus că familia lui i-a găsit o mireasă bună, iar în altă zi îmi zice: „Dacă ți se ivește un mire potrivit, nu-l alunga!". Cum de-l lasă inima să spună așa ceva, când știe cât de mult îl iubesc? La început, mi-am închipuit că glumește, doar așa, ca să mă chinuiască nițel. Însă atunci când m-am întâlnit cu el la Paris, i-am spus că un prieten al tatei vrea să mă mărite cu fiul său. Adevărul-adevărat e că nu mințeam. Mi-am imaginat că o să se supere și o să se îngrijoreze și că o să bată la tata la ușă în aceeași zi. În schimb, el mi-a zâmbit la fel de rece cum e noaptea în deșert și m-a întrebat dacă bărbatul acela e de treabă. Mi-a zis: „Asigură-te că tatăl tău întreabă despre el în dreapta și-n stânga și, dacă se dovedește că e OK, atunci pune-ți încrederea în Dumnezeu și dă-i înainte!".

— Chiar așa ți-a zis? întrebă Gamrah, vocea ei arătând că nu-i venea să creadă.

— Și tu ce-ai spus când ți-a zis așa ceva? o întrebă Lamees, nerăbdătoare.

— Nimic.

— NIMIC? făcură toate deodată.

— Nu mi-a mai funcționat creierul! Nu puteam să pricep ce zicea! Am rămas pur și simplu holbându-mă la el. Nu puteam să scot o vorbă și cu siguranță arătam ca o proastă. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și apoi i-am spus: „Scuză-mă, trebuie să plec".

— Și el ce-a zis?

— A zis: „Nu te supăra“ și m-a silit să jur că n-o să plec! Mi-a zis: „Uite ce e, dacă pleci acum, n-o să mai vorbesc niciodată cu tine“.

— Și ai rămas?

— Da, am rămas acolo până a terminat el de mâncat și apoi ne-am ridicat amândoi și am plecat împreună de la restaurant.

— Deci sunteți încă împreună?

— Da, dar nu s-a schimbat nimic în bine de atunci. Se joacă întruna cu nervii mei și nu știu ce să fac ca să-l determin să fie iar cum era înainte. De ce mi se întâmplă mereu așa? De ce tipii se schimbă complet după ce au fost cu mine o vreme? Trebuie să fie ceva legat de mine! Ceea ce pare limpede e că în clipa în care încep să mă simt în largul meu cu ei, ei încep să nu se mai simtă deloc bine cu mine.

Faptul că bărbații țineau morțiș să ia iei deciziile, credea Lamees, nu venea din senin: se întâmpla după ce un tip dădea peste o femeie căreia îi plăcea genul ăsta de comportament dominator și îl încuraja.

— Cred că bărbații nu plănuiesc să ne spună minciuni sau să ne înșele. Nu fac asta în mod intenționat. Așa le e firea. Așa sunt ei, nițel răi. Un tip o să înceapă să dea înapoi și chiar o să încerce să scape de-o fată de îndată ce ea pare disponibilă. Pentru că atunci își spune OK, nu trebuie să fac nimic ca să o obțin. Ea nu mai reprezintă o provocare. El nu-i spune asta în fața fetei. Nu o lasă, în nici un caz, să-și dea seama că el este cel care greșește.

O face să creadă că ea e cea care are probleme, nu el. Unii dintre ei le fac aluzii fetelor, sperând ca fata să pună ea însăși capăt relației, dar proastele de noi nu ne luăm niciodată de ei. Continuăm să muncim la relație până când aceasta ne omoară, chiar dacă suntem foarte sigure, de la început, că aceasta e un dezastru. De-asta, până la urmă, ne facem de râs. Noi, din capul locului, nu ținem la mândria noastră de a ieși cu onoarea intactă.

După aceea, Michelle îi oferi lui Sadeem propria ei analiză logică a situației:

— Scumpo, aceasta este strategia de scăpare a unui băiețel imatur. Vei afla că s-a gândit nițel și apoi își spune: „De ce să iau pe una care e divorțată, când eu n-am fost niciodată căsătorit? Chiar și bărbații divorțați caută fete care n-au mai fost căsătorite, așa că de ce să mă aleg eu cu o femeie care a mai fost măritată?". O să descoperi că o cântărește în minte și zice: „Dacă vreau să ajung, mai încolo, ministru sau vreun alt înalt funcționar, trebuie să găsesc o femeie care să-mi ofere o oarecare poziție, o femeie care să mă ajute prin numele familiei ei, prin înfățișare, origine, poziție socială și avere! Nu am de gând să iau una care are un defect încă de la început, pentru că e divorțată, și apoi să văd cum lumea mă devorează cu bârfele". Din păcate, așa gândesc bărbații noștri. Nu contează cât este el de *epatant*, de cât de rafinată îi e gândirea sau de cât e de îndrăgostit, el tot consideră dragostea drept ceva ce se poate întâmpla doar în romane și în filme. Nu înțelege, nu poate

concepe dragostea ca fundament al familiei. Poate să fie chiar cel mai cult și educat tip. Poate că, în adâncul sufletului său, știe că iubirea e o nevoie umană fundamentală, că nu e nimic rușinos ca un bărbat să-și aleagă singur partenera de viață, atâta vreme cât e sigur că ea este Aleasa. Dar tot îi e frică. Îl îngrijorează și numai să se gândească la faptul că ar putea să urmeze o cale diferită de cea adoptată înaintea lui de tatăl și unchiul său și de bunicul său înaintea lor. Și, oricum o să se gândească el, bătrânii aceia încă trăiesc cu femeile alea supuse ale lor. Așa că trebuie să fi mers ceva bine. Ce au făcut ei a avut succes. Trebuie să meargă, pentru că toți ceilalți fac la fel. Așa că el le calcă pe urme și nu face altfel decât au făcut ei. În felul ăsta, nu poate să vină nimeni într-o zi și să spună că a dat greș pentru că s-a abătut de la calea strămoșilor săi. Bărbații noștri sunt pur și simplu prea speriați ca să-și asume propriile decizii în viață. Ei vor să existe alții pe care să-i urmeze, alții pe care să dea vina.

Nici una dintre cele trei fete nu avea habar de unde-și dobândise Michelle teoriile cu privire la cum gândesc bărbații. Dar ele simțiră că vorbele ei aveau un profund ecou în adâncul lor. Nu știau cum ajunsese ea la concluziile astea, dar știau, în inimile lor, că Michelle avea dreptate.

(32)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 17 septembrie 2004
Subiect: Pasărea migratoare

Acelora care pur și simplu m-au enervat, declarând că nu le reprezint pe fetele din Arabia Saudită, le zic: de câte ori trebuie să o repet? Nu scriu nimic incredibil sau bizar ori atât de ciudat, la care voi să nu vă puteți raporta absolut deloc sau despre care să puteți spune că nu e adevărat! Tot ce spun, fetele din societatea mea cunosc foarte bine. În fiecare săptămână, fiecare dintre ele îmi citește e-mailurile și exclamă: „Asta sunt eu!". Și deoarece eu scriu pentru a le oferi o voce acestor fete, îi rog pe aceia care nu au nici o legătură cu ceea ce spun eu să înceteze să-și mai bage nasul unde nu le fierbe oala. Și apoi, dacă sunt atât de dornici să ofere un alt punct de vedere decât al meu, sunt bine-veniți să-și scrie propriile e-mailuri. Dar să nu-mi ceară MIE să scriu numai ceea ce întrunește aprobarea lor!

• • •

Michelle descoperi că epidemia de contradicții din țara ei scăpase atât de mult de sub control, că îi infectase și părinții. Tatăl ei, pe care îl considera un model de libertate rar aici, spărsese singur piedestalul pe care ea îl ridicase, adeverind astfel proverbul „Când stai printre anumiți oameni, devii la fel ca ei".

Tatăl ei explodă într-un mod pe care Michelle nu l-ar fi prevăzut niciodată atunci când o auzi dând de înțeles cât de mult îi plăcea de vărul ei Matti. Până și mama ei, care nu avea decât acest unic frate, tatăl lui Matti, și-l iubea cu devotament, considerându-i pe copiii lui la fel de dragi ca ai ei, până şi această femeie se supără uimitor de mult când auzi cuvintele fiicei ei, care nu lăsau loc la interpretări.

Michelle nu credea că în spatele acestei izbucniri se afla un impuls religios. Tatăl ei nu se numărase niciodată printre conservatori, când era vorba de religie. Iar mama ei, care devenise musulmană după ce se născuse fiica sa, nu fusese niciodată aceea care să respecte cu stricteţe preceptele religioase. Aşadar, de ce o tratau acum atât de groaznic, încercând să o forţeze să creadă că Matti nu era potrivit pentru ea? Părea că părinţii ei îşi primiseră partea lor din această grădină a contradicţiilor unde prinseseră rădăcini în ultimii ani.

Și ce dacă Matti chiar ar fi iubit-o? Știa că e imposibil, dar nu se putea abține să nu se gândească : avea ea să renunțe la el de dragul

familiei, așa cum Faisal o părăsise de dragul familiei lui? Subiectul Matti era foarte complex, deoarece, potrivit legii islamice, ea nu se putea căsători cu Matti, care era creștin. Tatăl ei, musulman fiind, se putuse însura cu mama ei creștină, dar femeilor musulmane nu le era permisă căsătoria cu bărbați nemusulmani. Se putea mărita cu el într-o ceremonie civilă în America? Știa că părinții ei nu ar fi putut să consimtă vreodată la așa ceva, oricât de liberali erau.

Oricum, Domnul fie lăudat, Matti nu adusese niciodată în discuție acest subiect al dragostei. Poate că simțămintele lui față de ea nu erau cu nimic diferite de obișnuita afecțiune dintre prieteni sau dintre frați și surori. Poate că anii petrecuți de ea în Arabia Saudită o învățaseră să citească greșit, ca fiind IUBIRE, orice semn de interes din partea unui bărbat.

Părinții ei luară hotărârea de a face pasul pe care-l amânaseră până când Michelle își va fi luat diploma de la Universitatea din San Francisco. Au folosit ca pretext pentru această decizie pe care o luau acum, și nu mai târziu, situația de după 11 septembrie din America, susținând că se temeau ca ea să se întoarcă acolo. Michelle avea însă bănuiala, și chiar mai mult decât bănuiala, că adevăratul lor motiv era ceea ce spusese ea, oricât de vag, despre relația cu Matti. Urmau să emigreze cu toții în Dubai! Asta a fost decizia pe care au luat-o părinții ei, odată ce se convinseseră că nu-și mai găsesc locul în societatea formalistă și băgăcioasă din Arabia Saudită. Michelle

nu avea de ales în această chestiune. Dacă ar fi refuzat să se mute cu părinții și fratele ei, suspiciunile care-i umpleau capul tatălui ei nu ar fi făcut decât să crească. Din partea ei, când se gândea la relația cu vărul ei, nu credea că el o iubea, de fapt. Se simțea privită ca o soră mai mică, răsfățată, pe care el încerca să o facă fericită – așa cum încerca să facă fericită pe toată lumea, mai ales pe cei apropiați lui.

Hotărârea lor, venită după ce ea terminase doi ani de studiu la Universitatea din San Francisco, o ului. Era limpede însă că părinții ei aranjaseră totul dinainte. Ea urma să termine studiile la Facultatea de Comunicare Vizuală de la Universitatea Americană din Dubai, astfel încât să nu se irosească în zadar cei doi ani în America, așa cum se întâmplase cu primul ei an de facultate atunci când se mutase din Riad la San Francisco. Micul Meshaal va frecventa o școală particulară. Tatăl ei intenționa să facă investiții în Dubai, așa cum făceau mulți dintre prietenii lui. Mama ei avea să se bucure de mai multă libertate și de respect, care-i fuseseră negate, în mare parte, în Arabia Saudită.

Deși Dubaiul era mult mai aproape decât San Francisco, această mutare era mai grea decât ultima. De data asta, trebuia să se despartă de prietenele ei fără promisiunea că le va vedea în vacanța de Anul Nou. Casa lor din Riad avea să rămână în continuare, cu numele, căminul lor, dar Michelle era sigură că se va întoarce în ea doar dacă toți cei din familie erau de acord să vină și ei. Nu vor mai

păstra nici o legătură cu Riadul, cu excepția rudelor care locuiau aici, pe care oricum tatăl și mama ei nu erau interesați să le viziteze.

Lamees organiză o mare petrecere de adio la ea acasă. Fetele îi dăruiră lui Michelle un elegant ceas cu diamante. Plânseră aducându-și aminte de vremea adolescenței și de anii de tinerețe, care păreau să dispară odată cu plecarea lui Michelle din *shillah*. Um Nuwayyir le reaminti fetelor ei, de mai mult ori, că există telefonul și internetul! Le sublinie că pot vorbi zilnic, cu imagine și sunet, folosind o cameră web și un microfon. Asta le mai consolă nițel. Cu toate astea, ele își făceau griji că relația lor cu Michelle se va schimba după ce ea se va muta în Dubai, așa cum se întâmplase atunci când plecase în America. Asta avea să fie o schimbare chiar mai mare, căci acum despărțirea urma să fie permanentă, și astfel scânteia de prietenie care rămăsese mereu aprinsă ani de zile se va stinge, oricât de mult ar fi încercat ele și Michelle să o păstreze.

Lamees era cea mai lovită de durere dintre toate. Plecarea lui Michelle era o grea încercare pentru ea. Lamees suferea de o acumulare de suferințe: dificultăți la universitate cu niște colege arogante, plus problemele ei obișnuite cu Tamadur, care nu se plictisea niciodată să o critice și nu-și ascundea invidia atunci când Lamees obținea un succes sau altul. Avea probleme și cu Ahmed, care, descoperise ea, le povestea prietenilor săi de la facultate tot ce discutau ei la telefon – toate acele conversații

care nu aveau nici o legătură cu învățatul! Spunea mai departe tot ce-i povestea ea, ca să se amuze, inclusiv povești despre colegele ei, care apoi, când auziră despre asta, se înfuriară și încetară să mai aibă de-a face cu ea.

În ultimii ani, Lamees se îndepărtase de Michelle. Trecuse printr-o lungă perioadă de nesiguranță și de sentimente contradictorii, care veni atunci când o compara pe Michelle cu noile ei prietene, oarecum mai sofisticate, de la Facultatea de Medicină. Însă în ziua plecării, Lamees realiză brusc, cu durere, că doar Michelle o înțelegea cu adevărat. Michelle semăna cu ea în foarte multe privințe și îi ghicea adevărata personalitate într-un fel în care ceilalți n-o făcuseră. Doar ea descoperise tainele ei cele mai adânci și le putuse păstra în siguranță. Da, existau probleme. Michelle avusese multe de îndurat; avea toate motivele să se supere atunci când Lamees a neglijat-o la facultate. Dar ce rost avea să mai răscolească trecutul acum? Michelle era pe cale să plece și, poate, să nu se mai întoarcă niciodată, așa că Lamees avea să-și piardă pentru totdeauna cea mai apropiată prietenă, a cărei valoare de-abia acum o recunoștea.

(33)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la : „seerehwenfadha7et“
Data : 24 septembrie 2004
Subiect : Abu Musa'ed și cea mai bună idee a lui

Profetul, binecuvântările şi pacea Domnului fie cu el, a zis : „Consimțământul virginei pentru căsătorie trebuie obținut prin tutorele ei, dar văduva sau femeia divorțată are mai multe drepturi asupra propriei persoane decât are tutorele ei“.

Hadith – Sahih Muslim, 3477

Unul dintre tipii care-mi citește e-mailurile s-a oferit să le strângă pe toate, după ce va fi apărut și ultimul dintre ele, și să le aranjeze pe capitole pentru o carte care să fie publicată. În felul ăsta, oricine ar putea să le citească. *Ya salam !* Asta chiar e ceva. Să am un roman al meu ! O carte care să fie expusă în librării și ascunsă în dormitoare. O carte pe care unii să se roage de alții să le-o aducă din străinătate (asta presupunând că ar fi interzisă aici, în Arabia Saudită). Și mi-aş vedea poza fermecătoare înfrumusețându-i sau urâțindu-i coperta, la fel ca toți ceilalți scriitori ?

Am fost uluită, dar și înspăimântată de această sugestie. Uluită, deoarece cred că n-a mai rămas nimeni în Arabia Saudită care să nu fi primit e-mailurile mele. La urma urmei, am fost foarte sârguincioasă, folosind adresele celor abonați la Yahoo și la Hotmail și la alți provideri, pe care le-am trimis tuturor abonaților la internet care au menționat în profilurile online Regatul Arabiei Saudite, iar după primele câteva e-mailuri m-am ales cu mii de noi abonați la grupul meu de pe Yahoo! Și înspăimântată, pentru că publicarea unei cărți ar însemna să-mi dezvălui numele, după ce l-am ținut ascuns de voi toți atâtea luni.

Și iată întrebările cu adevărat serioase: Merită prietenele mele să treacă printr-un asemenea sacrificiu? Se justifică toate acuzațiile care vor fi lansate la adresa mea și a lor (în completarea acelora care deja mi-au fost trimise, cu multă „amabilitate"), dacă numele meu adevărat devine cunoscut?

Sunt nerăbdătoare să aud părerile și sfaturile voastre. Scrieți-mi!

• • •

Mama ei o îndemnă pe Gamrah să-l cunoască pe Abu Musa'ed, un general de armată și un prieten vechi al unchiului ei. Acest Abu Musa'ed avea peste patruzeci de ani. Fusese căsătorit, dar în cei zece ani de căsnicie, Dumnezeu nu-l binecuvântase cu copii. Nu se știe de ce, toată lumea îi zicea, cu toate acestea, Abu Musa'ed (tatăl lui Musa'ed). Divorțase de soția lui și era în căutarea uneia mai tinere,

care să-i ofere fiul pe care și-l dorea atâta. (În paranteză fie spus, exact când se hotărâse să se recăsătorească, ajunse la el vestea că fosta lui soție rămăsese însărcinată cu cel de-al doilea soț.) El puse pe masă, în fața prietenilor săi, chestiunea dificilă a găsirii unei neveste fertile, ca s-o poată analiza din toate punctele de vedere. De cum auzi de asta, prietenul lui, Abu Fahad, care era unchiul lui Gamrah din partea mamei, o nominaliză pe fiica surorii sale. Se gândea, triumfător, cât de profund devotat e el față de interesele nepoatei sale.

Și iat-o. Când Abu Musa'ed veni în vizită, Gamrah stătu nițel la o parte, dar nu foarte departe, și îl cercetă cu o minuțiozitate pe care nu o practicase asupra lui Rashid atunci când, cu trei ani înainte, el se înfățișase înaintea ei ca pretendent la statutul de soț numai bun. Gamrah nu mai era stingherită de vechea ei timiditate și nici nu mai era în pericol de a-și da cu stângu-n dreptul.

Bărbatul nu era atât de bătrân pe cât își închipuise ea : părea să aibă până-n patruzeci de ani. Nu-i încărunțise mustața, dar pe la tâmple avea câteva șuvițe argintii, care-i ieșeau pe sub *ghutra*[1] albă.

Unchiul ei îl cunoștea foarte bine pe Abu Musa'ed, astfel că rolul tatălui ei în toată povestea părea de mică importanță. Tatăl ei

1. Articol folosit de bărbații din Arabia Saudită pentru a-și acoperi capul. Similar cu un *shimag*, dar de culoare albă, uni (n. a.).

avu toate intențiile să se ridice de pe scaun și să dispară câteva momente (așa cum îl sfătuise mama ei), pentru ca fiica să poată avea prilejul de a discuta cu acest potențial logodnic, ocazie care nu-i fusese oferită la prima căsătorie. Tatăl ei îl aștepta pe unchi să se ridice, dar acesta nu se clinti. Puțin îi păsa lui de rugămințile surorii sale, care-i făcea furioasă semne cu mâna din spatele ușii. Unchiul lui Gamrah rămase pur și simplu la locul lui, rigid, neliniștit și atent la cea mai mică greșeală, la cea mai mică uitătură sau cel mai mic semn șoptit din partea lui Gamrah, care i-ar fi permis să-și verse mânia asupra ei și a mamei ei, dacă Abu Musa'ed s-ar fi retras din scenă.

Însă Abu Musa'ed ignoră cu totul prezența lui Gamrah. El își îndreptă atenția asupra unchiului ei, pălăvrăgind cu aceasta despre ultimele prețuri. Atitudinea lui nepoliticoasă o dezgustă profund pe Gamrah. Mai că vru să iasă din cameră, deși abia intrase de câteva minute. Dar, deodată, Abu Musa'ed lansă o bombă care o făcu să rămână suficient de mult încât să vadă dacă va face totul țăndări.

— După cum știi foarte bine, începu el, vorbind cu unchiul ei, eu sunt beduin și militar și nu mă dau în vânt să fac conversație de complezență cu voi, oamenii cu fițe de la oraș. Am auzit că nepoata ta are un băiețel de la primul soț. Așa că, după cum văd eu lucrurile, cea mai bună idee e ca băiatul să rămână aici, cu bunica lui. Ca să fie clar, nu am de gând să cresc un copil care nu e al meu, el nu are ce căuta în casa mea.

— Dar, Abu Musa'ed, copilul este încă foarte mic, îi răspunse unchiul lui Gamrah.

— Mic sau mare, pentru mine nu contează! Asta e cea mai bună idee din contract. Eu sunt foarte sincer în legătură cu acest aspect și asta nu ar trebui să te supere pe tine sau pe tatăl ei.

Unchiul ei încercă să dezamorseze bomba, chiar dacă prea târziu:

— Ai răbdare, Abu Musa'ed, și numai bine vei primi prin răbdarea ta, cu voia Domnului.

Gamrah își muta privirea când la tatăl ei și unchiul ei, când la Abu Musa'ed. Nici unuia dintre acești bărbați nu-i trecuse prin minte să se consulte cu persoana care avea cea mai mare miză pusă la bătaie aici și care, întâmplător, se afla chiar în fața lor, chiar dacă era la fel de țeapănă și de tăcută ca o scândură.

Gamrah se ridică și părăsi încăperea, dar numai după ce-i aruncă unchiului ei o privire nimicitoare.

În camera ei, își găsi mama așteptând-o. Auzise întreaga conversație. Gamrah făcu mare caz de răceala unchiului ei, de atitudinea pasivă a tatălui ei și de aroganța acestui bărbat pe care-l chema Abu Musa'ed. Mama ei luă totul mai lejer, deși cu destulă îngrijorare. Gamrah îi putea auzi nuanța de asprime din glas. Își liniști fiica cum putu mai bine și apoi rămase tăcută, considerând că așa era nimerit, acum că se plictisise și își plictisise și fiica spunând iar și iar aceleași lucruri. Gamrah nu putea fi împăcată. Ea continuă să fumege pe seama nerușinării bărbatului și a celei mai bune idei

a lui, a acestui bărbat care pretindea, cu atâta îndrăzneală, ca ea să renunțe la copilașul ei de dragul lui, chiar dacă era clar că el nu va fi în stare să facă un copil! Cum de îndrăznea s-o ia de lângă singurul ei fiu, când ea nu avea să mai trăiască niciodată experiența maternității? Cum putea să aibă pretenția ca ea să facă un astfel de sacrificiu? Cine se credea, la urma urmei, beduinul ăsta militar, de era capabil să-i vorbească unchiului ei pe un ton atât de încrezut, dându-și atâta importanță? Auzise ea de beduinii ăștia și de firea lor dificilă, dar niciodată în viața ei nu avusese ghinionul să întâlnească pe cineva atât de respingător, de jignitor, ca Abu Musa'ed.

După ce bărbatul plecă, indignat că Gamrah ieșise din cameră fără ca măcar să se deranjeze să ofere un pretext politicos, unchiul ei, cu tatăl ei după el, veni în camera ei. Așa cum unchiul îi ignorase prezența atunci când stătuseră cu toții împreună cu beduinul, așa îi ignoră prezența și acum, adresându-se doar mamei ei:

— Fiica ta nu are nici o rușine, Um Muhammad! Este foarte răsfățată. Eu zic să o măritâm cu omul ăsta. Nu e nimic în neregulă cu el și, slavă Domnului, fata are deja un fiu, adică nu e complet lipsită de copii care să-i umple viața. Și știm cu toții că nu e bine deloc să o lăsăm să stea aici, fără un bărbat care să o protejeze. Lumea vorbește, soră, și, în afară de asta, mai avem și alte fete în familie, care nu ar trebui să plătească pentru ceea ce spun oamenii despre fiica ta divorțată.

Să-ți dea Dumnezeu viață lungă, dragă soră, să te lase să-ți crești copiii și pe copiii copiilor tăi. Pe băiatul lui Gamrah îl putem lăsa aici, să crească în casa voastră. Mama lui poate veni să-l vadă de câte ori vrea și nu cred că omul ăsta îi va interzice așa ceva. Așa că tu ce crezi, frate? Tu ce zici de asta, Abu Muhammad?

— *Wallah*, tu îl cunoști pe om și tu l-ai cercetat cu ochii tăi ageri, iar asta e de ajuns pentru mine. Dacă tu nu vezi nici o problemă la el, atunci ne vom bizui pe Dumnezeu și vom merge înainte.

După ce-și exprimă părerea cu lux de amănunte cu privire la o chestiune în care nu avea deloc căderea să decidă, unchiul ei plecă. Ieși din cameră și tatăl ei. Întărâtată și agitată, Gamrah îi azvârli mamei ei în față:

— De ce? De ce îmi trebuie un bărbat care să mă protejeze? Fratele tău crede că sunt o rușine sau că nu mă pot apăra singură? Voi nu realizați că sunt femeie în toată firea acum și că am un fiu! Cuvântul meu ar trebui să conteze și ar trebui să fiu ascultată! Dar nu! Voi gândiți cu totul pe dos față de cum ar gândi o familie rezonabilă. Asta e chiar mai rău decât ce mi-ați făcut atunci când m-ați logodit cu Rashid! Și cu ce fel de soț și tată ești măritată *tu*? Nu are nici măcar un singur cuvânt de spus despre propria-i fiică în fața fratelui tău care face pe șeful? Și fratele ăsta al tău, ce legătură am eu cu fiicele lui pe care vrea să le mărite? Vrea să mă dea pe mine după ramolitul ăla doar ca să poată scăpa de mine și să netezească drumul pentru bărbați

buni care să se însoare cu fiicele lui? Cu voia Domnului, sper ca alea să nu se mărite niciodată! Fie ca el și toate fiicele lui să ajungă în iad!

— Rușine, rușine, dragă Gamrah! E unchiul tău, până la urmă, face parte din familie. Nu-ți mai face griji în privința lui acum. Tu caută ce e mai bine pentru tine, iar ce-a scris Domnul o să se întâmple. Lasă-ți viața în voia lui Allah și bizuie-te pe El.

Mama ei nu o sfătuise „să caute ce era mai bine pentru ea“ cu prilejul primei căsătorii. Ce, Rashid venise cu niște calități atât de copleșitoare, de în cazul lui nu era nevoie „să caute ce e mai bine“? În noaptea aceea, Gamrah își făcu rugăciunea zilnică, însoțită de rugăciunea facultativă pentru obținerea călăuzirii, pe care o învățase de la Mudi. Scoase covorașul pentru rugăciune și începu să se roage:

— O, Allah, caut ajutorul Tău pentru a afla ce e mai bine să fac cu privire la cererea în căsătorie făcută de Abu Musa'ed, invocând cunoașterea Ta; Te rog să-mi dai putere și cerșesc mila Ta. Doar Tu ai puterea absolută, pe când eu nu am nici o putere. Doar Tu le știi pe toate, pe când eu nu știu nimic. Tu ești cel care cunoaște misterele ascunse. O, Allah, dacă Tu știi că a mă mărita cu Abu Musa'ed e bine pentru mine în credința mea, în viața mea lumească și în destinul meu final, atunci fă să se întâmple asta și apoi binecuvântează-mă în fapta mea. Dacă, pe de altă parte, Tu știi că acest lucru este în detrimentul meu în credința mea, în viața mea lumească și în

destinul meu final, îndepărtează-l de mine și întoarce-mă de la el, și hotărăște ce e bine pentru mine, indiferent ce-ar fi, și fă să fiu mulțumită de decizia ta.

Mudi o informase că nu trebuia să aibă neapărat un vis care să o călăuzească spre alegerea corectă, așa cum crezuse ea. Doar prin căutarea repetată a ceea ce era bine Dumnezeu avea să-i elibereze pieptul de griji și să-i indice calea spre ceea ce era bine. Sau va face ca pieptul ei să se închidă, și atunci va ști că acea decizie nu era spre binele ei, și atunci va ști că trebuie să o abandoneze. Gamrah continuă să repete iar și iar, zi după zi, rugăciunea pentru căutarea a ceea ce era bine, fără să se simtă călăuzită cu adevărat spre o decizie.

După vreo zece zile, într-o noapte, după ce-și făcuse abluțiunile, se rugase și se dusese la culcare, Gamrah visă că dormea într-un pat care nu era al ei. Era acoperită cu o cuvertură groasă, de sub care i se zăreau doar capul și picioarele. În vis, își privea propriul chip, ca și cum s-ar fi uitat lung la chipul prietenei ei Sadeem, cu excepția faptului că era absolut sigură că trupul adormit întins pe pat era al *ei*, chiar dacă trăsăturile feței erau ciudat de „sadeemorfozate". Părul femeii adormite încărunțise de tot și avea o barbă lungă și albă (și, ceea ce era și mai ciudat, în vis Gamrah nu avu nici un sentiment straniu față de barba de pe fața ei). Apoi ea observă scena, de parcă s-ar fi trezit, pe ea cea adormită, strigând la ea : Trezește-te, trezește-te, a sosit

ora rugăciunii! Doar că se zvârcoli fără astâmpăr pe saltea până când se trezi, atât în vis, cât și în realitate.

Când îi povesti visul ei lui Mudi, femeia luă legătura cu un șeic pe care-l cunoștea, care era expert în interpretarea viselor și a viziunilor. Mudi vru ca Gamrah să-i povestească visul ei, cu propriile-i cuvinte, acestui specialist. Gamrah îi povesti că visul îi venise pe când căuta călăuzire de la Dumnezeu în legătură cu o cerere în căsătorie care i se făcuse. Șeicul o întrebă dacă mai fusese căsătorită.

— Am fost, șeicule, dar apoi am divorțat.

El o întrebă dacă avea copii din acea căsnicie, iar ea îi zise:

— Am un fiu.

Șeicul îi spuse:

— Fata care doarme ești chiar tu, și nu prietena ta, așa cum părea în vis. Te sfătuiesc, fiica mea, ca înainte de orice să-ți întărești credința, în care se află paza împotriva oricărei năpaste și salvarea de la orice rău, căci faptul că ai văzut cuvertura dată la o parte de pe cap e un semn al fragilității credinței tale. Pătura în sine este siguranța și stabilitatea pe care le-ai avut în prima căsătorie și care apar ca fiind pierdute. Faptul că-ți vezi părul, de vreme ce capul tău e descoperit, e un indiciu clar că soțul tău nu se va întoarce la tine. Și asta e mai bine pentru tine, deoarece părul cărunt ne spune că el era o persoană imorală și un trădător care te-a înșelat. Cât despre barba ta, aceasta e vestea

bună că fiul tău va fi un bărbat cu greutate și cu rang, cu voia Domnului, în familia sa și printre oameni. Faptul că nu te-ai trezit la timp pentru rugăciune înseamnă că există o dificultate în chestiunea pentru care ceri călăuzire. Te sfătuiesc să nu-l accepți pe acest bărbat care a venit să-ți ceară mâna. Bine este în ceea ce alege Dumnezeu, iar Dumnezeu e cel care știe cel mai bine.

Gamrah începu să tremure când auzi interpretarea făcută de șeic visului ei. Se cutremură din tot corpul și dădu fuga la mama ei să o anunțe, iar aceasta îl informă pe fratele ei, care făcu o scenă și îi amenință pe toți. Dar Um Muhammad, cu lunga ei experiență în astfel de probleme, doar îi răbdă mânia până când totul se termină și toată lumea își îndepărtă, în sfârșit, ochii de la această logodnă a cărei finalizare și consumare Dumnezeu nu o scrisese și nu o hotărâse.

(34)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la : „seerehwenfadha7et“
Data : 1 octombrie 2004
Subiect : Jale

Tu vei fi Qiblah[1] *mea, către care se vor îndrepta picioarele mele,*
Dacă picioarele s-ar plânge de spinii din drum.
Ibrahim Naji[2]

Șirul de oferte îmbietoare continuă, la fel cum continuă toate felurile de propuneri, iar eu nu sunt în stare să fac distincție între cele sincere și cele care sunt doar niște potlogării. Un producător saudit mi-a trimis propunerea de a transforma e-mailurile mele într-un serial televizat de treizeci de episoade, pentru Ramadan! De ce nu? Dacă vorbim deja de publicarea unui roman, de ce să nu-l filmăm pentru televiziune? Sunt de aceeași părere cu Abdullah al-Ghadhami[3] al nostru, că literatura

---

1. Punctul spre care se întorc musulmanii ca să se roage, mai ales Ka'aba, casa Domnului, de la Mecca (n. a.).
2. Poet egiptean (n. a.).
3. Celebru critic saudit (n. a.).

cuvântului scris este burgheză, pe când imaginea e democratică. Prefer serialul romanului, deoarece vreau ca poveştile prietenelor mele să ajungă la toată lumea. Asta ar reprezenta, cu siguranță, un început.

Dar aici intervine întrebarea crucială : cine va fi de acord să joace în serialul meu ? Trebuie să ne bazăm pe actrițe din statele învecinate din Golf și să pierdem rafinatul accent saudit din schimbul de cuvinte care stă la baza intrigii ? Sau vom deghiza băieți saudiți să joace rolurile tinerelor femei, pierzând, astfel, audiența ?

• • •

Casa șeicului Abdullah al-Horaimli, unchiul cel mare din partea tatălui ei, era plină de persoane îndoliate venite să cinstească amintirea tatălui ei. Răposatul Abdulmuhsin al-Horaimli decedase în biroul său din centru ca urmare a unui neașteptat infarct, care nu-l făcu să zăbovească prea mult la ușa morții.

Sadeem stătea în cel mai ferit colț al salonului de primire. Gamrah și Lamees se aflau de o parte şi de alta, încercând să o consoleze, deşi lacrimile lor curgeau mai abundent decât ale ei. Cum avea să trăiască Sadeem acum, deja fără mamă, şi pe neașteptate fără tată, care să vegheze asupra ei ? Cum va dormi noaptea, când nu mai era nimeni cu ea în casa imensă ? Cum va reuşi să trăiască în grija unchilor ei, care fără îndoială o vor sili să se mute într-una din casele lor ? Erau întrebări la care ele nu puteau să răspundă,

chiar dacă, în acest moment groaznic, nu se puteau împiedica să nu și le pună. Mama ei murise înainte ca Sadeem să o poată cunoaște, pe când tatăl ei murise când avea mai mare nevoie de el. E drept, suntem ai Domnului și cu toții ne întoarcem la Domnul, nu poate exista nici o împotrivire.

Um Nuwayyir stătea alături de soțiile unchilor lui Sadeem dinspre tată și lângă Badriyyah, mătușa ei, ca să le primească pe toate femeile care veneau să-și exprime condoleanțele. Ochii ei o căutau des pe Sadeem, vrând să vadă cum suporta o încercare ca asta, care putea să frângă în două inima oricui.

Îndurerată, Sadeem analiza femeile care se înghesuiau în cameră. Pe chipurile lor nu se zărea nici un semn de tristețe sinceră. Unele veniseră machiate și îmbrăcate de gală. Altele erau adâncite, cu nerușinare, în pălăvrăgeli mărunte. Putea auzi râsete de-abia reținute venind din diverse părți ale încăperii. Aceștia erau oamenii care veniseră să-i țină tovărășie în pierderea suferită? Stătea acolo să i se încredințeze condoleanțele unor oameni care, de fapt, nu aveau nici un pic de compasiune față de ea, pe când alții, care-i împărtășeau durerea, nu-i puteau fi destul de aproape ca să o îmbrățișeze?

Sadeem fugi din camera aceea unde nimeni nu simțea durerea care-i strângea inima. Singura persoană care o înțelegea era Firas. Nimeni în afară de Firas nu simțea cu adevărat cât de puternică fusese relația cu tatăl ei. Doar Firas era în stare să ușureze această

greutate cumplită, doar el îi mai rămăsese după dispariția tatălui ei. Câtă nevoie avea de el!

Mesajele lui trimise pe mobilul ei nu încetară. Încerca, din timp în timp, să-și facă simțită prezența alături de ea și să-i aducă aminte că-i împărtăşea suferința și pierderea. Tatăl ei era tatăl lui, iar ea era sufletul lui şi nu o va părăsi, fie ce-o fi.

În orele târzii ale nopții, la telefon, Firas puse mâna pe o carte de rugăciuni și începu să-i recite lui Sadeem, rugând-o să spună „Amin" după el:

— Doamne, fie ca Abdulmuhsin Al-Horaimli să fie în grija ta...

Firas recită rugăciunea pentru morţi cu o voce răguşită, cu inima rupându-i-se la auzul hohotelor lui Sadeem. Dar el nu deznădăjdui în încercarea de a-şi alina iubita în greaua ei pierdere. Continuă să încerce să o consoleze cu tandreţe paternă şi uitare de sine, de parcă s-ar fi aflat acolo exclusiv pentru ea, un servitor care să-i îndeplinească toate nevoile. Nici măcar o clipă ea nu i-a simţit distanța sau imposibilitatea de a o primi în îmbrățișarea sa.

Firas rămase cu micuţa lui Sadeem până când ea putu să înghită prima porţie de durere. Rămase și după aceea alături de ea, ajutând-o, până când ea putu să se bazeze pe ea însăși și să îndure zilele de suferință.

(35)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 8 octombrie 2004
Subiect: Vărsător!

După e-mailul meu precedent, daţi-mi voie să vă scot din durerea voastră, invocând asupră-vă o binecuvântare în această săptămână, cu ocazia apropierii primei zile din Ramadan. Dumnezeu ne dăruiește încă o dată această lună binecuvântată, ca să putem posti în orele zilei, pe tot parcursul lui, și să-l ţinem.

Vă cer iertare pentru faptul că nu voi trimite mesaje pe durata lunii următoare. Vă promit că îmi voi continua povestirile despre prietenele mele după ce va lua sfârșit luna de virtute. Vă mărturisesc dinainte că-mi va fi dor de voi. După Ramadan, voi reveni cu scrisori care vor avea multă greutate, prin voia Domnului. Aşteptaţi-mă.

• • •

După ce terminară anul al patrulea de facultate, Lamees şi Tamadur se hotărâră să profite din plin de vacanţa de vară, făcând practică la unul dintre spitalele din Jeddah. Ca toţi

studenții, fete și băieți, repartizați în spital, nu aveau voie să interacționeze cu pacienții înainte de a fi licențiați ca medici. Îndatoririle lor se limitau la observarea medicilor rezidenți și consultanți, atunci când aceștia îi examinau pe bolnavi și făceau operații.

Împreună cu gemenele, la spital se mai aflau în practică doi studenți de la Facultatea de Medicină și câțiva, fete și băieți, care făceau practică în secția de stomatologie.

La început, Tamadur se simți de-a dreptul chinuită că ea și sora ei erau singurele fete printre studenții mediciniști. Se simțea atât de stânjenită, că dimineața ținea morțiș să ajungă târziu la spital, iar mai târziu, în timpul zilei, pleca după ce se termina oficial tura. Lamees era exact opusul: punctuală și dornică să nu piardă nimic din această nouă aventură.

Medicii și personalul administrativ din spital erau amabili și prietenoși cu ele. Însă Tamadur se simțea prea rușinată ca să stea cu cei doi colegi în singura cămăruță, destinată studenților pentru recreere. Păstra distanța față de ei și i se părea greu să se înțeleagă chiar și cu femeile mai în vârstă. Lamees, din contră, era îndrăzneață și se adaptă repede. Își mânie sora prin faptul că lăsa să se vadă, cât se poate de limpede, cât de rapid intrase în armonie cu toți cei care lucrau în spital.

După vreo săptămână de practică, Tamadur încetă să mai meargă la spital. Unul dintre studenții băieți se retrase și el, ca să călătorească pe perioada ultimelor săptămâni

dinainte de reînceperea școlii. Lamees rămase singura studentă medicinistă, alături de singurul student, Nizar. Și își dădu seama cât de mult prefera să fie singură cu *un singur* student de sex masculin, în loc de doi. Înainte, de câte ori îi aborda pe cei doi, se simțea ca o intrusă. Însă acum, Nizar era la fel de singur ca și ea. Nici unul dintre ei nu avea un tovarăș cu care să-și omoare timpul liber dintre rondurile de vizite și operații.

Această proximitate neașteptată îi permise lui Lamees să vadă, fugar, câte ceva din personalitatea plină de blândețe a lui Nizar. Felul în care se comporta cu ea era diferit de al lui Ahmed sau al oricărui alt amic al ei de pe internet. Se purta cu o spontaneitate care o fermeca, deși la început îi interpretase greșit intențiile. De exemplu, a doua zi după ce colegul lor plecă, el o invită să ia prânzul cu el la cantina spitalului. Lamees îl refuză, spunându-i că are de citit un material medical și că o să mai aștepte un pic până să mănânce. Ce făcu el? Se duse la bufet și se întoarse cu două farfurii, una pentru el și cealaltă pentru ea! Foarte politicos, i-o dădu pe a ei amintindu-i că operația la care trebuiau să asiste urma să înceapă peste doar o oră. Apoi își luă tava cu farfuria lui și se duse să mănânce într-o rezervă neocupată.

Lamees nu avu nevoie de prea mult timp ca să se deprindă cu firea impulsivă a lui Nizar și cu buna lui creștere. Conversațiile lor începură să depășească limitele medicinei, diverselor tratamente și celor mai noi medicamente

și tehnici chirurgicale. Își povestiră unul altuia visurile și felul în care-și închipuiau că va fi viața lor după absolvire. În cele din urmă, vorbiră despre viața lor personală, despre familia fiecăruia, despre câți frați și surori are fiecare, despre grijile zilnice şi alte nimicuri care demonstrau că gheața dintre ei se spărsese complet.

La o masă, la cantină, Lamees se prefăcu a fi clarvăzătoare în a ghici în ce zodie se născuse Nizar. El se aruncă în joc.

— Așadar, ești cu siguranță Săgetător sau Vărsător. Mă aștept să fii Vărsător.... ba nu, nu Săgetător! Nu, stai puțin, Vărsător! Da, în mod sigur Vărsător. Asta trebuie să fie.

— OK, spune-mi atunci ce anume din personalitatea mea m-ar face Vărsător și ce anume m-ar face Săgetător? Apoi adăugă, cu viclenie: Ca să știu pe care să o aleg.

— Nu, asta în nici un caz. Haide, spune-mi adevărul, ce zodie ești?

— Ghicește!

— Ți-am spus deja: Săgetător sau Vărsător. Nu-mi lași impresia că ai fi Fecioară – bărbații din Fecioară sunt foarte nesociabili și sunt niște romantici incurabili. Te fac să ți se urce sângele la cap. Și nici nu semeni cu un Taur.

— Ce drăguț din partea ta, doamnă!

— Poate Berbec? Da! Ai putea fi Berbec!

— Zău? Continuă. Ce altceva aş mai putea fi? Nu a mai rămas nici o zodie pe care să nu o fi pomenit. Și-n tot timpul ăsta, te porți ca și cum ai ști să ghicești zodiile, dar te prefaci doar!

— OK, acum am priceput, ASTA e. Ești fie Berbec, fie Săgetător.

— Sigur? Ăsta e ultimul tău cuvânt?

— Mda.

— Hmm, OK.

— Ce vrei să spui cu hmm, OK?

— Adică n-aș vrea să te las să cazi învinsă, când o să-ți spun că sunt... Vărsător!

— Da! Pe bune! Am zis Vărsător de la început, dar tu m-ai zăpăcit de tot după aia!

— Eu te-am zăpăcit pe *tine*! Ia stai nițel! Nu ești tu cea care s-a tot răzgândit?

— Te urăsc. Gata, hai să mergem. Avem de făcut vizita.

— Bine, și atunci când o să-mi spui cum se presupune c-ar trebui să fie un Vărsător?

— O, îți voi spune chiar acum. Bărbații din Vărsător sunt foarte groaznici, sunt snobi și se cred întotdeauna buricul pământului. Iar cel mai rău e că unele fete din Balanță le tot dau apă la moară!

— Ei, uite cine are noroc.

— Cine? Bărbații din Vărsător?

— Nu, cele pentru care ei nu par a fi chiar atât de răi. Tu!

Când ajunse acasă în acea zi, Lamees căută numaidecât prin horoscopul ei, ca să afle gradul de compatibilitate dintre o Balanță și un Vărsător. Descoperi că într-o carte acesta ajungea la 85%, pe când în alta nu era mai mare de 50%. Decise să-și pună încrederea în prima carte. Ajunse la o concluzie: de data asta, va fi deșteaptă și se va folosi de trucurile ei. O să-l facă pe Nizar să-i cadă în plasă. Îi

va demonstra lui Gamrah că e posibil ca o fată să viseze la tipul pe care-l vrea și, apoi, cu un pic de efort și răbdare, să-l obțină.

În noaptea aceea, nu adormi decât după ce răsună chemarea la rugăciunea din zori, prima dintre cele cinci rugăciuni. Stătu trează, umplându-și jurnalul cu planuri de război și tehnici de luptă pe care jură să nu le încalce. Simțea că are nevoie de ele în zilele care urmau, în caz că inima ei ar fi amenințat să se abată de la calea prestabilită. Acesta era felul ei obișnuit de a acționa: să-și aștearnă gândurile și ideile pe hârtie, ca să poată să se țină de hotărârile pe care le lua.

În jurnal, ea scrise totul: observațiile ei cu caracter general despre bărbați; diversele necazuri și nenorociri suferite de ea însăși, de prietenele și de rudele ei; frânturi de sfaturi auzite sau citite cu un prilej sau altul, care-i rămâneau în minte, așteptând momentul potrivit. Toate instrucțiunile ei începeau cu „nu voi...".

• Nu voi permite să mă îndrăgostesc de el până când nu voi simți dragostea lui față de mine.

• Nu mă voi atașa de el înainte ca el să mă ceară în căsătorie!

• Nu voi lăsa garda jos, nu mă voi deschide în fața lui și nu-i voi povesti despre mine; voi rămâne evazivă și misterioasă (Bărbații preferă asta la o femeie. O fată ca o carte deschisă nu reprezintă o provocare pentru ei.) și nu-l voi lăsa să simtă că știe tot ce se întâmplă în viața mea, indiferent cât de mare este imboldul de a-i povesti *tot*!

• Nu voi fi Sadeem. Nu voi fi Gamrah. Nu voi fi nici măcar Michelle.

• Nu voi fi NICIODATĂ prima care să ia legătura și nici nu voi răspunde la multe dintre telefoanele lui.

• Nu-i voi impune ce trebuie să facă, așa cum fac alte femei cu bărbații.

• Nu mă voi aștepta ca el să se schimbe de dragul meu și nu voi încerca să-l schimb. Dacă nu-mi place de el cu toate defectele lui, atunci nu există nici un motiv întemeiat ca noi să rămânem împreună.

• Nu voi renunța la nici unul dintre drepturile mele și nu voi trece cu vederea nimic rău din ceea ce face (pentru că nu trebuie să se obișnuiască așa).

• Nu-i voi mărturisi dragostea mea (dacă mă îndrăgostesc de el) înainte ca el să-mi spună că mă iubește.

• Nu mă voi schimba de dragul lui.

• Nu-mi voi închide ochii și urechile la nici un semn de pericol.

• Nu voi trăi într-o închipuire lipsită de speranță. Dacă, într-un răstimp de trei luni, nu-mi spune direct că mă iubește și nu-mi dă indicii precise cu privire la viitorul relației noastre, voi pune eu însămi capăt relației!

(36)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et“
Data: 12 noiembrie 2004
Subiect: Michelle se eliberează de toate constrângerile

Fie ca Dumnezeu să vă primească postul, rugăciunile de noapte și faptele bune pe care le-ați făcut în timpul lunii sfinte a Ramadanului. Mi-a fost dor de voi toți, prieteni și dușmani, și am fost mișcată de toate mesajele primite în care întrebați de mine. Au continuat să sosească pe toată durata lunii de virtute. Iată-mă, m-am întors la voi așa cum cel care postește se întoarce la mâncare în luna de după Ramadan. Unii dintre voi credeați că mă voi opri în acest punct și nu voi continua povestirea după Ramadan. Însă, prieteni și dușmani, voi continua. Firul confesiunilor e lung, răsucit ca un fitil. Și, cu cât fitilul arde mai mult, cu atât cele scrise de mine vor stârni mai multe flăcări.

• • •

Michelle se adaptă la noua ei viață mai repede decât se aștepta. Salută noul început

și se strădui din greu să lase în urmă viața ei de dinainte. Era adevărat că încă mai zăcea în ea toată furia profundă și întregul resentiment față de lumea ei, dar era capabilă să se împace destul cu asta încât să le pară nevătămată celor din jurul ei. Îi era de ajutor faptul că Dubaiul era mai frumos decât se așteptase și că ea și familia ei erau tratați de toată lumea mult mai bine decât anticipase ea.

La noua ei facultate din cadrul Universității Americane din Dubai, ea cunoscu o fată din Emirate, Jumana, care avea cam aceeași vârstă și studia și tehnologia informației. Cele două aveau multe cursuri împreună și fiecare dintre ele remarcă imediat frumusețea și accentul american perfect al celeilalte. Tatăl lui Jumana deținea cel mai mare canal arab de televiziune prin satelit, iar tatăl lui Michelle a fost încântat să afle că fiica sa se împrietenise cu fiica unuia dintre cei mai de succes bărbați din Emiratele Arabe, dacă nu din tot Golful. Meshaal îi spunea lui Jumana, de fiecare dată când aceasta venea la ei în vizită, că e o copie la indigo a surorii lui: aceeași înălțime, aceeași siluetă, aceeași tunsoare, chiar și aceleași gusturi în materie de îmbrăcăminte, pantofi și genți. Meshaal avea perfectă dreptate. Cele două fete aveau aceeași părere despre multe lucruri și asta le ajută să devină repede apropiate. Calitățile lor asemănătoare le eliberau de invidia răutăcioasă dintre fetele care se simt inferioare una alteia.

La începutul vacanței de vară din primul an, Jumana îi propuse lui Michelle să lucreze

cu ea la postul de televiziune al tatălui ei, la o emisiune săptămânală pentru tineret. Michelle consimți cu entuziasm. În fiecare zi, ele navigau pe site-urile de internet arabe și străine în căutare de știri de ultimă oră din domeniul artistic, pe care le prezentau într-un raport producătorului emisiunii. Erau pline de elan și meticuloase, iar producătorul le dădu pe mână responsabilitatea întregii secțiuni dedicate domeniului artistic. Numai că întâmplarea făcea ca Jumana să aibă planificat să-și petreacă restul vacanței călătorind cu familia ei la Marbella, așa că sarcina căzu doar pe umerii lui Michelle.

Michelle se avântă în noua ei muncă și o continuă chiar și după începerea semestrului. Emisiunea difuza știri și bârfe despre celebrități arabe și străine, așa că munca îi impunea lui Michelle să-i contacteze pe directorii de relații publice din toată lumea arabă pentru a confirma un zvon sau pentru a stabili interviuri. Ajunse să-i cunoască personal pe unii dintre cei despre care dădea știri și aceștia începură să o includă în planurile lor atunci când vizitau Dubaiul. Primea cu regularitate invitații la petrecerile lor.

Câteva luni mai târziu, Michelle a fost numită oficial producătoarea programului. Apoi a primit propria ei emisiune. O rugară să fie și prezentatoare, dar tatăl lui Michelle refuză să o lase să fie gazda unei emisiuni care avea să fie transmisă în casele rudelor lor din Arabia Saudită. Folosiră, în locul ei, o tânără libaneză.

Munca în mass-media îi deschise lui Michelle noi orizonturi și se simți pentru prima oară eliberată de toate restricțiile care-i fuseseră impuse dintotdeauna. Pe măsură ce începea să cunoască tot felul de oameni și rețeaua ei de prieteni și relații creștea, ea începu să se simtă din ce în ce mai sigură pe ea și mai ambițioasă la serviciu. Toată lumea o adora acolo, ceea ce o motiva să facă o treabă și mai bună. Jumana rămase prietena ei apropiată, dar ea nu se dădea în vânt după această muncă, așa că, după absolvire, ocupă un post administrativ în cadrul televiziunii.

(37)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 19 noiembrie 2004
Subiect: Doar un bărbat ca oricare altul?

Trăiește-ți viața din plin, cu dulce și-amar,
Și cine știe? Ar putea să apară o nouă iubire,
cineva care să-ți vindece rănile,
astfel încât să-ți redea bucuria
și să uiți vechea iubire și pe mine
și să ieși din cercul durerii mele.
Bader Ibn Abdulmuhsin

Fratele Adel – care, mă hazardez să ghicesc, este statistician – mi-a trimis un mesaj în care critică e-mailurile mele pentru că au lungimi variate și nu sunt simetrice precum tivul rochiilor la modă anul acesta. Adel zice că, pentru ca lungimea e-mailurilor mele să fie *egală*, ele trebuie să demonstreze o distribuție naturală. După părerea lui, distribuția naturală înseamnă ca 95% din informațiile cuprinse în ele să se concentreze în jurul mediei (luând, bineînțeles, în considerare deviația standard), în vreme ce procentajul informațiilor din afara ariei de distribuție de pe ambele părți ale mediei să nu depășească 2,5 în orice direcție,

astfel încât suma totală a deviației standard să fie 5%.

Împușcați-mă, vă rog!

• • •

Finalul inevitabil în fața căruia Sadeem își închisese ochii trei ani și jumătate sosi în cele din urmă. La câteva zile după absolvire, după ce Firas îi dărui laptopul pe care i-l promisese, el îi spuse în șoaptă, cuvintele picurându-i încet, ca niște stropi de apă dintr-un robinet defect, că se logodise cu o fată înrudită cu soțul uneia dintre surorile lui.

Sadeem lăsă receptorul să-i cadă din mână, neluând în seamă rugămințile lui Firas. Simți o amețeală care o trăgea în jos, undeva sub suprafața pământului. Undeva unde trăiau cei morți, morții printre care ar fi vrut să se afle acum.

Era posibil ca Firas să se însoare cu alta? Cum se putea întâmpla așa ceva?! După atâta dragoste și toți acești ani petrecuți împreună? Avea vreun înțeles ca un bărbat cu puterea și mijloacele lui Firas să nu fie în stare să-și convingă familia că se putea căsători cu o femeie divorțată? Sau era pur și simplu incapabil să se convingă pe el însuși de asta? Oare nu reușise ea, după toate încercările ei, să ajungă la nivelul de perfecțiune cuvenit pentru un bărbat ca Firas?

Nu se putea ca Firas să fie doar o copie a preaiubitului Faisal al lui Michelle! Sadeem îl considera pe Firas mai măreț și mai puternic, mai nobil și mai cumsecade decât jalnicul,

molâul lipsit de bărbăţie care o părăsise pe prietena ei! Dar se părea că, până la urmă, erau amândoi croiţi din acelaşi material. Aparent, toţi bărbaţii erau la fel. E ca şi cum Dumnezeu le-a dăruit chipuri diferite doar ca să-i poată deosebi unul de altul.

Firas o sunase pe mobil de douăzeci şi trei de ori în răstimp de şapte minute, dar nodul din gâtul lui Sadeem era prea dureros ca să poată să stea de vorbă cu el. Pentru prima oară, Sadeem nu răspundea când suna Firas, chiar dacă, înainte, întotdeauna dăduse fuga la telefon din clipa în care auzea melodia care o anunţa că sună el, un cântec kuweitian intitulat *Mi-am descoperit sufletul atunci când te-am găsit pe tine*. El se apucă să-i trimită mesaje pe telefon, şi ea le citi împotriva voinţei ei. Firas încerca să-i explice purtarea lui, dar supărarea ei, departe de a se risipi, pur şi simplu creştea cu fiecare mesaj pe care-l citea.

Cum de putuse să ţină ascunsă de ea logodna lui timp de două săptămâni încheiate, exact cât durase perioada când trebuise să-şi dea examenele? Vorbise cu ea de zeci de ori ca să se asigure că învăţatul merge bine, de parcă nu se petrecea nimic ieşit din comun! Acesta era motivul pentru care nu o mai suna de pe telefonul lui mobil şi începuse să utilizeze cartele preplătite? Pentru ca familia logodnicei lui să nu le descopere relaţia, dacă încercau să facă rost de facturile lui telefonice? Asta însemna atunci că el se pregătea pentru logodnă de luni de zile!

Fusese hotărât să nu-i spună nimic înainte de afla cu certitudine că a absolvit cu brio, îi scrise el. Exact asta se întâmplase : în ultimul semestru, obținuse cele mai mari note, așa cum făcuse, în general, de când îl cunoștea pe Firas.

El se considera responsabil pentru studiile ei și notele ei mari, iar ea îi pasase lui frâiele și se mulțumise – cu ușurință și fericire – să-i asculte comenzile, deoarece erau întotdeauna în interesul ei. Chiar și în semestrul acela, ea excelase, în ciuda morții tatălui ei cu doar zece săptămâni înainte de sesiune. Sadeem își dorea acum să nu se fi descurcat atât de bine, să nu fi luat examenele și să nu fi absolvit. Dacă ar fi picat, nu ar mai fi simțit această vinovăție grea pentru că terminase cu brio, când tatăl ei murise de atât de puțin timp, iar Firas nu ar mai fi putut să o părăsească, pentru a se însura cu alta, vreme de încă un semestru !

O părăsea Firas acum pentru totdeauna, așa cum făcuse tatăl ei cu câteva săptămâni înainte ? Odată dispăruți amândoi, cine avea să mai aibă grijă de ea ? Sadeem se gândea adesea la felul în care Abu Talib, unchiul Profetului Mahomed – pacea fie cu el – și Khadija, prima soție a Profetului – Allah fie mulțumit de ea – muriseră amândoi în același an, care apoi fusese denumit Anul Durerii. Îi ceru iertare lui Dumnezeu pentru faptul că simțea că propriile-i suferințe din acest an le egalau pe cele ale întregii umanități, începând cu zorii istoriei.

Nu mâncă trei zile și trecu o săptămână până când putu suporta să iasă din camera ei – o săptămână de chin, petrecută îndurând reacția la vestea care-i amorțise simțurile, îi paralizase gândurile, îi redeschisese rănile și o pusese în situația ca, pentru prima oară de ani de zile, să trebuiască să ia o decizie fără să se consulte cu sfetnicul Firas.

În neîncetatele sale mesaje pe telefon, el îi făcu o aluzie cum c-ar fi vrut să rămână iubitul ei pentru tot restul vieții lui. Că asta voia, dar că va fi silit să ascundă acest lucru de soția și de familia lui. Îi jură că întreaga chestiune nu se afla în mâinile sale, că împrejurările erau mai puternice decât ei și că suferea mai mult decât ea din cauza acestei hotărâri a familiei lui. Că nu aveau nici o altă cale decât răbdarea.

Încercă să o convingă că nici o femeie nu va fi în stare să o înlocuiască vreodată în inima lui. Îi spuse că îi era milă de logodnica lui, pentru că era logodită cu un bărbat care gustase perfecțiunea într-o altă femeie și că acest gust îi va rămâne pe veci pe limbă, făcându-i imposibil vreunei femei obișnuite să-l șteargă.

După ani de efort din partea ei pentru a atinge nivelul de perfecțiune spirituală demn de un bărbat ca Firas, el îi dădea acum cu piciorul pentru o femeie comună și o relație banală. Față de el însuși și față de ea, Firas recunoscu faptul că doar ea răspundea tuturor emoțiilor și instinctelor lui. Încercă să o convingă – și, mai mult, să se liniștească pe

sine – că asta trebuie să fi fost voința Domnului și că trebuiau să i se supună, chiar dacă nu înțelegeau motivele din spatele acesteia. Pentru el, toate celelalte femei erau precum boabele de mazăre într-o păstaie, la fel. În ochii lui, nu conta cu cine se însura, dacă nu era Sadeem aceea.

Sadeem reacționă la șocul inițial hotărând să se țină cu totul departe de Firas. Pentru prima dată în viața ei, ea puse capăt conversației fără ca măcar să-și ia „la revedere“ de la el. Refuză să-i mai răspundă la telefon sau să citească mesajele lui pline de rugăminți, în ciuda durerii cu adevărat înnebunitoare care o copleșise și pe care numai el o putea alina. Își ascunse durerea provocată de Firas în durerea pricinuită de tatăl ei, care deveni mai sfâșietoare după ce se despărțise de iubirea vieții ei.

Sadeem făcu eforturi sincere de a trece peste nefericirea ei fără ajutorul lui Firas. Însă chiar și cele mai inofensive întâmplări o puteau face să-și piardă controlul. Când se așeza la masă cu mătușa ei Badriyyah, izbucnea numai decât în lacrimi când se holba la farfuria cu mâncarea lui preferată din fructe de mare sau la bolul cu budinca dulce care-i plăcea lui. Când se uita la televizor cu mătușa ei, încerca să nu se înece cu suspinele care amenințau să-i scape, dar ele se strecurau afară în ciuda celor mai bune intenții ale ei.

Mătușa Badriyah, care se mutase cu ea după moartea tatălui ei, pentru ca Sadeem să

poată locui acasă pe timpul sesiunii, insista ca Sadeem să meargă să locuiască la ea, în Khobar, dar Sadeem refuză. Nu se va muta niciodată în orașul natal al lui Firas, orice-ar fi ! Nu suporta să trăiască sub același cer ca și el, după răul pe care i-l făcuse și durerea pe care i-o provocase. Dar mătușa ei se jură că, orice-ar fi zis și orice-ar fi făcut Sadeem și indiferent ce pretext ar fi folosit, în nici un caz ea nu avea să o lase pe Sadeem să locuiască singură la Riad, în casa tatălui ei, printre toate acele amintiri de care îi era atât de greu să se despartă.

La numai câteva zile după despărțire, Sadeem începu să tânjească după Firas cu o intensitate care depășea simplul dor. De ani de zile, Firas fusese aerul pe care-l respira și, fără el, se simțea acum de parcă s-ar fi sufocat, lipsită de oxigen. El era sfântul ei și ea obișnuia să-i spună toate amănuntele vieții ei, la fel de detaliat cum un păcătos își face spovedania. Îi povestea totul – până într-atâta că el o tachina cu privire la poveștile ei nesfârșite și apoi râdeau împreună când el îi amintea de zilele acelea de demult, de la începutul relației lor, când pur și simplu el trebuia să-i scoată cuvintele cu cleștele.

(38)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 26 noiembrie 2004
Subiect: Răbdarea este cheia căsătoriei

Bărbatul are o lampă călăuzitoare – conştiinţa, iar femeia are o stea – speranţa. Lampa luminează drumul, iar speranţa salvează.
Victor Hugo

Unii dintre voi s-au întristat că Sadeem s-a despărţit de Firas. Alţii s-au bucurat că Firas şi-a ales o soţie potrivită şi virtuoasă în locul lui Sadeem, care nu ar fi fost o mamă potrivită şi virtuoasă pentru copiii lui. Un mesaj conţinea banalitatea potrivit căreia iubirea de după căsătorie este singura iubire care durează, pe când iubirea premaritală este doar un joc frivol. Credeţi oare cu toţii că e adevărat?

• • •

Lamees nu ar fi crezut că tactica ei de a nu fi o pradă uşoară în cadrul strategiei de a-l cuceri pe Nizar va necesita atât de multă răbdare! La început, era convinsă că trei luni

vor fi de ajuns pentru a-l prinde în mreje. Însă deveni limpede că asta avea să fie o treabă care va cere multă iscusință și răbdare. Și, pe măsură ce admirația ei pentru Nizar creștea, ea descoperi că aceste două calități ale ei scădeau.

Nu-l suna niciodată și, în rarele ocazii când o suna el, încerca să nu-i răspundă de fiecare dată. Însă, cu fiecare țârâit al telefonului ei mobil, simțea cum se clatină hotărârea ei, în mod obișnuit de nezdruncinat. Stătea cu ochii fixați pe numărul lui, care strălucea pe ecranul mobilului, până când răspundea sau până când telefonul nu mai suna și inima ei își înceta bătăile accelerate.

La început, rezultatele au fost cert satisfăcătoare. El îi arăta un interes care îi gâdila orgoliul. Din capul locului, ea îi spuse clar că prietenia lor nu însemna că el are dreptul să se amestece în viața ei, cerându-i o trecere în revistă, oră cu oră, a programului ei zilnic. Astfel că el îi cerea tot timpul iertare, justificându-și preocuparea de a ști când era liberă spunând că voia să fie sigur că nu o deranjează când e ocupată. De asemenea, ea nu-i răspundea niciodată la sms-uri. Îl informă că nu-i place să scrie mesaje, deoarece i se pare o risipă de timp și energie, pe care ea nu le avea de irosit (desigur, dacă mobilul ei ar fi încăput în mâinile lui, el ar fi descoperit că era plin ochi de mesaje, trimise și recepționate, de la prietenele și rudele ei, dar nu era nevoie ca el să știe asta, nu?!).

Treptat, interesul lui evident pentru ea începu să se domolească, alarmând-o. Apelurile

lui telefonice scăzură considerabil, iar conversația sa deveni mai serioasă și formală, ca și cum el ar fi stabilit noi granițe în relația lor. Poate că sosise timpul, se gândea Lamees, să lase baltă planul ei. Însă îi era frică să nu cumva să-și regrete graba mai târziu. La urma urmei, nu era ea cea care-și critica mereu prietenele pentru naivitatea și lipsa lor de răbdare, când era vorba de bărbați? Se consolă singură cu gândul că Nazir nu era genul de bărbat ușor de cucerit – unul dintre principalele motive pentru care era atrasă de el. Avea să fie plină de mândrie dacă ea va fi cea care, până la urmă, îi va câștiga inima.

Încercă să-și păstreze optimismul pe parcursul perioadei de trei luni pe care și-o fixase ca să pună relația pe drumul cel bun. Își reamintea în sinea ei cât de mult păruse să-i placă lui Nizar de ea, gândindu-se bine ca să-și aducă aminte de fiecare moment sau gest care indica admirația lui. Păru atât de ușor în prima lună după ce se întoarse la Riad, când tot ce se petrecuse la Jeddah îi era încă proaspăt în minte. Lui părea să-i placă tot ce spunea și făcea ea, chiar dacă era ceva caraghios sau banal, cum ar fi să spună un banc prost sau să trebuiască să fiarbă două cești de cafea la prima oră în fiecare dimineață. Până și conversațiile lor telefonice din timpul primei luni după reînceperea cursurilor trădau o oarecare așteptare, o afecțiune ascunsă, căci deși ea era adesea distantă și se contrazicea cu el fățiș cu privire la multe lucruri, el era întotdeauna primul care suna și care își cerea scuze, dacă era cazul.

După ce trecu și cea de-a doua lună, ea începu să se gândească la momentele cu el cărora nu le dăduse prea mare atenție la vremea respectivă, dar care, la o gândire profundă, păreau semnificative. De exemplu, amintirea ultimei zile la spitalul din Jeddah, când luaseră prânzul împreună la cantină. El i-a oferit un scaun, ceva ce nu mai făcuse niciodată, și apoi s-a așezat pe scaunul cel mai apropiat de al ei, și nu vizavi, ca de obicei, de parcă scaunul de vizavi ar fi fost prea departe ca să poată sta pe el în ziua despărțirii lor. Și mai era felul în care încerca, atât de des, să o ispitească să spună anumite cuvinte, pe care-i plăcea să le audă rostite de ea din cauza manierei ei personale de a le spune, căci ea îl pronunța pe „t“ ca pe „d“. Sau felul în care imita felul ei de a pronunța cuvântul englezesc „exactly“ cu accentul ei american: *egg-zak-lee*!

Pe când cea de-a treia lună era în curs, Lamees numără două săptămâni încheiate de la ultima dată când vorbiseră. Două săptămâni în care se sătură până peste cap de optimism și de tactici și strategii riguroase, pe care numai cineva complet lipsit de inimă le-ar respecta cu strictețe, nu? Însă tot îi era teamă să cedeze. La urma urmei, privind în urmă, ea cucerise un teren impresionant, dacă lua în calcul cantitatea de timp pe care o petrecuse punându-și în practică politica. Se convinse că Nizar va reveni în raza de acoperire a radarului ei cât de curând. Dar asta doar dacă el era cu adevărat cel care îi era sortit.

Soarta nu o dezamăgi. De fapt, planul pe care avea de gând să-l întrerupă reuși. Nizar veni la tatăl ei pentru a o cere oficial în căsătorie. Cu trei săptămâni întregi înainte de termenul final stabilit de ea!

(39)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 3 decembrie 2004
Subiect: Pagini din albumul albastru precum cerul

Nu trezi o femeie îndrăgostită. Las-o să viseze, ca să nu plângă atunci când revine la realitatea ei plină de amărăciune.

Mark Twain

Prietenul meu Bandar din Riad (regiunea centrală) este nemaipomenit de exasperat. E furios pe mine deoarece, în opinia lui, intenția mea este de a zugrăvi bărbații provenind din Jeddah (coasta de vest) ca pe niște îngeri care nu greșesc niciodată, pe lângă faptul că sunt curtenitori, rafinați și spirituali. În timp ce, țipă Bandar, pe beduini și pe bărbații din interiorul și din estul țării îi zugrăvesc ca fiind vulgari și sălbatici în felul în care se poartă cu femeile. De asemenea, le descriu pe fetele din Riad ca fiind iremediabil nefericite, pe când fetele din Jeddah sunt într-o fericire până peste cap, pe care și-o procură doar pocnind din degete!

Hei, Bandar, povestea asta n-are nimic de-a face cu geografia. Eu o spun pur și simplu așa cum s-a întâmplat. Și, oricum, aceste lucruri nu pot fi generalizate. Peste tot există tot felul de oameni; această diversitate este o trăsătură naturală a umanității și noi nu o putem nega.

• • •

Pe o pagină din albumul ei albastru precum cerul, unde lipise pozele cu Firas pe care le strânsese cu atâta grijă de prin ziare și reviste, Sadeem scrise:

Ah, stigmatul din inima mea și singura mea iubire,
Căreia i-am dăruit viața mea de până acum și cea care se-așterne-nainte.
Ce face ca trupul să stea în picioare, când inima e străpunsă?
Dacă tu nu mai ești, eu n-am nici un rost, nimic de văzut, nimic de spus!
O, Dumnezeule milostiv – nu vrei să-l aduci înapoi,
Dar nici nu-i nevoie să-l faci fericit sau să o iubească pe ea, în schimb!
Fă-l să guste durerea și gelozia, cum m-ai făcut pe mine,
și să mă iubească în continuare! Și să nu viseze că mă vede moartă.
Încă-l mai iubesc, iar el nu se poate să mă fi uitat.
Dumnezeu e darnic,
Mă va răsplăti pentru cel care m-a trădat și m-a părăsit.

Sadeem nu avusese niciodată obiceiul de a-și scrie gândurile. Când îl cunoscu pe Firas, se simți inspirată să scrie o serie de scrisori de dragoste, pe care i le citea acestuia din când în când (hrănindu-i atât de mult aroganța, că după aceea pășea țanțoș ca un păun care-și desface coada în formă de evantai). După logodna lui Firas însă, ea se pomeni așternând versuri în tăcerea nopții, în timpul acelorași ore care în ultimii trei ani și jumătate fuseseră dedicate vorbitului cu el la telefon.

Tu, cel mai bun prieten al meu, cel mai îndrăgit dintre toți,
Tu, steaua care-ntr-o zi mi-a căzut în palme,
Atât de aproape mi-erai, și totuși departe,
Soarta ne desparte, ca să ne întâlnim iar,
Căci iubirea nu moare, deși ei disprețuiesc a ei strălucire...
Prietene, vom deveni eroii din basme
Și le vom spune copiilor noștri, dând false nume.
Prietene, îmi ești prieten pe veci,
Cel mai bun prieten,
O stea care-a căzut – într-o zi minunată – la mine în palme.

Zbuciumul lăuntric pe care Sadeem îl trăi în acea perioadă, emoțiile ei care oscilau rapid de la o extremă la alta îi transformară viața într-un coșmar. Era incapabilă să-și discearnă adevăratele sentimente : îl blestema pe Firas și scuipa fiecare poză a lui pe care-o putea

găsi, doar ca să dea înapoi pagina și să depună un sărut tandru pe fiecare, cerându-și iertare. Își aducea aminte cum, în toți acești ani, el păruse a-i fi alături, iar asta o făcea să plângă, dar pe urmă își amintea ziua aceea de demult când el îi făcuse o aluzie cu privire la deschiderea, față de părinții lui, a subiectului însurătorii cu o fată divorțată și răspunsul lor, care o duruse atât de profund, dar pe care îl „uitase" intenționat (exact cum o avertizaseră Michelle și Lamees să nu facă). Iar asta o făcea să verse lacrimi și mai amare pentru anii pierduți din viața ei și să-i dorească tot felul de sorți groaznice lui Waleed, care era adevărata cauză din spatele tuturor necazurilor ei.

Gamrah, Lamees și Um Nuwayyir prinseră a baga de seamă că Sadeem începuse să devină delăsătoare, chiar neglijentă în privința îndeplinirii rugăciunilor. Observară, de asemenea, că-și expunea o parte din păr atunci când își punea acoperământul pentru cap, care trebuia să-i lase vizibil doar chipul. Religiozitatea lui Sadeem părea a fi direct proporțională cu relația ei cu Firas. Supărarea față de el se extindea asupra tuturor lucrurilor ce-i aminteau de el, iar asta includea și îndatoririle religioase.

Pe durata întregului chin al lui Sadeem, mătușa ei Badriyyah călători întruna de la Riad la Khobar, desfășurând în același timp, neobosită, campania de convingere a lui Sadeem să se mute în est ca să locuiască permanent cu ea și familia ei sau măcar până când „îi va apărea în cale soarta".

Când văzu că fiica singurei ei surori se află într-o asemenea stare de depresie și că tot refuză să meargă la Khobar, mătușa Badriyyah decise să deschidă subiectul măritișului lui Sadeem cu fiul ei Tariq, vărul lui Sadeem. Mătușa Badriyyah intenționa să-i inducă lui Sadeem un sentiment de siguranță și de speranță într-un viitor fericit, dar nu reuși decât să o supere și să o amărască și mai mult pe Sadeem.

Așadar, voiau să o mărite cu adolescentul ăla, student la stomatologie, care era mai mare decât ea numai cu un an? Dacă l-ar fi cunoscut pe Firas, ei n-ar fi îndrăznit niciodată să-i facă o asemenea propunere! Exploatau faptul că acum era singură pe lume și avea nevoie de un cămin în care să poată trăi în siguranță, fără să fie nevoită să înfrunte privirile scrutătoare ale lumii și inevitabila bârfă despre faptul că locuiește singură după moartea tatălui ei. Până și mătușa Badriyyah voia să se asigure că Sadeem va rămâne sub supravegherea ei, măritând-o cu propriul ei fiu. Și cine știe? Poate că Tariq se gândea deja la banii și proprietățile pe care ea le va moșteni de la tatăl ei și plănuia cum să pună mâna pe ele. Poate că mama lui – propria ei mătușă! – îl încuraja chiar!

Nici nu intra în discuție. Nu se va mărita cu Tariq și nici altcineva. O să se închidă singură, ca o călugăriță, în casa tatălui ei. Dacă mătușa Badriyyah nu renunța la insistențele ei de a nu o lăsa singură și nu-i dădea

voie să locuiască în casa părintească din Riad, atunci va accepta, de voie, de nevoie, să locuiască în Khobar, cu ei. Însă își va impune propriile condiții. Nu va mai permite nimănui să profite de ea, așa cum făcuse Firas.

(40)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 10 decembrie 2004
Subiect: Hamdan, tipul simpatic cu pipă

Mă stresez de fiecare dată când mă gândesc la cursul pe care îl va lua viața mea atunci când voi termina această povestire. Ce-o să fac atunci, după ce m-am obișnuit să găsesc în căsuța mea de e-mail toate aceste mesaje de la voi, care umplu golul zilelor mele? Cine o să mă mai facă în fel și chip și cine o să mă mai bată prietenește pe umăr? Cine o să-și mai aducă măcar aminte de mine? Voi fi în stare să mă adaptez la viața în umbră, după ce m-am obișnuit atât de mult cu lumina orbitoare a publicității, cu rolul meu de scânteie care aprinde discuțiile în contradictoriu care izbucnesc acum ori de câte ori oamenii din țara asta se întâlnesc?

Numai să mă gândesc la cum va fi mă întristează. E adevărat că am început cu simpla intenție de a încerca să dezvălui câteva dintre realitățile cotidiene ale vieții, care se petrec neobservate de mulți dintre voi. Însă m-am implicat atât de mult în povestea asta! Și, de

asemenea, mă pomenesc așteptând cu nerăbdare răspunsurile voastre. Mă enervez dacă nu primesc atâtea e-mailuri câte îmi doresc. Și mă extaziez ori de câte ori citesc despre MINE în vreun ziar sau revistă ori pe o pagină de internet. O să-mi fie dor de toată această atenție, fără nici o îndoială. De fapt, s-ar putea să mă trezesc că mi-e atât de dor de ea, că nu voi avea de ales decât să încep din nou să scriu. În acest caz, despre ce vreți să scriu? Aștept, dragi cititori, dispusă și pregătită: care să fie subiectul următoarei mele destăinuiri?

• • •

Lui Michelle nu-i venea să creadă că Sadeem considera Arabia Saudită drept singura țară islamică din lume! După părerea lui Michelle, Emiratele Arabe Unite erau la fel de islamice, chiar dacă oamenilor li se permitea o mai mare largheţe în comportamentul social și aveau voie până să și practice alte religii. În opinia lui Michelle, Emiratele Arabe Unite se ocupau de această chestiune într-o manieră mult mai bună. Sadeem încercă să o lămurească foarte limpede că, doar pentru că o țară e „musulmană“ nu înseamnă neapărat că e și o țară „islamică“. Arabia Saudită este singura țară guvernată exclusiv de legea derivată din Coran și din calea arătată de Profet, pacea fie cu el, care lege, *sharia,* este aplicată în toate sferele vieții. Alte țări musulmane s-ar putea să se inspire din *sharia* islamică pentru perspectiva și principiile fundamentale,

dar pe măsură ce societatea se dezvoltă și apar nevoi noi, ele lasă ca anumite chestiuni să fie tranșate de legile făcute de oameni. Michelle vedea prăpastia dintre ea și prietena ei lărgindu-se până într-acolo încât uneori se întreba, minunându-se, cum de ea se potrivise vreodată în peisaj – lumea lor nu se potrivea în nici un fel cu propriile ei idei despre viață sau cu năzuințele pe care le avea.

Și care erau aceste năzuințe? Michelle simțea că-și descoperise vocația în mass-media și intenționa să ajungă la vârf. Va merge până la capăt. Visa să-și vadă într-o zi chipul pe coperta unei reviste, unde să stea lângă Brad Pitt sau Johnny Depp. Fantaza despre reviste, posturi de radio și posturi de televiziune care să se bată să obțină interviurile ei exclusive cu celebrități. Își închipuia invitațiile pe care le va primi, cu siguranță, pentru a participa la decernarea premiilor Oscar, Emmy și Grammy, exact așa cum primea deja astfel de invitații la galele arabe. Nu conta că tatăl ei nu voise să o lase să participe la nici una dintre ele – cu timpul, o să-l convingă ea. Numai peste cadavrul ei s-ar fi lăsat limitată la circumstanțele în care se găseau sărmanele ei prietene: prizonieră în casă (Gamrah), prizoniera unui bărbat (Sadeem) sau prizoniera propriei vanități (Lamees).

Cea mai sigură cale, hotărî Michelle, era să stea cu totul departe de complicațiile sentimentale cu bărbații – măcar atâta lucru învățase și ea din experiența cu Faisal și așa-zisa experiență cu Matti. Fără bărbați, nici măcar

dacă bărbatul acela era drăguț și cult ca Hamdan, tânărul producător al emisiunii ei săptămânale, care-și făcuse studiile de specialitate la Universitatea din Boston.

Michelle trebuia să recunoască în sinea ei că se simțise atrasă de Hamdan de la început. Avea darul înnăscut de a face pe toată lumea să se strângă în jurul lui, de cum apărea la o filmare, făcându-și obișnuita intrare zgomotoasă. Și, ori de câte ori era el prin preajmă, nivelul râsetelor și entuziasmului părea să se ridice cu un grad.

Michelle și Jumana îl urmăriseră pe Hamdan de la distanță, pe când acesta își fuma pipa *midwakh* într-una dintre primele lor zile de lucru, și Jumana remarcase cât era de atrăgător. Însă Jumana era îndrăgostită de o rudă a ei, cu care intenționa să se căsătorească de îndată ce băiatul își termina masteratul în Anglia și se întorcea acasă, așa că ea încerca întruna să-l combine pe Hamdan cu prietena ei Michelle. Numai că Hamdan i-o luă înainte. Când el își manifestă interesul față de ea în mod evident, Michelle nu păru surprinsă. La urma urmei, dintre toți cei din echipă, era clar că ea și Hamdan păreau cel mai mult de acord cu privire la diverse lucruri și cel mai mult pe aceeași lungime de undă. Păreau să se potrivească în mod natural.

Hamdan avea douăzeci și opt de ani. Cel mai frumos lucru la el era nasul, ascuțit și fin ca o sabie scoasă din teacă. Avea o barbă îngrijită și un râs cu adevărat molipsitor. Se îmbrăca la modă, așa cum făcea și Michelle

întotdeauna. De obicei, la serviciu purta o pereche de blugi și un tricou de firmă, dar uneori apărea îmbrăcat în *kamdurah*[1] și cu un *isamah*[2] pe cap. Deși era neobosit în a-și păstra o înfățișare cuviincioasă, nu reușea niciodată să suporte turbanul înfășurat pe cap mai mult de o oră, cel mult. Așa că își arunca, inevitabil, turbanul atent înfășurat, lăsându-și descoperit părul, care era mai lung decât al lui Michelle – deoarece aceasta se tunsese ca Halle Berry, un stil pe care Faisal îi interzisese să-l adopte, din cauză că nu voia să se piardă părul ei lung, cu bucle delicate și moi, pe care îi plăcea la nebunie să și le răsucească pe degete.

Hamdan și Michelle purtau lungi conversații despre tot felul de lucruri, nu în ultimul rând despre emisiune și despre țelurile lor în cadrul postului. Deoarece munca lor le impunea asta, începură să iasă împreună în diverse locuri – restaurante, cafenele, magazine și evenimente locale. Hamdan o invita adesea cu el la vânătoare sau la pescuit cu barca lui, o șalupă rapidă (singurul lucru de care era chiar mai mândru decât de automobilul său Hummer). Deși lui Michelle îi plăceau excursiile de acest fel, ea îi refuza întotdeauna invitațiile, rezumându-se la a se uita la poze și ascultându-l povestind despre aventurile sale.

---

1. Veșmântul bărbătesc tradițional din Emiratele Arabe Unite, similar cu *thobe* din Arabia Saudită (n. a.).
2. Turban (n. a.).

(41)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 17 decembrie 2004
Subiect: Mesaj pentru „F."

Oricine se poate supăra – asta e ușor. Dar a te supăra pe cine trebuie, cât trebuie, când trebuie, din motivul care trebuie și cum trebuie, asta nu e ușor.

Aristotel

Mulți mi-au scris ca să mă roage să spun mai multe despre albumul albastru precum cerul al lui Sadeem, pe care l-am pomenit cu câteva e-mailuri în urmă. Unii m-au întrebat cum am reușit să văd ce-a scris Sadeem în el (și, desigur, subtextul e: adică, dacă nu ești tu Sadeem...). De-abia așteaptă să-și dea seama dacă eu și ea suntem una și aceeași persoană. Alții sunt doar curioși ce e scris în acel album.

Celor curioși, vă spun: o să vă citesc și o să citesc cu voi și alte reflecții ale lui Sadeem din albumul ei albastru. Celor băgăcioși, care cred că e treaba lor să mă facă să spun cine sunt, le zic: lăsați-o baltă.

• • •

Când, după absolvire, observă că nu-și putea găsi un serviciu potrivit, Sadeem se hotărî să înceapă o afacere cu o parte din moștenirea ei. Se gândea de ceva vreme să devină organizatoare de petreceri și nunți, de vreme ce exista, în mod cert, o cerere pentru așa ceva – nu trecea săptămână să nu primească o invitație la nunta unuia sau a altuia, la vreo petrecere sau recepție. În timpul verii – când sezonul era în toi – nu era ceva neobișnuit să primească invitații la două sau trei evenimente diferite care aveau loc în aceeași seară. Ori de câte ori se simțeau plictisite sau întemnițate, ea și multe fete de vârsta ei făceau în așa fel încât să fie invitate la o nuntă – nu conta a cui. Puteau astfel să se îmbrace de gală, să se machieze și să se înzorzoneze și să-și petreacă seara dansând pe muzica interpretată de orchestră sau pusă de DJ. Era varianta posibilă care semăna cel mai mult cu o seară într-un club de noapte, deși era vorba de un „club" foarte respectabil și în întregime feminin.

Ideea lui Sadeem era să înceapă să pună la cale mici reuniuni pentru rudele și prietenele ei și apoi să se extindă treptat până când devenea suficient de bună ca să organizeze nunți. Observase, de ani de zile, că sectorul organizării de evenimente era un monopol deținut de un grup restrâns de femei, toate libaneze, egiptence sau marocane, care pretindeau sume enorme în schimbul unor servicii

care nu erau ireproșabile. Sadeem era electrizată la gândul de a avea ocazia să planifice de una singură, de la A la Z, până la cel mai mic detaliu, un eveniment și să modifice planurile în așa fel încât să se potrivească tipului de ocazie și bugetului. Știa deja restaurantele, florăriile, magazinele de mobilă și croitoresele cu care ar fi vrut să lucreze.

Um Nuwayyir salută ideea lui Sadeem. Avea să-i umple orele de singurătate pe care le îndura zilnic atunci când se întorcea de la serviciu, care aveau să fie și mai pustii după plecarea lui Sadeem. Și Gamrah se arătă entuziasmată. Ea şi Sadeem începură să organizeze o mică reuniune, la care îşi invitară cunoştinţele. Tariq, vărul lui Sadeem, le ajută să rezolve chestiunile oficiale, obținând licența comercială și alte documente necesare. Cum femeilor nu li se permite întotdeauna să se ocupe de probleme juridice, cu băncile și alte instituții, Sadeem îl desemnă pe el reprezentantul lor legal.

În seara de dinaintea plecării lui Sadeem în provincia estică, Gamrah făcu rost de invitații la petrecerea de nuntă a rudei unei prietene a surorii ei Hessah, pentru ca ea, Lamees și Sadeem să meargă și ele la nuntă cu Hessah. Hessah își ocupă locul la masa rezervată prietenelor miresei, în timp ce fetele se instalară pe ringul de dans. Aici stăteau de obicei toate tinerele nemăritate, magneți pentru ochii care se uitau alene în toate direcțiile ai matroanelor care erau mame de băieți buni de însurat.

Când *tagaggah*[1] cânta încet în microfon, toate trei se ridicară, gata să danseze în ritmul cunoscutei balade saudite. Toate fetele care stăteau pe estradă începură să se miște, pe când tobele începeau să bată. Sunetul răsună în toată sala, pe când *tagaggah* își înălța vocea. Sadeem dansa pe scaun, unduindu-și umerii încet și mișcându-și capul dintr-o parte în alta, cu ochii închiși, în timp ce-și mișca degetele în ritmul melodiei. Gamrah își mișca brațele și picioarele într-un ritm la întâmplare, fără nici o legătură cu melodia, având privirea ațintită în sus. Lamees își legăna șoldurile de parcă era o dansatoare din buric, cântând versurile cântecului odată cu solista, spre deosebire de Gamrah, care nu memora versurile cântecelor, și de Sadeem, care considera un pic prea exagerat să te dai mare cu faptul că eşti în pas cu muzica.

Când melodia luă sfârșit, Lamees se duse să stea la taclale cu o veche prietenă din școală, pe care o întâlnise întâmplător. Prietena se căsătorise de curând şi Lamees voia să o întrebe cum i se părea căsnicia până acum și cum fusese noaptea nunții, și ce fel de anticoncepţionale încercase, și alte asemenea amănunte care o preocupau, acum că propria ei nuntă fusese programată pentru vacanța de la mijlocul anului.

Sadeem rămase cu Gamrah pe ringul de dans, ca să danseze pe o melodie care-i plăcea mult, a faimosului cântăreț Talal Maddah[1].

---

1. Cântăreață acompaniată de trupa ei (n. a.).
2. Celebru cântăreț saudit (n. a.).

Te iubesc chiar dacă tu pe alta iubeşti
şi mă uiţi şi departe de mine eşti,
căci inima mea doar atâta vrea,
fericită zi de zi să te vadă, de s-ar putea.

Cuvintele tandre şi melodia tânguitoare o străpunseră pe Sadeem drept în inimă. Imaginea lui Firas îi întunecă mintea şi, deşi era înconjurată de lume pe ringul de dans, ea dansă ca și cum ar fi privit-o doar Firas.

Când se făcu timpul pentru masă, toate își umplură farfuriile de la bufet și începură să vorbească despre plecarea lui Sadeem a doua zi. Sadeem se simțea atât de tristă, că inima i se strângea de durere, şi nu ştia dacă va scăpa teafără din acest chin. Pe când vorbeau şi mâncau, unul dintre telefoanele mobile de pe masă sună de două ori, indicând primirea unui mesaj. Fiecare dintre fete se repezi la mobilul ei, sperând că ea este destinatara mesajului de la cineva care și-a adus aminte de ea chiar în acel moment. Norocoasa a fost Lamees. Ştiind că iubita lui e la o petrecere de nuntă, Nizar îi scrisese, de acasă, spunându-i : „Fie ca nunta *noastră* să fie următoarea, *habibti*[1] !".

Când ajunse înapoi acasă, Sadeem se uită lung la valizele şi cutiile care-i umpleau camera, gata să fie trimise la Khobar. Simți cum i se pune un nod în gât atunci când își trecu mâna peste scrijeliturile făcute de ea pe marginea biroului, copil fiind, și privi la posterele cu vedete și pozele cu prietenele ei

1. Iubirea mea (n. a.).

lipite pe ușa dulapului. Își luă albumul albastru și un creion și scrise:

Scrisoare către F. Este ora 3:45 a.m., ora locală din regat.

„Peste câteva minute, în orașul Riad va răsuna chemarea la rugăciunea din zori. În chiar clipa asta, ești cu siguranță în drum spre moschee, căci rugăciunea ta în regiunea de est începe un pic mai devreme decât aici la noi. Sau ești la Riad acum? Nici măcar nu știu dacă voi doi locuiți aici sau acolo.

Încă te mai duci mereu la rugăciunea de vinerea? Sau plăcerea de a dormi lângă ea te-a lenevit în privința trezitului pentru a îndeplini ceea ce îi este datorat lui Dumnezeu?

Mor de nerăbdare să-ți aud vocea. De te-aș putea trezi acum! Fără tine, lumea e un loc sumbru. Noaptea e mai întunecată decât ar trebui să fie. Tăcerea e mai grea, mai pustie.

O, Doamne... cât de mult te iubesc!

Mai ții minte când m-ai sunat din avionul tău privat atunci când erai în zbor spre Cairo? Nu-mi amintesc motivul pentru care ne-am contrazis în ziua aceea, dar îmi aduc aminte cât de deprimată am fost că tu călătoreai undeva, când eu eram încă atât de supărată.

Cam la o jumătate de oră după ce am primit mesajul tău de la revedere de pe aeroport, am primit un telefon de pe un număr lung și necunoscut. Nu mi-a trecut prin minte c-ai putea fi tu. Am țipat când ți-am auzit vocea dragă, atât eram de fericită! Glasul tău a înlăturat orice urmă de durere din inima mea. Firas, dragostea mea! am strigat. Nu ai plecat?

Mi-ai spus că trupul tău era sus în aer, dar inima îți era pe pământ, cu mine, încercând să mă aline. Ai continuat să mă tachinezi și să flirtezi cu mine o jumătate de oră întreagă. Eu m-am topit pur și simplu, eram atât de nebunește îndrăgostită de tine!

Aș vrea să fii aici cu mine în acest moment.

Azi, am fost la o petrecere de nuntă. Am dansat acolo închipuindu-mi-te stând în fața mea și m-am întins spre tine, dar bineînțeles că tu nu erai.

Te jelesc noaptea precum cele douăzeci de rituri funerare, pe când tu ești lângă ea.

Fie ca Dumnezeu să nu te ierte, să nu o ierte nici pe ea în viață.

Să nu-ți răspundă la rugăciuni, nici ei să nu-i dăruiască fericire.

Te iubesc...

Iubitul meu pe care ÎL URĂSC!

Ți-am spus că voi călători spre tine mâine?

În cele din urmă, la Khobar, voi trăi lângă tine. Orașul acela ne aduce din nou împreună: eu și tu, iar acum și Doamna Soție!

Cum o să merg cu mașina pe șoseaua aceea, amintindu-mi tot timpul când mergeai și tu, pe aceeași șosea, acum trei ani, lângă mașina mea, veghindu-mă de la distanță? Nu mă pot închipui fără tine pe autostrada care duce spre est. Nu, mai mult de-atât. Nu-mi pot închipui că voi fi în stare să-mi continui viața fără tine. Totul din cauza lui! Dumnezeu să te pedepsească, Waleed, căci mi-ai distrus viața! Dumnezeu să mă răzbune."

(42)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et“
Data: 24 decembrie 2004
Subiect: Lamees se mărită cu prima și singura iubire din viața ei

O cititoare – nu și-a dat numele – îmi spune că nu știe cum de pot să fiu atât de naivă încât să preamăresc iubirea. Și cum de pot să fiu atât de mândră de neștiutoarele mele prietene, care continuă să fie în căutarea acesteia și probabil o vor face toată viața lor? Nimic nu e mai bine, proclamă ea, decât un logodnic respectabil, care, cum se zice, „vine pe ușa din față“. Cele două familii se cunosc deja, există legături puternice și, de vreme ce totul se face prin intermediul familiei, mireasa este recunoscută drept o fată bună și toată lumea e de acord în toate privințele. Nu e loc de absurdități sau decepție, așa cum e cu această „căsătorie din dragoste“. Metoda aceasta e benefică pentru fată, deoarece garantează că bărbatul nu va avea nici un fel de suspiciuni legate de trecutul ei, cum ar putea foarte bine să existe dacă ei au avut vreo relație înainte de căsătorie. Cum ar putea

orice fată rațională să dea cu piciorul la o astfel de ocazie și să alerge după ceva care nu e garantat?

Părerea ta, dragă prietenă, este una pe care eu o respect. Dar dacă ne pierdem credința în iubire, totul pe lumea asta își va pierde plăcerea. Cântecele își vor pierde dulceața, florile își vor pierde mireasma, iar viața își va pierde fericirea și bucuria. Când în viața ta a existat iubire, îți dai seama că singura plăcere reală, adevărată a vieții este iubirea. Toate celelalte emoții se nasc din acest izvor primar de plăcere. Cele mai pline de semnificație cântece sunt acelea pe care le fredonează iubitul în prezența ta, cele mai frumoase flori sunt cele pe care el ți le dăruiește, iar singura laudă care contează e cea primită de la iubitul tău. Pe scurt, viața e în Tehnicolor numai în clipa în care e mângâiată de degetele iubirii!

O, Doamne, nouă, fetelor din Riad, multe lucruri ne sunt interzise. Nu ne lua și binecuvântarea dragostei!

• • •

După o logodnă de trei săptămâni și după așteptarea de patru luni de după ceremonia de semnare a contractului, sosi și ziua nunții lui Lamees[1]. Era prima nuntă pe care tre-

---

1. Mulți dintre cei care la origine sunt Hijazi preferă să scurteze perioada de logodnă și să prelungească răstimpul dintre semnarea contractului de căsătorie

buiau să o organizeze Sadeem, Gamrah și Um Nuwayyir, în colaborare cu Michelle, care venise special din Dubai ca să participe la nunta prietenei ei, în cea de-a cincea zi din Shawwal, luna de după Ramadan, când nunțile sunt în toi.

Pregătirile s-au desfășurat în forță pe toată perioada Ramadanului. Cea mai mare parte din munca grea le reveni lui Um Nuwayyir și Gamrah, deoarece numai ele erau în Riad, acolo unde avea să aibă loc nunta. Sadeem se ocupă de niște chestii mai ușoare, cum ar fi comandarea ciocolatei din Franța, în vreme ce Michelle, folosindu-se de relațiile ei, trebuia să înregistreze un CD cu melodii compuse de niște cântăreți celebri, pe care-i cunoștea personal. Un CD pe comandă, făcut pentru Lamees și Nizar, care să fie pus în timpul petrecerii, iar apoi copiile sale puteau să fie date invitaților, pe post de mărturii.

Gamrah își începea lucrul în fiecare seară după ce-și făcea rugăciunile de Ramadan la marea moschee din centru. Mallurile se deschideau rareori în timpul zilei de Ramadan, dar recuperau noaptea, ținând deschis până la trei sau patru dimineața, pe toată durata lunii sfinte.

și nuntă, adică perioada *milkah*, spre deosebire de Najdi, pe care nu-i deranjează o perioadă lungă de logodnă, dar cărora nu le place o perioadă lungă de *milkah*, în care cuplul este considerat oficial căsătorit și are dreptul de a se întâlni și a ieși în oraș chiar înainte ca nunta propriu-zisă să fi avut loc (n. a.).

Îl lua întotdeauna cu ea pe Saleh la moschee atunci când mergea să se roage – voia să fie sigură că-i insuflă din timp băiețelului ei, care avea acum trei ani, sentimentul devoțiunii religioase. Saleh era bucuros să meargă și își arunca pe el *abaya* neagră, în miniatură, pe care Gamrah i-o modificase pe măsura lui, după ce el îi ceruse să-i cumpere una exact ca a ei. Nu vru să se dea deloc bătut cu privire la *abaya*, astfel că ea cedase, neluând în seamă repetatele avertismente ale lui Um Nuwayyir de a nu ceda dorințelor lui Saleh. Gamrah îi reamintea lui Um Nuwayyir că băiețelul ei creștea în circumstanțe diferite decât cele în care crescuse Nuri. Saleh al ei creștea printre toți unchii săi, astfel că nu existau motive de teamă cum că-i vor lipsi modelele masculine, doar pentru că tatăl lui nu era prin preajmă. Oricum, arăta atât de drăgălaș, strângând cutele și marginile voluminoasei *abaya* negre în jurul hainelor lui de băiețel, cu capul acoperit însă tot timpul, de o *shimagh* tradițională!

În timpul rugăciunii, Saleh stătea lângă ea, imitând fiecare gest al ei, de la început, când spunea „*Allah Akbar*"[1], până la recitarea, plecarea și prosternarea pe pardoseala acoperită cu covor. Când se plictisea să o imite pe ea, își răsucea capul și își îndoia partea de sus a corpului spre ea, pe când ea se înclina și îngenunchea, încercând să arunce priviri

1. Dumnezeu e mare – cuvintele de la începutul fiecărei rugăciuni (n. a.).

fugare în ochii ei și ai celorlalte femei aliniate la rugăciune, ca să vadă dacă nu le poate face să râdă. Îngenunchind în fața lor, se înclina atât de mult că mai că venea în nas și apoi se rostogolea pe spate, încă rânjind cu zâmbetul său larg și așteptând să-i întoarcă zâmbetul cineva, vreuna dintre femeile acelea cu înfățișare posacă de pe rând, care încercau să-i ocolească privirea și să-și păstreze atenția asupra rugăciunii pe care o făceau. Pierzându-și speranța, profita de ocazie, când îngenuncheau şi se prosternau la pământ, ca să le dea tuturor acelor femei încruntate o mică lovitură peste fund, înainte de a se întinde din nou pe spate în fața lor, râzând foarte mândru de fapta sa!

Femeile se plânseră de purtarea lui obraznică și îi cerură lui Gamrah să-l trimită dincolo, în sectorul rezervat bărbaților. Lui Gamrah i se păreau adorabile micile lui pozne, dar încercă să-l dojenească pe fiul ei în fața celorlalte femei, chinuindu-se să își stăpânească râsul. Saleh îi oferi unul dintre zâmbetele lui drăgălaşe, încurajându-o să dea frâu liber râsului pe care și-l reprima, de parcă ar fi știut că ea nu voia să-l certe cu adevărat.

La Riad, rugăciunile *Tarawih*[1] se încheie, de obicei, pe la opt și jumătate sau nouă seara, iar magazinele își deschid ușile imediat după aceea. Gamrah se ducea pe unde avea de mers, de la croitoreasa care făcea fețele de

1. Rugăciuni facultative, ţinute imediat după rugăciunile *Isha* pe durata întregii luni a Ramadanului (n. a.).

masă și husele pentru scaunele din sala rezervată pentru nuntă, la restaurantul unde gusta în fiecare seară alt fel de mâncare, ca să aleagă ceea ce-i plăcea mai mult pentru bufet. Făcea vizite la florari și la tipografii care făceau invitațiile și multe altele, pe lângă multele drumuri în mall, cu Lamees, ca să cumpere ce-i mai lipsea încă din trusou.

Gamrah nu ajungea acasă înainte de două sau trei dimineața, deși în timpul ultimei săptămâni din lună se întoarse cu o oră sau două mai devreme, la timp pentru a face rugăciunile *Qiyam*[1] la moschee, cu mama și surorile ei. La început, mama lui Gamrah n-a vrut să o lase să meargă singură în aceste misiuni de serviciu, dar începu să se mai domolească nițel când observă cât de în serios lua Gamrah lucrurile. Ceea ce a impresionat-o cel mai mult pe Um Gamrah a fost să vadă că fiica ei obține profit, primul ei profit de pe urma organizării unui dineu în casa unuia dintre profesorii de la universitate ai lui Sadeem, pe care i-l dădu tatălui ei; iar acesta se lăsă în cele din urmă convins de respectabilitatea muncii ciudate a fiicei sale. Mama ei încercă să-și silească fiii să o însoțească pe sora lor în ieșirile zilnice cerute de munca ei, dar aceștia refuzară, iar ea renunță până la urmă. Astfel că Gamrah era liberă să-și vadă de munca ei, uneori în compania surorii ei Shahla sau cu

---

1. Rugăciuni facultative ținute în ultima treime a nopții, în timpul ultimelor zece zile din Ramadan (n. a.).

Um Nuwayyir, dar, de cele mai multe ori, cu Saleh și nimeni altcineva.

În ziua mult așteptată, Lamees arăta mai splendid ca niciodată. Părul ei lung, ciocolatiu, plutea pe spate în bucle frumoase. Rochia presărată cu sidef îi cădea ușor de la umeri, drapându-se grațios în față și dezvăluindu-i partea de sus a spatelui, înainte de a se lărgi treptat, până atingea pământul. Voalul de tul îi plutea de pe cap pe spatele dezgolit. Într-o mână ținea un buchet de crini, iar cu cealaltă îl ținea strâns de mână pe Nizar. El invoca încet numele Domnului la fiecare pas al ei și o ajuta să ridice trena lungă a rochiei.

Prietenele lui Lamees văzură bucuria pură din ochii ei, pe când dansa cu Nizar, după procesiune, în mijlocul unui cerc de femei, rude de-ale lui și de-ale ei. Prietena lor Lamees era singura care-și îndeplinise visul pe care-l aveau toate, acela de a se mărita cu prima iubire din viața lor.

Gamrah le spuse:

— Fie ca mărinimia lui Dumnezeu să ne dăruiască și nouă așa ceva cu următoarea ocazie! Ia uitați-vă cât de fericite le sunt chipurile acolo, pe ringul de dans! Ah, norocoasă mai e fata care ia un bărbat Hijazi! Unde sunt bărbații NOȘTRI când vine vorba de astfel de priviri romantice, cum îi aruncă Nizar miresei sale? Vă jur că un bărbat Najdi te-ar ucide dacă i-ai spune, stând acolo pe podiumul miresei, „Întoarce-te spre mine un pic și zâmbește, pentru numele lui Dumnezeu, în loc să stai încruntat de parcă

te-ar fi târât cineva aici împotriva voinței tale!".

— Și cât este de înțelegător, adăugă Gamrah. E bucuros să o lase să stea în Riad, când el e în Jeddah, până când termină ea facultatea și se poate muta acolo. Jur pe Dumnezeu că e un bărbat adevărat, Dumnezeu să-i binecuvânteze pe amândoi și să le dea fericire!

— Dar nu așa și trebuie să fie? completă Michelle. Sau credeați că n-o s-o lase să-și termine studiile sau că o va sili să termine la Jeddah, pentru că e el acolo? Este viața *ei* și ea e liberă să și-o rânduiască așa cum vrea, exact așa cum el e liber să și-o rânduiască pe-a lui așa cum vrea. Problema noastră *aici* e că-i lăsăm pe bărbați să se considere mai importanți decât sunt ei în realitate. Trebuie să ne dăm seama – să credem, chiar – încă de la început că lucruri cum ar fi să ne lase să absolvim nici măcar nu sunt opționale, ci este ceva logic, și că n-ar trebui să ne sară ochii din cap atunci când unul dintre acești bărbați chiar face doar ceea ce este corect!

— Ia mai tăceți amândouă din gură, făcu Sadeem. Mă doare capul! Haideți să ne uităm la porumbeii ăștia. Sunt așa de *drăguți* când dansează împreună! Uitați-vă la el cum o privește! Îi strălucesc ochii și arată de parcă o să moară de fericire. O, sărmana mea inimă! Asta numesc eu IUBIRE.

— Săraca Tamadur, zise Gamrah. Nu credeți că sigur moare de invidie pentru că sora ei geamănă s-a măritat înaintea ei?

— De ce să fie invidioasă? se miră Sadeem. Mâine o să-i apară și ei soarta norocoasă. Și, apropo, ați băgat de seamă ce ferchezuiți sunt bărbații ăștia Hijazi? Nizar lucește de curățenie și ordine! Uitați-vă numai cât de îngrijită i-e barba. Toți cavalerii de onoare Hijazi pe care i-am văzut vreodată au un cioc exact de forma asta, nu prea mare. Ai crede că merg toți la același bărbier!

— Tipii ăștia își fac exfoliere, baie turcească și își smulg părul de pe față, ca să nu fie prea păroși, plus pensare, pedichiură și uneori chiar și epilare cu ceară. Nu ca tipii din Riad, unde mirele seamănă cu toți ceilalți invitați, cu excepția culorii de la *bisht*[1], le povesti Michelle.

— Puțin îmi pasă mie dacă un tip e ferchezuit sau nu, zise Sadeem. De fapt, prefer un bărbat un pic mai neglijent. E mult mai masculin – unul care nu are timpul ori vanitatea de a-și cumpăra haine de ultimă modă și de a se purta ca un adolescent care nu are altceva mai bun de făcut.

— Dumnezeu să aibă milă de zilele de demult! interveni Um Nuwayyir. Vremurile când cădeai pe spate atunci când era vorba de bărbați chipeși. Chiar și Waleed, cât de plini îți erau ochii de el!

— Așa e, recunoscu Sadeem. Dar după Waleed l-am avut pe Firas, diavolul neglijent care mi-a umplut ochii cu nimic altceva pe lume decât el.

---

1. Pelerină tradițională de culoare neagră, pe care bărbații o poartă peste *thobe* la ocazii sau la evenimente importante (n. a.).

— În principiu, zise Gamrah, eu aş lua orice tip, oricine ar fi, curat sau murdar, ordonat sau dezordonat. Cui îi pasă! Atâta timp cât există. Sunt gata să fiu fericită cu orice bărbat. Mă plictisesc atât de tare, fetelor! M-am săturat şi nu mai suport! Încă un pic şi-o să înnebunesc.

Când sosi timpul pentru aruncarea buchetului, tinerele nemăritate se aliniară în spatele miresei, nerăbdătoare să afle cine va fi următoarea care va reuşi să se îmbarce în trenul sclipitor al căsătoriei. Rudele lui Lamees şi ale lui Nizar se înghesuiră, amestecându-se cu colegele şi prietenele ei. La insistenţele mamei ei, Tamadur li se alătură bosumflată. Sadeem şi Michelle stăteau în faţă, pe centru, şi fură însoţite în grabă de Gamrah, care se zori să se supună încurajărilor lui Um Nuwayyir de a sta printre tinerele burlace, deoarece, chiar dacă mai fusese căsătorită, era practic nemăritată în momentul aruncării buchetului şi mai mult decât pregătită să se mărite din nou.

Lamees se întoarse cu spatele, după ce, în prealabil, se înţelesese cu cele trei prietene ale ei că va încerca să arunce buchetul înspre ele. Îl azvârli sus în aer şi mulţimea de fete dădu năvală să-l apuce. După multe coate, picioare, gionturi şi lovituri, Gamrah puse mâna pe ceea ce mai rămăsese din buchetul lui Lamees, câteva frunze verzi legate cu o panglică de dantelă albă. Îl ridică, chicotind fericită:

— Am prins buchetul! Am prins buchetul!

(43)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 31 decembrie 2004
Subiect: Azi s-a întors el

Azi s-a întors el,
ca şi cum nimic nu s-a-ntâmplat,
şi cu ochi naivi de copil
s-a întors să-mi spună mie
că sunt tovarăşa lui de viaţă,
singura şi unica lui iubire.
A venit cu flori, cum să pot spune nu,
tinereţea mea schiţată pe buzele lui.
Încă îmi amintesc, cu flăcări arzându-mi în sânge,
cum m-am refugiat la el în braţe,
Mi-am ascuns capul la pieptul lui
ca un copil redat părinţilor săi...

Nizar Qabbani

An Nou fericit! Nu am chef să scriu nici o introducere săptămâna asta. O să las evenimentele să vorbească de la sine.

• • •

S-a întors Firas!

Când Sadeem auzi din nou veşti despre Firas, ea smulse pagina cu ziua aceea din

mica ei agendă și o vârî delicat în albumul albastru precum cerul, unde o cuibări printre paginile pline cu pozele și interviurile lui.

Firas se întoarse la ea la doar două zile după ce ea scrisese acea scrisoare (pe care nu a trimis-o). Se întoarse, la mai puțin de o lună după ce-o părăsise, la câteva zile după ce se semnă contractul lui de căsătorie și cu câteva săptămâni înainte de a avea loc nunta.

Sadeem era în Khobar. După ce-și petrecu seara la nunta unei rude, se întorsese în camera ei de acasă de la mătușa Badriyyah și nu putea să adoarmă. Aerul din orașul lui Firas îi îmbâcsea plămânii și felinarele strălucitoare care luminau strada îi orbeau ochii și părea că Firas era pretutindeni – ca și cum și-ar fi întins *bisht*-ul negru, pelerina pe care o purta peste *thobe* în majoritatea fotografiilor oficiale, peste întregul oraș, pentru ca tot ce se afla dedesubt să fie aruncat în umbră.

Pe la patru dimineața, Sadeem stătea întinsă în pat, trează, oftând adânc, când pe mobilul ei, care murise de când Firas plecase, apăru un mesaj.

„Sufăr enorm de când ai ieșit din viața mea. Îmi dau seama acum că voi suferi multă vreme. Foarte multă vreme. Ți-am șters toate pozele, e-mailurile și sms-urile și am ars toate scrisorile tale, ca să nu trebuiască să-ți faci griji pentru ele. M-a durut când am apăsat pe tastă și când am privit cum focul îmi mistuia comoara, dar chipul și vocea ta și amintirile sunt gravate în inima mea și nu vor putea fi șterse niciodată. Cu acest mesaj, nu încerc să

ne împăcăm ca să fim din nou împreună. Nici măcar n-o să te rog să-mi răspunzi. Vreau doar să știi ce mai fac. Mi-e rău fără tine, Sadeem, foarte rău..."

Sadeem nu reuși nici măcar să citească mesajul ca lumea. Ochii i se umpluseră de lacrimi, încețoșându-i vederea, din clipa în care citise numele expeditorului, pe care fusese prea slabă ca să îl șteargă din telefon: Firasi Taj Rasi – Cavalerul meu, Cununa mea.

De-abia știa ce face atunci când apăsă butonul de apelare al numărului expeditorului. Firas al ei răspunse! Firas, iubitul, fratele, tatăl și prietenul ei! Nu spuse nimic, însă numai auzul respirației la celălalt capăt al conexiunii a fost suficient ca să o facă să plângă.

El rămase tăcut, fără să știe ce să zică. Zgomotul motorului mașinii sale îi masca tensiunea din voce, pe când Sadeem continua să suspine, într-un reproş nerostit față de ceea ce făcuse el, eliberând tot ce se strânsese în ea, aşteptând să fie descărcat, umflându-se și crescând până când o umplu complet. El îi ascultă iar şi iar respirația dureroasă, în timp ce săruta necontenit telefonul mobil, ca să-şi liniştească iubita.

Dintr-o singură mişcare, el distrusese toate fortificaţiile pe care le clădise ea ca să-i reziste.

Lui nu-i veni să creadă când ea îi spuse că locuiește cu mătușa ei în Khobar, la doar câţiva kilometri depărtare de casa lui! O ţinu de vorbă la telefon, pe când se îndrepta spre

cartierul ei. Nu știa în ce casă locuia și nu o întrebă. Îi spuse că se apropia mai mult de ea decât și-ar fi putut închipui.

Zorile acelea aveau să fie de neuitat! Păsări voioase ocupate cu ciripitul lor matinal și o mașină singuratică, ce cutreiera cartierele din Khobar, condusă de un bărbat mistuit de dorință și tânjind să vadă ochii iubitei sale. Cei doi îndrăgostiți își pierdură și ultimele rețineri după ceea ce păruse o foarte lungă perioadă de negare. Acum, soarta, cu dragostea tandră a unui tată care nu suportă să-și vadă copiii chinuindu-se, îi luă de mână și îi conduse unul spre celălalt.

Sadeem se duse la fereastră și privi în stradă. Începu să-i descrie lui Firas casele din vecini, deoarece nu știa numărul casei mătușii ei și nici situarea ei exactă. Tot ce știa era că are o imensă ușă de sticlă la intrare și că de o parte și de alta a ușii sunt copaci lăsați să crească în voia lor.

Zări în depărtare farurile mașinii și se simți ca și cum ar fi plutit într-un ocean cald de fericire. El o văzu la fereastră, cu părul ei castaniu închis căzându-i pe umeri și pielea catifelată pe care visa să o sărute. „Ești frișcă și miere!“, obișnuia el să-i spună ori de câte ori se uita la pozele ei.

Opri motorul mașinii în fața casei, nu departe de fereastra lui Sadeem, aflată la etajul al doilea. Ea îl imploră să se mute mai încolo, înainte să-l vadă vreunul dintre vecinii care se întorceau, în acel moment, de la moscheea din apropiere, după rugăciunea *Fajr*! Lui nu-i

păsa câtuși de puțin. Începu să o tachineze și să flirteze cu ea, cântându-i:

Ai răbdare o clipă, lasă-mi ochii să se bucure de festin!
Sunt însetat de tine – mă topesc de dorință.
O, drăcușorule, ești mai frumoasă decât ai fost vreodată!
Însă ochii tăi au rămas așa cum îmi place mie mai mult.[1]

---

1. Cântec al lui Nabil Shu'ail, cântăreț kuweitian (n. a.).

(44)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 1 ianuarie 2005
Subiect: Viața după nunta lui Lamees

Cititorii s-au împărțit, ca de obicei, între cei care sprijină împăcarea lui Sadeem cu Firas și cei care se opun acesteia. Însă toată lumea a fost de acord, de astă dată, că, fie ce-o fi, iubirea extraordinară dintre cei doi impune un final extraordinar poveștii lor.

• • •

Aluziile făcute lui Michelle de către Hamdan cu privire la beneficiile atașamentului și stabilității îmbrăcau diverse forme. El îi spuse că visul lui era să se însoare cu o fată care să fie *cea mai bună prietenă* a lui și că spera că va găsi o fată care să aibă exact perspectiva *ei* asupra lucrurilor și deschiderea *ei* față de lume. (Michelle zâmbi când îl auzi lăudându-i deschiderea, calitate pe care o auzise atât de mult criticată în țara ei.) Îi făcea tot timpul complimente cu privire la eleganța ei și băga de seamă și cele mai mici schimbări pe care și le făcea în înfățișare de la o zi la alta.

Michelle recunoscu acum în sinea ei (după ce ajunsese să se bazeze, în noua ei viață din Dubai, pe principiul sincerității cu ea însăși) că nu putea să vadă decât două posibilități. Fie îl admira foarte mult pe Hamdan, fie îl iubea prea puțin. Prezența ei o făcea să se simtă fericită – mai fericită decât se simțise în plăcuta companie a lui Matti, dar mult mai puțin fericită decât atunci când era cu Faisal. Era foarte sigură că Hamdan avea în inimă sentimente mai puternice față de ea decât cele pe care ea i le purta lui, astfel că, în mod intenționat, se făcea că nu-i pricepe aluziile și încerca să-l facă să-i simtă ezitarea de a face din relația lor mai mult decât o simplă prietenie. Reușea să facă asta fără să taie complet firișorul lui de speranță (și al ei) cu privire la viitor. Hamdan accepta cu delicatețe faptul că Michelle nu era încă pregătită să vorbească despre un angajament.

Era destul de sensibil ca să știe că, deși cuvintele erau, poate, cel mai bun mod de a exprima ce era în mintea lui, era mult mai elocvent să exprime în alte moduri ceea ce avea în inimă. Știa din studiile sale de comunicare nonverbală de pe vremea facultății că atunci când cuvintele unei persoane sunt contrazise de tonul vocii sau de gesturi, adevărul se găsește aproape întotdeauna mai degrabă în felul în care sunt spuse cuvintele decât în ceea ce se spune.

Faptul că el nu avea complexele care schilodesc de obicei creierul bărbaților constituia un punct de atracție pentru Michelle. Chiar

dacă poseda multe dintre calitățile care păreau să-i facă pe alți bărbați obsedați de ei înșiși – era frumos, avea principii puternice și avea succes din punct de vedere material și social –, el îi părea a fi uimitor de echilibrat. Îl găsea incitant din punct de vedere intelectual, atrăgător, sofisticat și lămurit în privința emoțiilor sale.

Dar, chiar și așa, Michelle își dădea seama că nu-l putea iubi cu adevărat. Sau poate că nu era în stare să-și dea voie să încerce. Mai avusese deja două tentative și îi era de ajuns. Dacă familia ei îi refuza relația cu ruda ei americană pe motiv că *el* nu era unul de-al *lor*, iar oamenii din Arabia Saudită îi refuzau unul dintre fiii *lor* pentru că *ea* nu era una de-a *lor*, ce garanție exista că acest șir de ghinioane va fi rupt acum de Hamdan, un tip din Emirate? După prima experiență, fugise în America, iar după cea de-a doua emigrase, împotriva voinței ei, la Dubai. Unde va fi exilată de astă dată, dacă ar fi să dea greș pentru a treia oară?

Totul în viața ei părea să meargă excelent, mai puțin când venea vorba de iubire și căsătorie. Michelle nu credea că ea și Destinul vor cădea vreodată de acord asupra unui bărbat potrivit, deoarece Michelle se certa cu destinul ei din vremuri imemoriale. Dacă ea găsea un bărbat care să-i placă, Destinul îl ducea departe de ea, iar dacă îl detesta, Destinul i-l arunca la picioare.

• • •

Lamees anunță că va începe să poarte în mod oficial *hijab*-ul după ce se întorceau din luna de miere. În Arabia Saudită, așa cum toată lumea știe, toate femeile trebuie să poarte o formă sau alta de *hijab*, ceva care să le ascundă părul și gâtul, dar avem permisiunea de a-l da jos, chiar și de față cu bărbați străini, atunci când ne aflăm în interiorul casei cuiva sau de îndată ce trecem granițele țării. Lamees hotărî că va începe să-l poarte chiar și atunci când nu era nevoită – în fața verilor ei, a colegilor de muncă și ori de câte ori călătorea în afara Arabiei Saudite. Prietenele ei o felicitară pentru această curajoasă decizie, cu excepția lui Michelle, care încercă să o convingă să renunțe la hotărârea ei, reamintindu-i cât de hâde la înfățișare erau de obicei femeile care purtau *hijad* și că acesta împiedica o fată să fie elegantă și la modă. Însă Lamees luase această hotărâre în mod definitiv și o făcuse cerând în prealabil părerea celorlalți cu privire la această chestiune, inclusiv pe cea a lui Nizar. Lamees simțea că se bucurase de toate libertățile pe care și le dorise înainte de căsătorie și în timpul lunii de miere. Era acum timpul să-și îndeplinească datoria față de Dumnezeu, mai ales după ce El îi dăruise un soț atât de minunat, care i se potrivea perfect și pe care visase să-l găsească, și a cărui iubire și tandrețe față de ea o făceau să fie invidiată de toate prietenele ei.

Viața lui Lamees cu Nizar era un adevărat model de fericire conjugală. Se înțelegeau de

minune cu privire la absolut tot și fiecare era mai receptiv la nevoile celuilalt decât oricare dintre cuplurile căsătorite din jurul lor. Se completau în mod desăvârșit. De exemplu, Nizar era o persoană pe care cu greu o puteai supăra cu ceva ; Lamees, în schimb, era foarte sensibilă şi uşor de supărat. Însă ea era mai chibzuită și mai răbdătoare decât el când era vorba de orice era legat de casă sau de buget. Astfel că Nizar se baza pe ea să aibă grijă de tot ce ţinea de gospodărie, ajutând-o întotdeauna, zilnic, la curăţenie, spălat, gătit şi călcat. Atâta vreme cât nu aveau copii, amândoi preferau să nu angajeze o menajeră.

Lamees era foarte atentă la relația ei cu familia soțului. Se străduia din greu să le facă pe plac, mai ales mamei lui, căreia îi zicea și ea „mamă“, ceva ce nici una dintre prietenele ei Najdi nu ar fi făcut vreodată.[1] Relația excelentă dintre Lamees și Um Nizar întări și mai mult, în timp, atașamentul lui Nizar față de soția sa.

Când şi când, Nizar venea acasă cu un buchet de trandafiri roșii pentru Lamees fără să fie vreo ocazie specială. Lipea bilețele de dragoste pe frigider înainte să plece pentru gardă, la spital. Când se pregătea să-și ia pauza de odihnă la serviciu, o suna întotdeauna

---

1. În timp ce fetele Hijazi le spun „mamă" soacrelor lor, fetele Najdi consideră asta ca fiind lipsit de respect față de propriile lor mame, motiv pentru care li se adresează soacrelor cu apelativul „mătușă" (n. a.).

înainte să se ducă să doarmă. Iar când se întorcea acasă, o scotea în oraș la restaurant sau la cumpărături, fără să fie câtuși de puțin îngrijorat de posibilitatea de a da nas în nas cu vreunul dintre prietenii lui, atunci când își avea soția alături (o încurcătură de care mulți bărbați sauditi suferă). Ea îi făcea sendvișuri și salate, lăsându-i-le în frigider atunci când pleca ea la spital, când era de gardă. El aștepta cu nerăbdare ca ea să termine serviciul, ca să-și poată petrece împreună restul zilei, ca niște proaspăt însurăţei aflați încă în luna de miere.

• • •

Pe Sadeem o bântuia o întrebare la care nimeni nu putea să-i răspundă satisfăcător. Le punea cu regularitate această întrebare lui Gamrah și lui Um Nuwayyir, făcându-le să se simtă complet neputincioase în a o ajuta pe Sadeem a lor. Cunoașterea este o binecuvântare sau un blestem pentru o femeie? voia ea să știe, referindu-se deopotrivă la cunoașterea academică și la experiența practică din viața cotidiană.

Sadeem observase că, în ciuda progresului uman și a unei rafinări generale a ideilor societății despre viață, când venea vorba de căutarea unei mirese potrivite, fetele naive păreau să prezinte mai multă atracție decât fetele care dobândiseră un nivel ridicat de cunoștințe și aveau o înțelegere mai sofisticată asupra lumii. Faptul că era extrem de neobișnuit ca o femeie medic să fie căsătorită

era o dovadă în acest sens. Bărbații care provin din această parte a lumii, decise Sadeem, sunt mândri și geloși din fire. Ei se simt în pericol atunci când se află față în față cu o femeie care ar putea să reprezinte o provocare pentru capacitățile lor. În mod natural, astfel de bărbați vor prefera să se însoare cu o femeie care are doar o educație foarte modestă, cineva slab și neajutorat, ca o pasăre cu o aripă ruptă, și fără nici o experiență despre lume. În felul acesta, el ar putea să-şi asume poziția de profesor, care preia funcţia de a-şi forma eleva așa cum vrea. Chiar dacă mulți bărbați admiră femeile puternice, medita Sadeem, ei nu se căsătoresc cu ele! Astfel că fetele ignorante erau la mare căutare, pe când cele deștepte și cu pregătire se uitau neajutorate cum numele lor se gravează, încet, pe imensa placă de comemorare a fetelor bătrâne, o listă virtuală care se lungea cu fiecare zi pentru a se adapta la cerințele tuturor bărbaților nesiguri care nu ştiu, de fapt, ce vor și de aceea refuză să se atașeze de o femeie care știe perfect ce vrea.

(45)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la : „seerehwenfadha7et“
Data : 14 ianuarie 2005
Subiect : Dependența lui Sadeem

Să ne unească nopțile pentru ca noi, în schimb, să ne despărțim ?
Iar mâine, pe același drum, să ne despărțim și să aflăm
Că lumânările noastre cândva chiar ne-au luminat calea,
Dar mâine, cu dorințele noastre, în focul lor vom arde.

Faruq Juwaydah[1]

Un bărbat care semnează „Fiul șeicilor“[2] este furios, nu înțelege de ce, în ultimul meu e-mail, i-am criticat pe bărbații arabi mândri și geloși. Pe cei cărora nu le place să-și expună soția în fața bărbaților străini sau chiar a prietenilor, atunci când se plimbă cu ea printr-un mall sau iau cina împreună în oraș, la restaurant. De fapt, potrivit „Fiului șeicilor“,

1. Poet egiptean (n. a.).
2. Aici, cuvântul șeic se referă la patriarhul unui trib sau al unei familii arabe (n. a.).

este mult mai jenant ca un prieten să-ți vadă soția, deoarece un străin nu știe cine e el sau ea, pe când unui prieten îi va rămâne întipărită în minte imaginea soției prietenului său! În sprijinul unor astfel de creaturi, fratele „Fiul șeicilor“ zice: „Un bărbat care nu e gelos nu e bărbat“. „Mai mult“, adaugă el, „este perfect normal ca un bărbat să-și aleagă o femeie inferioară lui“ (mai ales că, oricum, toate femeile sunt, după părerea lui, cu un grad mai prejos decât bărbații în ierarhia organismelor vii). Însă, potrivit raționamentului tipului nostru, „un bărbat are nevoie să simtă greutatea propriei sale superiorități și masculinități atunci când e cu o femeie. Altminteri, ce l-ar împiedica să se însoare cu cineva care e la fel ca el – un alt bărbat?“.

Hmm, fără comentarii...

• • •

Sadeem care veni la Riad ca să-și viziteze prietenele în weekend era foarte diferită de Sadeem care plecase atât de nefericită la Khobar cu doar câteva săptămâni înainte. Gamrah stătea în fostul cămin al lui Sadeem, urmărindu-și prietena cu foarte multă atenție. Nu se îndoi nici o clipă că Firas avea legătură cu sclipirea din ochii lui Sadeem și cu obrajii ei trandafirii; iar zâmbetul care i se întindea pe toată fața conținea un adorabil element de totală prostie: iată, deci, toate simptomele bine cunoscute ale iubirii.

— Nu poți deloc să fii echilibrată când e vorba să-ți exprimi emoțiile, nu-i așa? zise

Gamrah. Ori te încrunți până la pământ, ori zâmbești cu gura până la urechi!

Revenirea lui Sadeem la Firas sau acceptarea ei ca Firas să se întoarcă la ea nu era ceva gândit cu atenție și rezolvat. Nu existau acte conținând clauzele înțelegerii sau prevederi de despăgubire, nici măcar un contract prenupțial. Nu era una dintre scamatoriile istețe ale lui Sadeem. Era pur și simplu spontaneitatea nebunească, precum o bătaie de clopot, a iubirii. Fascinația care-i ținea pe amândoi în extaz după ce se întorseseră unul la altul avea dimensiuni epice și era mult mai puternică decât împunsătura de vinovăție pe care el o simțea din când în când sau împunsătura de demnitate pe care o simțea Sadeem ori de câte ori se gândea la ce făcuse Firas.

Însă fericirea lui Sadeem nu mergea până într-acolo încât să includă uitarea și iertarea trecutului. Bucuria ei era una ale cărei margini fragile se strânseseră din cauza cruzimii, o dulceață care masca un miez amar. Sentimentele de durere și de abandon o mai bântuiau încă, pândind adânc din lăuntrul ei, gata în orice clipă să țâșnească afară și să-și anunțe prezența. Permițându-i lui Firas să se întoarcă la ea, Sadeem făcea o mare concesie pe seama onoarei și respectului ei de sine. Însă, ca atâtea alte femei înaintea ei, o făcea pentru că-l iubea.

Nici Sadeem, nici Firas nu voiau să-și petreacă departe unul de altul puținul timp rămas până la nunta lui. Era ca și cum li se spusese că el suferea de o boală fatală, care-i

mai lăsa doar câteva zile de trăit, și erau hotărâți să-și trăiască ultimele momente în plăcere. Ei deciseră să rămână împreună până la data nunții, care avea să aibă loc în mai puțin de două luni. Era o înțelegere ciudată, dar se ținură de ea.

Iubirea lui pentru ea, care nu se domolise câtuși de puțin, îl făcea să o sune în clipa în care termina de vorbit la telefon cu logodnica lui. Iubirea ei pentru el îi permitea să aștepte în fiecare noapte până când el termina de flirtat la telefon cu logodnica lui, ca să poată fi liber apoi să flirteze cu ea.

Firas refuza să vorbească de logodnica lui în fața ei. Refuza până și să-i pronunțe numele sau să-i dea vreun indiciu cu privire la personalitatea ei, așa cum refuza și să-i spună lui Sadeem data exactă a nunții. De fiecare dată când venea vorba de asta, ea se înfuria pe el, liniștindu-se după ce o consola și o liniștea el, treabă la care devenea extrem de priceput.

La fiecare câteva zile, în timpul perioadei de *milkah*, el îi făcea o vizită logodnicei sale, care-i era deja, legal, soție, de vreme ce contractul fusese semnat. Sadeem afla de aceste vizite în ciuda tentativelor lui de a i le ascunde, și atunci ultimele rămășițe ale demnității ei se prăbușeau, parcă pentru totdeauna.

Se certau tot mai mult. Gelozia lui Sadeem pe soția necunoscută a lui Firas se adâncea, devenind tot mai puternică. Firas, care cândva era în stare să o topească spunându-i vorbe dulci, o făcea acum să-i ardă gâtul, ca lovit, cu comentariile lui bădărane și insolente, de

genul „Ce-i cu tine? De ce ești mereu prost dispusă? O fi cu siguranță perioada *aceea* din lună!". Firas, care obișnuia să geamă de durere la vederea unei singure lacrimi curgând din ochii lui Sadeem a lui, începu să o asculte netulburat, în fiecare noapte, vărsând lacrimi de mândrie rănită, care înecau telefonul.

— *Ma shaa Allah*, Sadeem! îi zise el într-o noapte, cu voce aspră și batjocoritoare. Lacrimile astea ale tale nu se opresc niciodată, nu-i așa? Sunt mereu pregătite, în orice clipă și la orice cuvânt!

Cum de ajunsese să vorbească așa cu ea? Odată ce se întorsese la el, odată ce ea acceptase relația pătată pe care i-o oferea, el o considera, brusc, un bun de calitate inferioară? Și cum de ajunsese ea atât de jos încât să accepte această situație? Cum de acceptase iubirea lui Firas, când el îi aparținea altei femei?

Într-o noapte, el îi spuse, cu infatuare, că mintea lui era complet împăcată cu privire la soția pe care familia i-o alesese. Avea toate calitățile cerute de el. Singurul lucru care-i lipsea era că nu o iubea așa cum o iubea pe Sadeem. Însă această dragoste, continuă el, ar fi putut să apară după căsătorie; la urma urmei, așa li se întâmplase tuturor bărbaților cărora le ceruse sfatul. Toți îl povățuiseră să renunțe la Sadeem în ciuda sentimentelor pe care le avea pentru ea și să meargă pe calea mai rațională, mai prudentă. Îi spuse că o iartă pentru faptul că ea nu-i înțelege situația dificilă, deoarece, până la urmă, e femeie, iar

femeile gândesc cu inima, nu cu mintea, în astfel de chestiuni. Îi tot spunea sfaturile primite de la diverse rude și prieteni, care erau lipsiți de compasiune și înțelegere cu privire la ceea ce îndeamnă o ființă umană să iubească. Ea se întrebă în sinea ei: dacă cineva nu crede în dragoste, te poți aștepta să înțeleagă alte virtuți înalte, cum sunt noblețea, responsabilitatea față de alții ori loialitatea față de cineva care și-a petrecut ani din viață așteptând să se mărite cu cel pe care-l iubește?

Fiecare dintre acei muftii[1] autoproclamați îl asculta pe Firas și apoi îi oferea o opinie bine gândită, concepută în acord cu ceea ce el gândea deja. Știau că el nu vrea să audă, de fapt, ceva care să contrazică părerea la care ajunsese singur. Nu, el doar cerea sfaturi ca să-și întărească hotărârea. Așa că se chinuiau să-i ridice moralul, să-l liniștească și să-i aline conștiința. Mergeau până într-acolo încât îl preveneau să stea departe de femeia aceea care-l vrăjise.

— Te-au prevenit în privința mea? *A mea*? Vorbești serios? Cum de-și închipuie că mă cunosc ei pe mine? Indivizii ăștia nu știu NIMIC despre mine sau despre noi și te previn să stai departe de mine? Și tu chiar îi asculți! Și de când ai început tu să asculți de oricine vine să-ți dea o *fatwa*[2], un sfat la fel de hidos ca și chipul lui? Sau îți place, pur și simplu, să auzi că nu greșești și că ești cel mai bun,

1. Juriști (n. a.).
2. O opinie juridică sau o sentință (n. a.).

și că această fată pe care se întâmplă să o fi cunoscut e cea care greșește și că ar trebui să o părăsești, pentru că nu e suficient de bună pentru tine? Tu, tu... care meriți ce-i mai bun! Tu, care n-ai pic de rușine!? Tu vii și-mi spui mie așa ceva, după tot ce am făcut pentru tine? Nenorocitule, laș prost, măgarule!

De data asta, Sadeem a fost cea care s-a despărțit de Firas, după doar cinci zile de când se împăcaseră. Nu avu nici o părere de rău, acum că îi spusese exact ce gândea despre el. Era prima oară când Sadeem ridicase vocea la Firas și bineînţeles că a fost prima (și ultima) oară când l-a insultat astfel – în față, cel puțin.

Nu existară lacrimi, nici greva foamei, nici cântece triste – nu de data asta. Sfârșitul îndelungatei și tragicei povești de iubire interzisă era mai stupid și mai banal decât și-ar fi putut imagina. Sadeem își dădu seama că dragostea ei pentru Firas depășise dragostea pe care el o avea pentru ea. Se rușină când își aminti că-și închipuise cândva că povestea lor se va număra printre cele mai emoționante și legendare povești de iubire din istorie.

În acea noapte, ea scrise în albumul albastru precum cerul:

Poate o femeie să iubească un bărbat pentru care și-a pierdut respectul? Câte alte povești de iubire ca a mea s-au sfârșit după ani de zile într-o singură noapte, pentru că femeia

l-a văzut dintr-odată pe bărbat aşa cum era ?
Bărbaţii nu le iubesc neapărat pe cele pe care le respectă, iar femeile sunt tocmai pe dos. Ele îi respectă numai pe cei pe care-i iubesc !

În noaptea aceea, în acelaşi album albastru care fusese martorul înfloririi iubirii ei pentru Firas, ea scrise ultimul mesaj adresat lui :

Ce să-i spun celui mai puternic dintre bărbaţi atunci când nu e decât o mică tobă tăcută în mâinile părinţilor săi ?
Pe el, această tobă, ei bat imnul tribului lor,
Căci pe dinăuntru e gol ! E gol ca nisipul, deşi a avut o iubire pe care numai un ingrat ar refuza-o,
Mila Domnului fie asupră-i în toate ţinuturile îndepărtate !
Şi îmi mai spune : Eu sunt bărbat !
Mintea mă sfătuieşte şi eu o ascult.
Aşa că-i spun şi eu lui : Sunt femeie !
Caut înţelepciunea inimii mele şi cred în inima mea !

În ziua aceea, Sadeem simţi pentru prima oară după patru ani că nu mai are nevoie de Firas pentru a supravieţui. El nu mai era aerul şi apa ei. Să fie din nou cu el nu mai era singurul ei vis şi speranţa care o ţinea în viaţă. Seara aceea a fost prima, de la despărţirea lor iniţială, când nu se rugă în tăcerea

dormitorului ei pentru întoarcerea lui. Nu simți deloc durere că-l părăsea. Simțea doar regret pentru că și-a irosit patru ani din viață alergând după mirajul acesta numit dragoste.

Pe ultima pagină a albumului albastru precum cerul, ea scrise:

Am vrut ca iubirea mea pentru Firas să continue orice-ar fi și, apoi, pe măsură ce zilele treceau, această iubire a devenit toată viața mea și am început să simt teamă cu privire la ce s-ar întâmpla dacă el m-ar părăsi, să mă tem că viața mă va părăsi odată cu el. Asta-i tot.

Sadeem își dădea seama că ea purta o mare parte din responsabilitate – și vină –, întrucât refuzase să recepteze mesajele ascunse ale lui Firas, cum le numea Lamees. Nu-și îngăduise să înțeleagă adevăratul motiv pentru care el evitase, în toți acești ani, să-și asume cu adevărat vreo obligație față de ea. A refuzat să-și lase inima să simtă cât de puțin o prețuia Firas și cât de repede era dispus să o părăsească. Comisese greșeala crucială a unei îndrăgostite, legându-și mintea și inima la ochi ca să nu poată vedea mesajele nedorite de la iubitul ei.

Sadeem era, în sfârșit, vindecată de dependența ei de dragoste. Însă era o experiență dură, care o făcu să-și piardă respectul pentru toți bărbații, începând cu Firas și, înaintea lui, Waleed, și sfârșind cu toți bărbații în viață.

(46)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 21 ianuarie 2005
Subiect: Şi acum... Bun venit lui Tariq, iubitul

Pe cei care ne doresc, sufletele noastre-i resping,
Iar pe cei ce-i dorim noi, soarta refuză să ni-i dăruiască.

Norah al-Hawshan[1]

La mulţi ani cu ocazia sfintei sărbători de după pelerinaj, Eid al-Hajj! Cum s-ar putea să nu fiu alături de voi în timpul următoarei sărbători, peste douăsprezece luni, daţi-mi voie să spun acum, pentru totdeauna: vă transmit urările mele de bine pentru toate zilele ce va să vină. Fie ca Dumnezeu să vă facă zilele, şi pe ale mele deopotrivă, pline de bunătate, sănătate şi iubire.

• • •

Când Sadeem se mută în casa mătuşii sale Badriyyah, cea mai fericită persoană cu privire

1. Versuri dintr-un poem clasic aparţinând unei poete saudite (n. a.).

la noul aranjament a fost Tariq, fiul mătușii ei. Încă din prima zi, el decise că se va ocupa să-i asigure confortul în noul ei cămin și se dedică acestei sarcini cu un devotament aproape alarmant. Se consacră îndeplinirii tuturor nevoilor lui Sadeem. Și cum Sadeem nu cerea, de fapt, nimic, Tariq încerca să-și ofere serviciile cât de bine putea în alte moduri, cum ar fi surprinzând-o cu meniul ei preferat de la Burger King, ca să poată lua împreună cina. Sadeem simţi interesul lui Tariq pentru ea, dar nu-i putea răspunde așa cum spera el. De fapt, nu se prea simțea în largul ei când el era în cameră, deoarece nu o scăpa nici o clipă din ochi. Începea să-i fie greu să trăiască în aceeași casă cu el.

Tariq era cu un an mai mare decât Sadeem. Făcuse școala primară și gimnaziul în Riad, deoarece tatăl său lucra pe atunci ca funcţionar public la un minister. Însă după ce ieșise la pensie, tatăl lui mutase familia la Khobar, ca să poată fi aproape de frații și surorile lui, astfel că Tariq făcuse liceul aici. Tariq se întorsese la Riad ca să urmeze Facultatea de Stomatologie de la Universitatea Regele Saud, pentru că la acea vreme nu existau facultăți de stomatologie în provincia estică.

Sadeem observă pentru prima oară interesul lui Tariq pentru ea pe când acesta era student și obișnuia să le facă vizite în weekend, căci nu întotdeauna mergea acasă la familia lui, în provincia estică.[1] Își dădea seama că

---

1. Distanța dintre Riad și provincia estică este de circa 450 de kilometri (n. a.).

admirația lui devenea tot mai puternică, dar Sadeem întotdeauna a știut că sentimentele ei față de el nu erau aceleași. Cu toate că Tariq era cât se poate de plăcut, deși o răsfăța și o alinta de fiecare dată când venea în vizită la ei și îi acorda atenție în mod deosebit prin cuvintele și privirile lui, nu avea nimic care să-i facă inima să crească, așa cum se întâmpla în cazul lui Firas. Sentimentele ei pentru el nu se schimbaseră de la afecțiunea de soră pe care o căpătase cu mult timp în urmă, când amândoi împărțeau jucăriile și jocurile în casa bunicului lor din Riad.

Numai Gamrah știa de vărul bolnav de dragoste pe seama căruia prietena ei glumea, uneori, deși cu afecțiune, în prezența ei. Însă Sadeem nu-l mai pomenise de multă vreme, de la logodna ei cu Waleed, iar în timpul relației îndelungate cu Firas, Sadeem încercase în mod neobosit să evite a-l vedea pe Tariq. De fiecare dată când îi vizita, îl găsea acasă doar pe unchiul lui. După câteva vizite, când Sadeem nu era niciodată de găsit în salon, sub pretextul că era ocupată cu învățatul în camera ei de la etaj, Tariq încetă să mai vină în vizită. În cele câteva ocazii speciale când Sadeem trebuise să meargă la Khobar, Tariq a evitat și el să o vadă, iar Sadeem i-a fost recunoscătoare.

În ochii lui Sadeem, problema lui Tariq era că era mult prea simplu și direct. Era uimită că el lăsa să se vadă sentimentele față de ea într-o manieră atât de fățișă și neprefăcută. Pentru ea, Tariq nu părea a fi mai mult decât un puști mai mare, cu chipul lui

de bebeluș, care semăna atât de mult cu cel al bunicii lor siriene, cu trupul ușor cărnos și zâmbetul sincer și deschis. Nimic din toate astea nu era un defect, dar, una peste alta, se adunau, astfel încât ea nu și-l putea închipui drept un bărbat adevărat, implicat într-o relație serioasă cu ea.

Într-o seară, toți ceilalți se duseră la culcare, lăsându-i pe ei doi în living, în pijamale, uitându-se la un film pe un post prin satelit. Când se termină filmul – și bietul Tariq nu pricepuse nimic din el, atât era de adâncit în ceea ce avea de gând să-i spună lui Sadeem –, el se întoarse spre ea, șoptindu-i numele pe care îl folosea pentru a i se adresa de obicei:

— Hei, Demi?

— Da?

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, dar nu știu cum să încep.

— Cum nu știi cum să începi? Nu s-a întâmplat nimic, nu? Sper că nu.

— Păi, după mine, totul e bine, dar nu știu ce-o să crezi tu despre asta.

— Sper să fie bine. Spune odată și să terminăm cu asta. Nu există formalități între noi, nu?

— OK. O să spun direct și Dumnezeu să-mi dea putere. Demi, ne știm de multă vreme, nu-i așa? De când eram mici, când obișnuiai să ne vizitezi în vacanțe, întotdeauna mă uitam la tine, mult, și vedeam o fetiță minunată, cu păr moale și panglici roz. Fetița care se îmbrăca mai frumos decât orice altă fată și care nu voia să se joace cu băieții. Mai ții minte cum

mă băteam cu alți copii atunci când te supărau? Și dacă mergeam la magazin, nu voiam să iau nici o altă fată cu mine, în afară de tine, ca să-ți pot cumpăra ce voiai? Eram doar niște copii, știu, dar, pentru Dumnezeu, te iubeam chiar și atunci! Când am mai crescut un pic, îmi plăcea la nebunie să fiu în preajma ta și a surorilor mele, ori de câte ori veneai în vizită la noi, chiar dacă eram singurul băiat care stătea cu micul vostru grup de fete. Știu că nu dădea prea grozav, dar singurul lucru de care-mi păsa era să fiu lângă tine în orele pe care le petreceai cu noi! Îți vine să crezi? Nu le aduceam înghețată surorilor mele dacă nu erai tu acolo! Surorile mele ajunseseră până într-acolo încât, dacă voiau să mă facă să le aduc ceva, îmi ziceau: „Hmm, oare Sadeem vine încoace diseară?". Cu toate astea, știam că tu nu mă iubeai cum te iubeam eu. Poate că-mi făceai pe plac un pic, ca să fii drăguță cu mine, și poate că erai fericită că eram interesat de tine și aveai, desigur, tot dreptul să simți așa. Îmi spuneam: „Are toate motivele! Ce să iubească la tine, la urma urmei? Nu tu frumusețe, nu tu diplomă, nu tu bani, un trup dolofan, nu ai nimic care să o atragă, cu excepția faptului că ești nebun după ea!". În ziua în care am fost admis la Facultatea de Stomatologie din Riad, am fost în extaz! Știi de ce? Mai întâi, pentru că s-ar fi putut să mă respecți mai mult dacă ajungeam medic, stomatolog, de fapt, și, în al doilea rând, pentru că urma să locuiesc la Riad, unde locuiai tu. Puteam să te vizitez și puteam să-l cunosc

mai bine pe tatăl tău, astfel încât, poate, el să mă invite la voi în fiecare zi și să pot să te văd. Când Waleed ți-a cerut mâna, m-am simțit ca și cum totul s-ar fi prăbușit brusc! Eu nu te puteam cere în căsătorie, cum făcuse el, pentru că încă eram un student fără venituri. Mama mi-a spus că tatăl tău nu-l va refuza niciodată pe fiul lui Al-Shari în favoarea mea, băiatul mătușii tale, care nici măcar n-a terminat facultatea. Perioada logodnei tale și perioada *milkah* au fost pentru mine cele mai groaznice din viața mea. Simțeam că mi-am pierdut singurul vis pe care mi-l făurisem vreodată. Și apoi, după ce te-ai despărțit de Waleed, lumea mi-a zâmbit din nou! Am vrut să deschid subiectul în fața ta cât de curând. Intenționam să te cer în căsătorie cât mai repede posibil, dar n-am putut, pentru că tu ai plecat imediat la Londra.

Chipul lui Sadeem era înmărmurit de uimire, pe când Tariq continuă:

— Când te-ai întors, am băgat de seamă că mă evitai ori de câte ori veneam la voi în vizită și că nu-mi răspundeai la telefon. Când am văzut asta, mi-am spus: „Fata asta e clar că nu te iubește. Nici măcar nu te suportă! Ține-te departe de ea și las-o în pace". Și pur și simplu am stat deoparte. Însă, Dumnezeu mi-e martor, nu te-am uitat nici măcar o singură zi. Erai tot timpul în mintea mea și am luat hotărârea să aștept ca sorta să ne aducă împreună. După moartea tatălui tău, am simți că voiam să-ți fiu alături, dar nu am putut. Știam că mama voia să te aducă aici și că tu

nu erai de acord. Ceva în mine îmi spunea că adevăratul motiv pentru care refuzai să te muți aici eram eu. În ziua în care ai venit, mi-am jurat că nu o să te deranjez. Urma să fac orice era necesar ca să te înveselesc, dar păstrând distanța, ca să nu te simți ca și cum aș fi exploatat prezența ta în casa mea, ca să te seduc. Chiar și pe mama am atenționat-o să nu discute cu tine despre sentimentele mele. Ea știe ce mult te iubesc și dintotdeauna a tânjit să ne vadă logodiți, mai devreme sau mai târziu. Însă am vrut să mă asigur că mai întâi vei fi tu de acord, ca să nu o fac să se simtă jenată față de tine sau să te simți tu prost față de ea. Acum, a trecut un an și jumătate de când suntem aici împreună. Am absolvit – știi și tu toate astea –, mi-am terminat stagiul, mi-am depus actele și aștept o slujbă sau o bursă de specializare în străinătate. Ca să fiu sincer, profesorii mei de la facultate mi-au oferit un post de asistent, dar problema e că dacă-l accept voi fi trimis în străinătate în câteva luni și pur și simplu nu pot să plec până nu știu care-i soarta mea în ce te privește. Dacă ne logodim, trebuie să am consimțământul tău despre chestiunea asta cu plecatul, mai ales că tu lucrezi aici și nu știu dacă ai vrea să mergi sau nu cu mine. Deci, ce vreau să zic e că dacă plecatul nu-ți convine, pot să-mi găsesc un serviciu aici, în orice spital sau cabinet de stomatologie, și să renunț la ideea de a-mi face rezidențiatul în străinătate. Dar dacă nu ești sortită să fii a mea, voi accepta oferta aceea. Odată plecat,

nu va mai trebui să simţi nici o jenă sau neplăcere legată de faptul că m-ai refuzat. Voi fi plecat pentru trei, poate chiar patru ani, şi până când mă voi întoarce sunt sigur că te vei căsători cu altcineva. Demi, vreau să fiu sigur că înţelegi un lucru : cererea mea nu va afecta în nici un fel traiul tău în această casă, faptul că te simţi acomodată aici. Nu te bat la cap, scumpo. Depinde de tine şi ai deplină libertate să iei ce hotărâre vrei.

În cele din urmă, Sadeem reuşi să spună :

— Dar, Tariq... Sigur, suntem apropiaţi, dar nu am fost niciodată apropiaţi într-un fel care să însemne că aş putea lua o astfel de hotărâre ! Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le ştii despre mine şi sunt multe pe care nu le ştiu despre tine.

— Sadeem, este imposibil să existe ceva care să poată schimba iubirea pe care ţi-o port în inima mea de când eram mici. Însă, desigur, ai dreptul să ştii orice doreşti despre mine. Pune-mi toate întrebările la care vrei un răspuns şi eu ţi le voi da, despre absolut orice !

— Nu vrei să ştii, de exemplu, motivul din spatele despărţirii lui Waleed de mine ? Sau motivul pentru care nu prea ţi-am acordat atenţie, mai ales în ultimii patru ani ?

— Motivul din spatele despărţirii lui Waleed de tine e că Waleed a fost complet NEBUN ! Cine cu un pic de creier în cap ar renunţa la Sadeem Al-Horaimli, din orice motiv ! ? Demi, te cunosc, îţi cunosc rădăcinile şi ştiu cum ai fost crescută, şi asta mi-e suficient ca să am

încredere în tine. Dacă vrei tu să-mi spui motivul, asta ține de tine, dar să-ți cer asta nu e în nici un caz dreptul meu. Nu ai avut nici o obligație față de mine în viața ta de dinainte, așa că nu am nici un drept să te întreb despre nimic din ce s-a întâmplat atunci. Chiar și anii aceia când m-ai evitat, când am presupus că aveai, probabil, o relație cu cineva – nu înseamnă nimic pentru mine. Ce e important pentru mine este viața noastră împreună de acum înainte, adică, vreau să zic, dacă Dumnezeu așa hotărăște. Cât despre mine, sunt gata să stau și să-ți povestesc ce s-a întâmplat în viața mea din ziua în care m-am născut până în dimineața asta! Deși nu sunt prea multe de spus. Dar o să-ți zic, de exemplu, ce fete prefer, pe cele din regiunea estică sau fetele din Najdi. Fetele din Khobar sau cele din Riad.

— Nu, zău! Așadar, ai experiență cu ambele categorii!

— Doar cu câteva fete cărora eu și prietenii mei am reușit să le dăm numărul prin malluri, când eram adolescenți. Dacă vrei numele și numerele lor de telefon, o să ți le dau!

— Nu, mersi. Păi, trebuie să zic că m-ai prins cu garda jos. Acordă-mi un pic de timp ca să mă gândesc și să-ți dau un răspuns.

— Mâine plec la Riad. Trebuie să mă văd acolo cu niște persoane și o să stau câteva zile, astfel că te poți gândi în liniște.

(47)
Către : seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la : „seerehwenfadha7et"
Data : 28 ianuarie 2005
Subiect : Cea mai bună încheiere din câte au existat vreodată

Pentru a asculta cântecul, apăsaţi aici

De ce refuză prima iubire să se facă uitată ?
Revine imediat şi ne aminteşte de trecut.
Creşte odată cu noi, deşi ne întoarce la vremuri apuse.
Cu amintiri insistente, suntem aruncaţi în flăcările ei,
Cu focul ei ne arde, ne arde până în inimă.
De ce refuză prima iubire să se facă uitată ?

Julia Boutros[1]

Povestea a ajuns aproape de sfârşit. Însă prietenele mele sunt încă lumânări aprinse de viaţă. Se topesc, arse de iubire şi dăruire. V-am luat de mână, dragii mei cititori, ca să vă călăuzesc într-un tur săptămânal al acestor lumânări parfumate, care pâlpâie cu disperare. Am vrut să le inspiraţi parfumul. Am vrut să

1. Cântăreaţă libaneză (n. a.).

vă întindeți mâinile pentru a prinde câteva picături de ceară topită, ca să le simțiți înțepătura fierbinte. Ca să puteți înțelege durerea prin care au trecut ele și vâlvătăile care stau în spatele acelei înțepături.

Depun un sărut acum pe fiecare lumânare care s-a aprins și s-a topit, dar care astfel a luminat calea pentru alții – făcând-o mai puțin întunecată, cu mai puține obstacole, cu un pic mai multă libertate.

• • •

Când Michelle se trezi după prima noapte petrecută la Riad după o absență de mai mult de doi ani, nu știa că revenise în oraș exact la timp ca să fie martora unui important eveniment – un eveniment într-adevăr foarte important într-o viață care era deja plină de schimbări și de răsturnări de situație.

Se afla la Riad ca să-și sărbătorească absolvirea cu prietenele ei. Însă ziua ei începu cu un telefon surpriză de la Lamees:

— Du-te la baie și spală-te pe față cu un pic de apă rece, o sfătui prietena ei, pentru a atenua impactul a ceea ce urma să-i spună.

— Ce s-a întâmplat? De ce-a trebuit să mă trezești atât de devreme?

— Michelle, azi e nunta lui Faisal.

(La celălalt capăt al firului, tăcere.)

— Michelle! Ești acolo?

— Sunt.

— Ești bine?

— Care Faisal? Faisal al meu?

— Da, fetițo, Faisal nemernicul, nimeni altul!

— Ți-a spus chiar el sau cum?

— A doua bombă: Nizar e prieten cu fratele miresei.

— Nizar, soțul tău? Îl cunoaște pe fratele miresei lui Faisal? De ce nu mi-ai spus din clipa în care ai aflat?

— Ești nebună de mă întrebi așa ceva? Jur că de-abia astăzi am aflat. M-am întors din Jeddah ieri ca să merg la nunta surorii unuia dintre prietenii lui Nizar. De-abia așteptam să vin, ca să vă pot vedea și pe voi cu aceeași ocazie. Nizar mi-a spus de nuntă acum o săptămână, dar eu am primit invitația astăzi și, când am deschis-o, mi s-au făcut ochii cât cepele de uimire. Cred c-am citit numele mirelui de vreo sută de ori, ca să fiu sigură că e vorba de același Faisal.

— Când s-a logodit?

— Jur pe Dumnezeu, habar n-am şi, din păcate, nu-l pot ruga pe Nizar să-l întrebe pe prietenul lui, pentru că nu sunt chiar prieteni la cataramă. Se cunosc de la serviciu. Se pare că au avut nişte invitații în plus, aşa că m-au invitat pe mine. Nu cred că Nizar știe mai multe decât mine.

— Și cine-i fata cu care se însoară?

— Numele ei de familie nu-mi spune nimic. Nimic impresionant.

— Lamees...

— Da, scumpo.

— Vreau să-mi faci rost de o invitaţie. Vin cu tine.

— POFTIM? Nu, fii serioasă, cred că glumești. Să mergi la nunta lui Faisal? Ai înnebunit? Cum ai suporta așa ceva?

— Nu-ți face griji pentru mine. Pot s-o fac.

— Michelle, scumpo, mi-e frică. Ce-ai în minte? N-ai nici un motiv să mergi și să-ți faci singură rău.

— N-o să-mi fie rău. De fapt, așa îmi voi oferi cea mai bună încheiere pentru povestea asta.

Lamees îl convinse pe soțul ei că avea o migrenă îngrozitoare și nu se putea duce la nuntă. Îi spuse c-o să-i dea invitația ei lui Michelle, care putea să meargă în locul ei.

Michelle răsuci invitația pe toate părțile, iar și iar, în timp ce i se făcea coafura. **Vă anunțăm nunta fiicei noastre Shaikhah cu fiul nostru Faisal.** „Deci la asta s-a ajuns, Faisal? O fată pe nume Shaikhah?! Ce nume stupid!"

Se machie singură și se îmbrăcă într-o superbă rochie Roberto Cavalli. Era îndeajuns de mulată și decoltată ca să-i etaleze perfect corpul.

La intrarea în sală, contemplă fotografiile miresei și ale mirelui, care alcătuiau o priveliște orbitoare pe masa de lângă ușă. Studie expresia lui, încercând să-i ghicească sentimentele față de femeia de lângă el. Băgă de seamă, fericită, că Shaikhah nu era deloc genul lui! Era voinică, pe când lui îi plăceau femeile minione. Părul ei era negru – cum îi plăcea lui, dar era vopsit cu șuvițe multicolore, încât semăna cu un glob de lumini din discotecă! Avea nasul mare și buze subțiri. Ce aveau astea în comun cu nasul drăgălaș al lui Michelle și cu buzele ei seducătoare?

Michelle își prezentă felicitările, așa cum se face, mamei lui, pe care reuși să o identifice după ce auzi pe cineva numind-o „mama mirelui“. O felicită pe Um Faisal cu ocazia căsătoriei fiului ei. Parfumul lui Faisal părea să emane din această femeie care-i dăduse naștere.

Găsi un loc aproape de ușa pe care urma să intre cuplul nupțial, la capătul sălii, cu fața spre podium. Își alese locul cu grijă, deoarece în această seară avea de îndeplinit o misiune de importanță istorică.

Își plimbă privirea asupra surorilor lui, atribuindu-le numele auzite de la el. Asta care părea cea mai mare trebuia să fie Norah. Cealaltă era sigur Sarah, cea gălăgioasă. Cea de colo, care părea cea mai mică, era desigur Nujud, cea mai frumoasă dintre ele, așa cum i-o descrisese întotdeauna Faisal. Și iat-o din nou pe mamă.

De data asta, observându-i mama de la distanță, Michelle își aduse aminte de puterea ei și de firea ei dictatorială, ca și de starea lui demnă de plâns în fața ei. Michelle s-ar fi așteptat să simtă dezgust și ură față de această femeie și să-i dorească în viață tot ce se putea mai rău, dar, de fapt, se trezi că o respecta și că simțea dispreț pentru fiul ei. Observă că Um Faisal o cerceta de la distanță și că părea că-i place ce vede. Și-o închipui pe femeia asta gândindu-se să încerce să pună mâna pe ea pentru fratele mai mic al lui Faisal, care nu era căsătorit încă, sau poate pentru vreunul dintre nepoții ei! O, poate fi soarta atât de sucită?

Michelle hotărâse că în ziua aceasta își va proclama victoria asupra tuturor bărbaților. O să scape o dată pentru totdeauna de rămășițele din Faisal ascunse în inima și sufletul ei. Se trezi îndreptându-se spre lungul șir de persoane care se pregăteau să danseze. Asta era, cu siguranță, o premieră: să se învârtă pe ringul de dans în ziua în care iubitul ei se însura cu alta.

Nu era atât de greu cum își imaginase. Avea senzația că mai trăise aceste momente, în mintea ei, la nesfârșit, astfel încât era doar déjà vu. Se simțea relaxată și fericită. În noaptea aceea, dansă și cântă de parcă era singură în sala imensă. Era sărbătoarea ei specială – o sărbătoare în cinstea ei – pentru a i se recunoaște supraviețuirea și rezistența în ciuda a toate. Marca eliberarea ei din sclavia tradițiilor adânc înrădăcinate, care le subjugaseră pe toate celelalte nefericite femei, demne de milă, din sala de dans.

Și-l închipui pe Faisal în pat cu mireasa lui, în noaptea aceea, visând să se întindă și să o atingă pe iubita lui Michelle, pe când Shaikhah se ghemuia la pieptul lui cu trupul ei masiv, pliurile ei de grăsime împiedicându-l să se miște și să respire.

În celelalte părți ale sălii luminile se stinseră, rămânând un singur reflector puternic orientat spre intrare. Mireasa intră, îndreptându-se către podium, aruncând zâmbete largi spre femeile invitate și chiar și lui Michelle, care o urmări în tăcere cum înaintează. Michelle se umplu de încredere în sine văzând corpul

voinic al miresei îndesat în rochia strâmtă pe ea, mulată într-un mod neatrăgător, dând naștere unor cute urâcioase de piele la subsuoară.

Când se anunță că urmau să intre bărbații, lui Michelle îi trecu prin cap o idee cu adevărat diavolească, pe care nu zăbovi să o pună în aplicare. Îi trimise un scurt mesaj lui Faisal, de pe mobil: „Felicitări, mire! Nu fi timid. Intră. Te aștept...".

După mesajul ei, intrarea bărbaților a fost amânată cu aproape o oră. Sala era cuprinsă de șoaptele și murmurele invitatelor, iar biata mireasă se afla într-o stare de confuzie. Să iasă? Sau să rămână pe loc și să-și aștepte mirele care nu dorea să intre? După un răstimp care păru o eternitate, mirele își făcu apariția, înconjurat de tatăl său, tatăl miresei și cei trei frați ai ei. Intră atât de repede, că nimeni nu-l zări prea bine. De departe, Michelle zâmbi. Planul ei nu dăduse greș.

După câteva minute, pe când fotograful îi poza pe mire și pe mireasă, alături de familie, pe podium, Michelle se ridică, îndreptându-se spre ieșire, cu intenția de a pleca. Însă se asigură că Faisal o va zări, mai superbă decât o văzuse vreodată înainte. Se uită la barba lui, care schimba chipul cu care era ea obișnuită. El se întoarse spre ea, cu o privire disperată în ochi, ca și cum ar fi implorat-o să plece. Ea își ridică o sprânceană, a provocare, fără să-i pese câtuși de puțin de vreuna dintre femeile care o priveau, și continuă să rămână în picioare în fața intrării, jucându-se cu șuvițele părului ei scurt, ca pentru a-l enerva cu noua

ei tunsoare, înainte de a-și întoarce fața cu evident dezgust și a ieși pe ușă.

După ce urcă în mașina ei, în spatele șoferului etiopian, nu se putu abține să nu râdă, pe când își închipuia cum se va desfășura noaptea nunții pentru Faisal, după ce o văzuse acolo. Avea să fie „o noapte blestemată cu șaizeci de blesteme", cum ar fi spus Lamees. Și asta fusese și intenția.

Când ajunse acasă, își dădu seama că aceasta era prima nuntă, de la despărțirea de Faisal, când ochii nu i se încețoșaseră de lacrimi văzând-o pe mireasă fericită cu mirele ei, pe podium. Michelle știa acum că, în spatele zâmbetelor, mulți dintre acei miri și mirese își ascundeau propria durere, pentru că fuseseră împiedicați să-și aleagă partenerul de viață. Dacă avea lacrimi de vărsat în seara aceea, ele ar fi fost pentru sărmana mireasă, pe care împrejurările o uneau, în noaptea asta și pentru tot restul nopților din viața ei, cu un bărbat silit să se însoare cu ea, un bărbat a cărui inimă și minte erau la altă femeie, la cea care dansase, uitând de sine și de toate, la nunta lui.

(48)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et“
Data: 4 februarie 2005
Subiect: Faza de „recuperare“

O femeie e ca un plic de ceai. Nu știi niciodată cât de puternică e, până când nu o scufunzi în apă fierbinte.

Eleanor Roosevelt

Acum, fiți sinceri. Nu v-ați săturat de mine după un an de e-mailuri? Că până și eu m-am săturat de mine însămi!

• • •

Într-o zi, Sadeem citi o știre în pagina mondenă, în care era felicitat dr. Firas al-Shargawi, cu prilejul nașterii primului său fiu, Rayyan. Trecuseră de-acum mai bine de cincisprezece luni de când se despărțise de Firas. Sadeem încercă să se gândească la relația lor, pe parcursul celor patru ani, în comparație cu logodna, semnarea contractului, nunta, sarcina și nașterea alături de o altă femeie, care avuseseră toate loc în mai puțin de un an. Asta părea să confirme că Firas nu era bărbatul

extraordinar și nepărtinitor pe care și-l închipuise ea cândva, ci doar un băiat obișnuit, foarte asemănător cu Waleed, Faisal, Rashid și nenumărați alții. Acele afirmații pe care obișnuia să le facă despre criteriile absolute pe care trebuia să le îndeplinească soția lui nu erau decât o încercare ridicolă de a-și arăta mușchii, care erau foarte slabi, de fapt. Sau poate că nici nu existau.

Sadeem era la Riad pentru sărbătorirea absolvirii lui Michelle și Lamees, când Michelle îi făcu o vizită în casa tatălui ei. Amândouă se lansară în diverse plângeri legate de suferințele cauzate de iubirile pierdute.

— Sadeem! Cum ai fi putut accepta – și chiar adora – un iubit care te calcă în picioare? Știi care-i problema ta? Problema ta e că atunci când te îndrăgostești îți pierzi mințile! Îi permiți celui pe care-l iubești să te umilească și-l lași să scape nepedepsit pentru asta! Nu, mai rău chiar, îi spui „Îmi place, iubitule, mai vreau!". Ăsta e adevărul, din păcate, și dovada e că altfel nu ai fi stat cu Firas toți anii ăștia, când știai că nu avea nici o intenție să se însoare cu tine.

Toată lumea era dură cu ea, mai nou. Dădeau vina pe ea pentru că se băgase într-o relație sortită din start eșecului. La vremea aceea, nici una dintre ele nu prevăzuse că relația ei cu Firas avea să se încheie așa cum se încheiase. Fuseseră și ele, în principiu, la fel de optimiste ca ea. Dar acum, normal, toate pretindeau că au știut de la început! Nu avea ce face, decât să rămână tăcută. La un moment

dat, Michelle, care trecuse prin ceva similar cu ceva ani înainte, îi făcu semn cu ochiul. Michelle, desigur, luase decizia fermă și aspră de a-l părăsi pe Faisal în clipa în care el i-a dezvăluit poziția părinților lui cu privire la relația lor. Așa că ea sărise peste agonia și umilirea pe care le îndurase Sadeem până la sfârșitul amar, când iubirea ei s-a înecat, în cele din urmă, într-o mare de cerșetorie emoțională.

Și-ar fi dorit ca Firas să-și fi dovedit superioritatea față de pasivul Faisal. Voise să-i demonstreze lui Michelle că ea, Michelle, făcuse o greșeală despărțindu-se de Faisal. Voia să-i dovedească lui Michelle că ea, Sadeem, care credea în puterea iubirii, care respecta principiul că avea dreptul de a se căsători cu persoana pe care o iubea, va ajunge mai deșteaptă, mai plină de succes, mai fericită.

Lucrurile nu ieșiseră așa. După ce refuzase să-și sacrifice iubirea, primise lovitura uimitoare că iubitul ei renunțase la ea. Amăgirea lui Firas ajungea mai adânc: îi atârnase în jurul gâtului un pandantiv strălucitor făcut din speranță și o învățase imnul iubirii, al luptei și al perseverenței, mult după ce el încetase să-l mai recite.

— Ce noroc ai avut, Michelle – tu nu trebuie să vezi tot timpul o poză sau să citești un articol în vreun ziar despre bărbatul pe care l-ai iubit. Cel mai rău e ca o fată să se îndrăgostească de cineva celebru, deoarece oricât de tare ar încerca să-l uite, lumea întreagă o să-i tot amintească de el! Știi ce-mi

doresc uneori, Michelle? Îmi doresc ca eu să fi putut să fiu bărbatul în relaţia asta. Eu nu l-aş fi părăsit pe Firas, jur pe Dumnezeu că nu l-aş fi părăsit.

— Vezi? Prin urmare, nu ai pierdut un *bărbat adevărat*, nu?

Comentariul sarcastic al prietenei ei o dezgustă pe Sadeem mai mult decât o dezgustase Firas vreodată. Oare bărbatul ăla egoist îşi dăduse seama măcar ce tratament dur primise ea din partea societăţii, pe lângă felul în care o maltratase el, ca apoi să abuzeze şi mai mult de ea părăsind-o?

— Sadeem, nu l-am părăsit pe Faisal pentru că nu-l mai iubeam, după cum îţi imaginezi, eram nebună după tipul ăsta! Însă toată lumea de aici era complet împotriva lui şi a mea. Am deplină încredere în mine şi ştiu că pot să înfrunt orice mi se pune în drum, dar, sincer, nu am aceeaşi încredere în Faisal sau în oricare alt tip din societatea noastră bolnavă. Pentru ca relaţia noastră să fi avut succes, ar fi trebuit să fim puternici. Amândoi. Nu aş fi putut să fac totul de una singură. Şi chiar dacă Faisal se ţinea după mine şi primeam în fiecare zi un e-mail sau un sms în care mă implora să ne împăcăm, ştiam că asta era doar o latură a lui – latura slabă – vorbitul. Ştiam că nu ar fi venit cu o soluţie pentru problema noastră. De-asta am continuat să-l refuz şi să-mi neg sentimentele şi să nu mă las înghiţită de slăbiciunea lui. Unul dintre noi trebuia să fie puternic. Am decis că eu aveam să fiu aceea. Poţi fi sigură, Sadeem, că Firas şi Faisal –

chiar dacă între ei e o mare diferență de vârstă – sunt făcuți din același aluat: pasivi și slabi. Sunt robii tradițiilor retrograde și ai obiceiurilor străvechi, deși mințile lor luminate pretind că resping asemenea lucruri! Ăsta e aluatul din care sunt făcuți toți bărbații din societatea asta. Sunt doar niște pioni pe care familiile lor îi mută pe tabla de șah! Aș fi putut să mă iau la trântă cu lumea întreagă, dacă iubitul meu ar fi fost de altundeva, nu dintr-o societate obtuză care-și crește copiii bazându-se pe contradicții și standarde duble. O societate în care un tip divorțează de soția lui pentru că ea nu e destul de receptivă în pat ca să-l stârnească, pe când altul divorțează de soție pentru că ea nu ascunde față de el cât de mult îi place!

— Cine ți-a povestit despre *asta*?! Gamrah? întrebă Sadeem, îngrozită.

— Sadeem, doar știi că sunt ultima persoană din lume care să se gândească măcar să-și bârfească prietenele. Nu te teme de mine, pentru că eu nu am fost crescută în această societate care nu știe cum să discute despre nimic altceva în afară de cine a spus asta sau aia.

— Dacă e adevărat ce spui, dacă refuzurile tale au legătură doar cu tinerii de la noi, de ce nu ai sfidat pe toată lumea și nu te-ai căsătorit cu Matti sau cu Hamdan? ripostă Sadeem.

— Simplu. Oricine a iubit și știe cât de departe poate ajunge dragostea nu poate să se mulțumească niciodată cu o iubire care e

numai călduță. Acum nu mă pot mulțumi cu mai puțin. *Pur și simplu nu pot!* Dragostea mea pentru Faisal – aceea a fost iubirea vieții mele. Uite, chiar dacă l-am alungat din viața mea, el încă mai stăruie în mintea mea, ca un etalon pe care îl folosesc pentru a compara fiecare bărbat și, din păcate, toți sunt mai prejos. Și bineînțeles că, după astfel de comparații, eu sunt cea care pierde, de fapt.

— Mi-am dorit *numărul unu*, Michelle. Părerea mea a fost că nu merit nimic mai prejos decât Firas. Însă *numărul unu* al meu s-a mulțumit să fie cu cineva mai prejos decât mine, iar acum sunt silită să mă mulțumesc cu ceva mai prejos decât el.

— Nu sunt de acord cu tine aici, Sadeem. Pentru mine, numărul unu s-a dus, dar se va ivi cineva care va fi și mai bun! Nu mă voi vinde niciodată ieftin și nu mă pot mulțumi cu firimituri.

(49)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et“
Data: 11 februarie 2005
Subiect: Festivitatea de absolvire

De-aş fi ştiut pericolele iubirii, n-aş mai fi iubit.
De-aş fi ştiut cât de adâncă e marea, n-aş mai fi navigat.
De-aş fi ştiut de propriu-mi sfârşit, n-aş mai fi început.

Nizar Qabbani

Un adevăr dulce-amar. Povestea care a început acum șase ani se apropie de timpurile prezente, astfel că sfârșitul e-mailurilor mele e și el aproape.

• • •

Într-unul din marile hoteluri din Riad, se dădu o cină în onoarea absolventelor, Lamees și Tamadur Jeddawi şi Mashael al-Abdulrahman. Lista invitaţilor se limita la ele trei, plus Gamrah și Sadeem, cele două surori ale lui Gamrah – Hessah și Shahla – şi Um Nuwayyir.

Lamees era vedeta indiscutabilă a petrecerii, cu burtica ei mărită: fătul era în cea

de-a douăzeci și opta săptămână, pe când mama lui tocmai intrase în cea de-a șaisprezecea lună de căsătorie. Obrajii rozalii ai lui Lamees și zâmbetul încrezător le anunța prietenelor ei că, undeva, mai există speranță în această complicată afacere a vieții. Totul la ea le arăta, în această zi a absolvirii, că măcar una dintre aceste tinere era nespus de fericită. Chiar și celelalte absolvente, Tamadur și Michelle, nu simțeau nici măcar jumătate din bucuria ei. Și de ce n-ar fi sărbătorit ea, emanând toată această plăcere radioasă? Cum zicea Michelle, „Avea totul!". O căsnicie reușită, o diplomă obținută cu brio, promisiunea unui viitor în plan profesional. Doar ea, dintre prietenele ei, nu suferise încercând să obțină ceea ce-și dorea nespus de mult.

Cu câteva clipe înainte de a pleca de la hotel, Gamrah și Sadeem dădură peste Sattam, angajatul îndatoritor de la bancă, pe care-l cunoscuseră prin Tariq. El le rezolvase tranzacțiile bancare pentru afacerea lor de organizare de nunți și ele se mai consultaseră cu el de câteva ori după aceea. Sattam intră în restaurant cu un grup de oameni de afaceri. Le zâmbi și înclină din cap, de la distanță, dar bineînțeles că nu putea veni la ele să le salute, în compania tuturor acelor bărbați, și nici cele două tinere nu-i puteau răspunde la salut, când se aflau într-un grup de femei sau, mai exact, când de față erau surorile lui Gamrah, spioane cărora nimic nu le plăcea mai mult decât să dea de știre orice purtare necorespunzătoare.

La masa bărbaților, Firas îl întrebă, cu voce scăzută, pe prietenul său Sattam despre femeile care tocmai se ridicaseră de la masa aflată nu prea departe de ei, și dacă le cunoștea. Adulmecase venind din acea direcție o undă dintr-un anumit parfum rar, care-i era foarte cunoscut. Sattam îi spuse că tinerele erau cliente fidele ale băncii și femei de afaceri de succes, chiar dacă erau atât de tinere. Firas simți cum i se strânge inima când auzi pronunțat de Sattam numele lui Sadeem Al-Horaimli.

De-ar fi putut numai să le cerceteze chipurile și de nu și-ar fi îndepărtat privirea, ar fi observat că Sadeem a lui era printre ele! Sadeem a lui. Ar putea fi a lui după toate câte îi făcuse? Trist, își lăsă ochii să le urmărească spatele *abayelor*, în timp ce se depărtau, închipuirea lui desenând contururile unui chip minunat, inocent, atât de drag inimii sale.

Nimeni nu știe ce s-a petrecut în mintea lui Firas în acea noapte, după întâlnirea întâmplătoare cu Sadeem. Ce e sigur însă e că gândurile sale hoinăriră neîncetat, ore în șir, pe când parfumul ei continua să-i gâdile nările. Îi confirma că ea încă îl mai iubea, de vreme ce mai folosea uleiul parfumat pe care i-l dăruise el cu doi ani în urmă?

Firas nu mai trăise niciodată un sentiment atât de intens pentru o femeie, în afară de Sadeem. Soția lui, care îl iubea foarte mult, nu era capabilă să-l facă fericit așa cum îl făcuse Sadeem, fără nici un efort. În noaptea

aceea, pe când stătea întins în patul conjugal, lângă soția lui, mama primului său fiu și însărcinată acum cu al doilea copil al lui, Firas luă o hotărâre neașteptată.

(50)
Către: seerehwenfadha7et@yahoogroups.com
De la: „seerehwenfadha7et"
Data: 11 februarie 2005
Subiect: Un sfat de aur: alege-l pe cel care te iubește, nu pe cel pe care-l iubești tu!

Apăsați aici pentru a asculta cântecul:

Nimic nu s-a schimbat de când m-ai părăsit,
Te bucuri să auzi asta?
Nimic nu s-a schimbat, vai,
Și azi mai sunt în mâinile tale.
Crede-mă, de-ar fi fost după mine,
De mult te-aș fi părăsit.

Thikra[1]

Mărturisesc că implicarea mea, vreme de un an întreg, în povestea prietenelor mele m-a transformat într-una din acele femei care știu ce vor.

Vreau o iubire care să-mi umple inima pentru totdeauna, ca iubirea dintre Faisal și Michelle. Vreau un bărbat care e tandru și are grijă de mine, așa cum avea Firas grijă de Sadeem.

1. Cântăreață tunisiană (n. a.).

Vreau ca relaţia noastră după ce ne căsătorim să fie bogată şi puternică, precum relaţia pe care o au Nizar şi Lamees. Vreau să am copii sănătoşi ca băieţelul lui Gamrah şi să-i iubesc nu doar pentru că sunt copiii mei, ci pentru că ei sunt o parte din el, iubirea mea.

Aşa vreau să fie viaţa mea.

La două zile după petrecerea de absolvire, Sadeem se întoarse la Khobar şi îl invită pe Tariq la o cafea, acasă, într-o seară în care se prefăcu bolnavă, ca să nu trebuiască să meargă cu mătuşa ei şi cu fiicele acesteia la o petrecere, acasă la o rudă. Pentru prima oară, se trezi complet paralizată gândindu-se ce să poarte în prezenţa lui ! Stătu în faţa oglinzii ore în şir şi se schimbă de haine de multe ori şi îşi aranjă părul ba strâns, ba lăsat liber, de douăzeci de ori. În tot acest timp, încerca să se gândească şi la ce anume să-i spună. El stătuse mai mult de două săptămâni la Riad, aşteptând ca ea să se hotărască în privinţa cererii în căsătorie pe care i-o făcuse, nedorind să o zorească venind acasă înainte ca ea să fie pregătită. Ei începu să-i fie jenă de cât de mult trăgea de timp, aşa că îl rugă să vină la Khobar, fără să-i spună însă că încă nu luase nici o hotărâre.

Sadeem îşi aduse aminte de sfatul lui Gamrah, pe care aceasta i-l repetase la nesfârşit de câte ori erau împreună : „Alege-l pe cel care te iubeşte, nu pe cel pe care-l iubeşti tu. Cel care te iubeşte o să te îndrăgească mereu

şi te va face fericită. Însă cel pe care-l iubeşti o să facă tot ce vrea din tine şi o să te chinuiască şi o să te facă să alegi mereu după el".

Dar apoi Sadeem îşi aminti ce-i spusese Michelle despre cum iubirea adevărată nu poate fi înlocuită cu o iubire obişnuită. Şi apoi îi apăru imaginea lui Lamees, râzând fericită la nunta ei, iar asta o aruncă într-o confuzie şi mai mare. În acel moment, auzi în urechi rugăciunile pentru ea ale lui Um Nuwayyir: „Să-ţi dăruiască Allah tot ce meriţi". Atunci se calmă un pic şi se simţi ceva mai liniştită. Era sigură că merita mult şi era sigură că Um Nuwayyir era un om bun, căruia Dumnezeu îi îndeplinea, cu siguranţă, rugăciunile.

Când îl salută pe Tariq, el îi ţinu mâna într-a lui mai mult ca de obicei, încercând să citească în ochii ei răspunsul pe care avea să i-l dea la rugămintea lui. Ea îl conduse în salon, chicotind la scena pe care el o făcu în spatele ei, pe când încerca să scape de frăţiorul lui, Hani, care ţinea morţiş să fugă de la dădacă şi să intre cu ei în cameră.

Această întrevedere nu semăna cu nici una dintre ocaziile în care fuseseră împreună cu mulţi ani înainte. Nu jucară Monopoly sau Uno, nici nu se ciondăniră cu privire la cine are dreptul să ţină telecomanda. Până şi înfăţişarea lor era diferită. Sadeem purta o cămaşă maro din piele de căprioară, lungă până la genunchi, cu o bluză fără mâneci din mătase albastră. În jurul unei glezne avea o brăţară

din argint și era încălțată cu sandale cu tocuri înalte, din care se zăreau unghiile îngrijite, cu pedichiură franțuzească. Tariq era îmbrăcat în *thobe*, cu un *shimagh* pe cap, deși el nu era genul care să poarte veșmintele tradiționale, cu excepția sărbătorilor religioase. Un singur lucru nu se schimbase: Tariq nu uitase să-i aducă meniul ei preferat de la Burger King.

Luară cina în tăcere, fiecare cufundat în gândurile sale. Sadeem dialoga în gând cu ea însăși, cu un pic de tristețe: „Acesta nu este cel la care am visat toată viața mea. Tariq nu e persoana care să mă facă să plâng de fericire în ziua semnării contractului. E drăguț și de treabă, cât se poate de obișnuit și normal. Ca să mă căsătoresc cu Tariq nu e nevoie de mai mult decât de o rochie de mireasă frumoasă, trusoul obișnuit și o petrecere de nuntă într-o sală simandicoasă. N-o să fie nici o fericire adevărată și nici măcar vreo tristețe. Totul va fi obișnuit și normal, exact ca dragostea mea pentru el și ca fiecare zi din viața noastră împreună din viitor. Săracul Tariq. Nu-i voi mulțumi lui Dumnezeu în fiecare dimineață când te voi găsi în pat lângă mine. Nu voi simți fluturi în stomac de fiecare dată când te uiți la mine. Ce păcat. Totul e așa de obișnuit. Nu înseamnă *nimic*".

După ce terminară de mâncat, ea încercă să găsească la altceva de făcut, în loc să discute despre ceea ce el voia, de fapt, să audă.

— Vrei ceva de băut, Tariq? Ceai? Cafea? Ceva rece?

Mobilul ei, care se afla pe măsuța joasă din fața lor, începu să sune. Ochii lui Sadeem se măriră de uimire și inima îi sări din piept când văzu numărul afișat pe ecran. Era numărul lui Firas. Îi ștersese numele din agendă la „ultima" lor despărțire.

Sări în picioare și ieși din cameră ca să răspundă la acest apel neașteptat, mai ales în acel moment. Aflase Firas cumva de Tariq și o suna ca să-i influențeze decizia? Cum de Firas părea întotdeauna să știe totul și își făcea apariția în momente cruciale?

— Sadeem, ce mai faci? Ce mai e nou?

— Ce mai e nou?

La sunetul vocii lui, pe care nu i-o mai auzise de multă vreme, inima ei tresări. Se aștepta să o întrebe de Tariq, dar el nu o făcu. În schimb, începu să-i povestească despre cum o zărise cu două zile înainte la hotel, cu prietenele ei. Sadeem îl urmări pe Tariq cum își freca palmele nerăbdător, așteptând-o.

— Deci mă suni chiar acum ca să-mi spui că m-ai văzut întâmplător deunăzi?

— Nu... ca să fiu sincer, te-am sunat ca să-ți spun... ăăă... că am descoperit că... simt că...

— Grăbește-te, am musafiri.

— Sadeem! Cu un singur telefon tu mă faci mai fericit decât m-am simțit în toată perioada de când trăiesc cu soția mea, din ziua în care ne-am căsătorit!

După câteva secunde de tăcere, Sadeem îi spuse pe un ton sarcastic:

— Te-am prevenit, dar tu ai zis că poți trăi aşa, pentru că ești puternic și pentru că ești bărbat. Tu gândești cu capul, nu cu inima, mai ții minte?

— Sadeem, scumpo, te vreau pe tine, mi-e dor de tine. Și am nevoie de tine. Am nevoie de iubirea ta.

— Ai nevoie de mine? Ce vrei să zici? Chiar crezi că sunt dispusă să mă întorc la tine, ca înainte, acum când ești însurat?

— Știu că aşa ceva e imposibil. Așa că... te-am sunat ca să te întreb... te măriți cu mine?

• • •

Sadeem îi închise telefonul lui Firas pentru a treia oară. Tonul triumfător din glasul lui arăta limpede că se aşteptase ca ea să cadă ca o cârpă mototolită la picioarele lui chiar în clipa aceea, cu un „da" recunoscător la oferta lui generoasă de a face din ea cea de-a doua soţie a lui. Ea se întoarse spre Tariq. Acesta îşi azvârlise cât colo *shimagh*-ul de pe cap, cu tot cu *iqal*-ul care-l fixa, și acum zăceau în dezordine pe marginea canapelei. Tariq începuse să-şi treacă mâinile prin păr, cu sălbăticie. Sadeem zâmbi. Se duse în bucătărie ca să-i pregătească surpriza cea mai minunată din viaţa lui.

Se întoarse ţinând o tavă cu două pahare cu suc de căpşuni. El ridică privirea, ca să se uite la ea. Sadeem îşi înclinase capul și îi zâmbea cu o sfială prefăcută, exact ca în filmele alea vechi în alb și negru la care se uitaseră

împreună. Puse băuturile jos în fața lui, așa cum fac fetele cu logodnicii lor în scenele clasice din acele filme. El începu să-i sărute mâinile și să repete la nesfârșit, cu neînchipuită fericire:

— De ți-ar fi sunat telefonul mai demult!

Între noi fie spus

Nu pretind că am rostit tot adevărul aici, dar sper că tot ce am spus e adevărat.

Ghazi al-Qusaibi

Fetele din Riad își văzură de viețile lor. Lamees (care, cum știți, are de fapt un alt nume în realitate) a luat legătura cu mine după cel de-al patrulea e-mail. Scria din Canada, unde ea și Nizar își aprofundează studiile, ca să mă felicite pentru ideea nebunească de a scrie aceste e-mailuri. Lamees a râs fără oprire de numele pe care l-am ales pentru sora ei, „Tamadur", deoarece știam dinainte că sora ei detestă acest nume și că Lamees îi spunea așa ori de câte ori voia să o necăjească.

Lamees mi-a spus că e foarte fericită cu Nizar și că a născut o fetiță frumoasă, căreia i-a pus numele meu. Ea a continuat:

— Sper doar ca fata mea să nu se dovedească a fi la fel de nebună ca tine!

Michelle a fost de-a dreptul dată pe spate și mi-a spus că habar n-avea că am așa talent la povestit. M-a ajutat deseori să îmi amintesc

anumite evenimente și a corectat amănuntele pe care nu le țineam minte cu prea multă claritate, chiar dacă nu a priceput unele dintre cuvintele mele arabe clasice și m-a rugat tot timpul să folosesc mai multe cuvinte în engleză, măcar în e-mailurile care erau despre ea, ca să le poată înțelege.

La început, Sadeem nu și-a divulgat adevăratele sentimente în fața mea, și asta m-a făcut să cred că am pierdut-o ca prietenă după ce i-am spus povestea în e-mailurile mele. Însă ea m-a surprins într-o zi (după cel de-al treizeci și șaptelea e-mail) cu un dar nespus de prețios, și anume albumul ei albastru precum cerul. Nu aș fi știut niciodată de el dacă ea nu mi l-ar fi dat. Mi l-a dat înainte ca ea și Tariq să sărbătorească *milkah*. Mi l-a dat de tot și mi-a spus că pot să dezvălui tot ce a simțit ea în acea perioadă dureroasă din viața ei. Dumnezeu să-i binecuvânteze căsnicia și să facă din aceasta o uniune care să șteargă toată tristețea și nefericirea de care a avut parte înainte.

Gamrah a auzit de e-mailurile mele de la sora ei, care și-a dat seama de la început că sora *ei* era personajul în cauză, dar nu știa care dintre prietenele ei eram eu. Gamrah a explodat și m-a amenințat că va rupe toate legăturile dintre noi dacă nu încetez să scriu despre ea. Am încercat să o conving – și a încercat și Michelle –, dar ei i-a fost teamă că lumea va afla despre ea și familia ei lucruri pe care nu și-ar fi dorit să le afle nimeni. Mi-a zis niște chestii nespus de jignitoare ultima

oară când am vorbit. Mi-a spus că îi răpesc toate șansele pe care s-ar fi putut să le mai aibă – șansele de a se căsători, presupun.

Casa lui Um Nuri încă le mai servește fetelor drept adăpost sigur. Ultima întâlnire a fetelor acolo a fost în vacanța de Anul Nou, când Lamees a venit din Canada, iar Michelle a venit de la Dubai ca să participe la nunta lui Sadeem și Tariq. Sadeem a stăruit să facă nunta în casa din Riad a tatălui ei. Um Nuri și Gamrah au organizat nunta.

Cât despre iubire, încă se mai chinuie sau poate că se va chinui mereu să iasă la lumina zilei în Arabia Saudită. Poți să simți asta în oftaturile plictisite ale bărbaților care stau singuri prin cafenele, în ochii strălucitori ai femeilor care merg pe stradă acoperite cu voaluri, în liniile telefonice care prind viață după miezul nopții și în cântecele și poeziile triste, prea multe ca să mai poată fi numărate, compuse de victimele iubirii neacceptate de familie, de tradiție și de Riad.

Glosar de nume

Felul în care am ales numele de familie al personajelor trebuie să indice originea lor. Ca oriunde altundeva în lume, şi în Arabia Saudită poţi să-ţi dai seama *de foarte multe* după locul de baştină al unei persoane!

P.S. „Al" înseamnă „din".

Sadeem al-Horaimli: din sau care are legătură cu Horaimla, un oraş din Najdi, din centrul Arabiei Saudite.

Gamrah al-Qusmanji: din sau care are legătură cu Qaseem, un oraş din Najdi, din centrul Arabiei Saudite.

Lamees şi Tamadur Jeddawi: din sau care are legătură cu Jeddah, un oraş din Hijaz, de pe coasta de vest.

Mashael şi Meshaal al-Abdulrahman: un nume ales la întâmplare, care poate aparţine oricărei familii ale cărei rădăcini nu se cunosc.

Firas al-Shargawi: din sau care are legătură cu Shargiyah, coasta de est a Arabiei Saudite.

Următoarele nume de familie sunt adjective arabe care descriu personalitatea:

Rashid al-Tanbal: prostănacul.

Faisal al-Batran: de familie bună.

Waleed al-Shari: cumpărătorul.

Fadwa al-Hasudi: cea care detestă să-i vadă pe alții fericiți sau cu mai mult succes decât ea.

Sultan al-Internet: din sau care are legătură cu Țara Internetului.

ÎN COLECȚIA „CHIC“

au apărut :

Helen Fielding – *Bridget Jones : La limita rațiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poți să ții un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu știu cum reușește*
Marian Keyes – *Vacanța lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vânt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenașul*
Plum Sykes – *Divorțul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorțul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheață*
Marisa Mackle – *Un tip la înălțime*
Oksana Robski – *Casual*
Bridie Clark – *Pentru că-și permite*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Marian Keyes – *Sushi pentru începători*
Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*
Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*
Marian Keyes – *E cineva acolo?*
Lucy Cavendish – *Femeia invizibilă*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe*
Jane Moore – *Clubul soțiilor nr. 2*
Wendy Holden – *Nevestele din Bath*

Lauren Henderson – *Prea multe blonde*
Jane Green – *Jemima J.*
Catherine Alliott – *Trei într-un pat*
Wendy Holden – *Şcoală pentru soţi*
Jane Green – *Eu şi soacră-mea*
Sophie Kinsella – *Îţi aminteşti de mine?*
Jane Green – *Babyville*
Jane Fallon – *Cum să scap de Matthew*
Beth Harbison – *Clubul dependentelor de pantofi*
Dorothy Koomson – *Fetiţa prietenei mele*
Catherine Alliott – *Nu-s genul ăsta de fată!*
Lauren Weisberger – *Pe urmele lui Harry Winston*
Jane Green – *A doua şansă*
Jennifer Weiner – *Super-tare la pat*
Jennifer Weiner – *Anumite fete*
Marian Keyes – *Un tip mortal*
Julia Llewellyn – *Amy pleacă în luna de miere*
Beth Harbison – *Secretele unei dependente de pantofi*
Cathy Kelly – *Pentru totdeauna*
Jane Fallon – *Ţi-am plătit-o!*
Sophie Kinsella – *Fata fantomă*
Jane Green – *Casa de pe plajă*
Jennifer Weiner – *Eu cu sora mea mai mică*
Katie Fforde – *Se poartă nunţile*
Rajaa al-Sanea – *Fetele din Riad*

în pregătire:

Catherine Alliott – *Viaţa secretă a lui Evie Hamilton*
Cathy Kelly – *Cineva ca tine*

www.polirom.ro

Redactor: Delia Ungureanu
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Radu Căpraru

Bun de tipar: februarie 2010. Apărut: 2010
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. BOX 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO S.R.L.
Str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

---

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA